

مَنْ قَطَعَ عَنِ الرَّسْلِ فَقَدْ طَاعَ اللَّهَ
الحمد لله والمنة للكتاب الجواب قاطع شرک و بدعت و منور

آخِمْ بِلَانِي كَرُكْ حَصِيَّةِ
عَلَى يَنْعِي

وَعِظَ الْإِسْلَامَ

بِهَقْمَتِ عَلِيِّ الْحَمْدِ

مُصَنَّفُهُ لَوْلَاهُ لَوْ لَوْ عِلَامَ قَادِرُ صَنَاعَتِ خَلْقِ قَادِرُ مَعْنَى غَيْرِهِ

خَتَبَ فَرَايِشَ

حاجي حیراغ الدین سلج الدین تاجران کتب موباز اشری

مَعْلُومٌ كَيْفَ كُنْتَ بِكَ النِّكَاحُ وَكَشَلَهُ

بسم اللہ پڑھ آگے غلاماں اول محمد اہی
 کہتے ہیں حجۃ فیروز کیستی گسراہی
 شے دا اوہ خالق مالک ہٹھ سدا وچہ شہابی
 وہ جس چاہے عزت دیوے چاہے جس تھاری
 وہ چاہے باقییاں تائیں ایہی اول مردانے
 کہ اوہ چاہے شیر انتائیں بلیوں مار و نجاشے
 مار گری ایہی سدا یوں دوں شکل بنادے
 وہ پاک خداوند ذات منور غیر نہ استوں بھادے
 سماناں توں زینت دتی تاسے عجیب سو بادے
 سورج پورے کوئل بلبل تیسرے فجر الاون
 ہاذا کہ بھلائی جنماں اور ک پچھتوں تاون

وہ خالق مالک ربہ مانا اپنی جس وی شاہی
 خمس قمر بنات دیو غرض زمین پچھا لے
 اوہ وہی لاشریک کا سب تھے اوہ س بناہی
 جے اوہ چاہے چڑیاں پا سوں مارے باز شکاری
 یا وہ شام توں تختوں سٹے تخت فقیر بہادے
 استوں کرے ہدایت مالک استوں کون بہادے
 ہنسی سہر ہو پھل بکا حکمت نال لگا دے
 اوہ سہری نال نہ لے کیسے سوچن چن بھادے
 شیر در پرشے مرشے محمد اہی کا دے
 غلام نگارے جیسے نکتے ربہ نام بھلا دے
 غلاماں دنیا تھے جس نو بیا قیامت بول اٹھا دے

نعت سرور کائنات حضرت موجود الصلیب

حضرت ملوات سلام کرو ڈال سرور خیر بشر توں
 خدا نام محمد وہ وہ روشن بدر تو رانی
 جس نے اسحق تابعداری کیستی ہلوں بچا توں
 حضرت کہ دی رسم نہ گیتی پچھ کمال کفار ہی

ساتی جو عرض کوثر فے ساقے شافعہ روز حشر توں
 اسدی تا بعداری سنانوں حکم ہو یا سلطان
 دوہیں جہانی ترابا موسیٰ شک ہرگز آلوں
 استوں حشر لشکر وچ پیالے تاچہ سدا دے

[illegible]

و الحمد لله محمد و آل محمد و ائمه
 و شرف و بزرگوں و اولاد و
 و این جانشینان و کرامت و
 و علی بن ابی طالب و حسن و حسین
 و زین العابدین و کاظم و رضا
 و محمد باقر و سید الشهدا
 و آقا محمد تقی و آقا جعفر
 و آقا محمد علی و آقا عباس
 و آقا محمد باقر و آقا محمد
 و آقا محمد علی و آقا محمد
 و آقا محمد علی و آقا محمد

باب جمع خد اور مول

اہل اسلاموں یا ایمانوں پر نبی و آل و
 تابعہ کی حاکمیت والی فرض تھاں پر ہوئی۔
 مراد اہل لامعین بہاؤ حاکم وقت تھے۔
 قیام اگر اہل نبی و آل کے علم و
 جہد کے لئے ہے۔ نبی و آل کے لئے۔
 اہل نبی و آل کے لئے فیصل ہوئے۔ اگر ہی پاک
 منصف اہل اسلام بجا و رب رسول بناؤ۔
 بہاؤ اہل اسلاموں کو کیا کچھ دیکھ تھا۔
 تعذیب کنوں کلام اکہی سب کا تو فوں چنگی۔
 اہل اسلام جو اہل نبی و آل کے لئے رہندے

ستا بعد از رب بنی دلی لری قرض بصر او
 بر جسته مشرع مخالف ہوئے تاں پھر قرض نہ کوئی
 مرخص ہو و استاد چکیا ہو کوئی دین سکھانہ
 مشرع مطابق حکم ملا و ن سودے کرن نہ کوئی
 کو رٹ چیف حالت اپنی اللہ بنی بنا و
 سنگی حرق و لا توچہ بہا یو ہرگز کیس نہ دیا و
 وقت تنازع بنی اللہ و احکم نثیں شعرا و
 قانون انگریزی مشرع مخالف ہو یا اچ و رتا
 فیصل کرن حدیث قرآن ہوں کفار و سنگی
 ایکٹل فقر و لا جہلک یا ندیہ حکم کر نیدے

خلاف قرآن حدیث جو جھگڑے فیصلہ کر دیکھاموں
 حکم خداوند وقت تنازع رب بنی و ل ۶۲ -
 مسلمانوں لازم ہوں یہ جھگڑا جھگڑا ہووے
 حق حقوق جو ثابت ہو سی لایب شرع دیوا ہے
 قانون انگریزی شرع مخالف الٹ قرآن حدیثاں
 قانون قرآن حدیثاں اندر فوجداری دیوانی -
 قاضی الحاجات خداوند ایچ رسول الہی -
 پر کیونکر حاکم کرن جو غیر دین ایمانوں رسے
 اذل جسدن آکے پہلوں عرضی میں لکھا ہے
 خواہ عرضی فوجداری ہوئے خواہ ہوئے دیوانی
 ناظران ناظر شاہی لٹاں وچ تحصیلاں پایاں
 چہر لٹن لوگ قانون والے جھگڑیاں دل سکھا کے
 کوٹے دین گواہی کوڑی اکثر رشوت لیکے
 وچ قانون انگریزی والے نہیں تشخیص گواہاں
 دیوانی وچ جھوٹے تائین دیندا کون منرائیں
 دیوان وچ رانٹوں دکھو دکھی ٹھہرے عملے والے
 ایچ دیکھ جائے احقر دین ایمان و بھانڈے
 کوڑیاں دین گواہیاں جھوٹے منھے لوگ مونڈے
 دیکھ شرع مخالف سامے دعوے الٹ حدیث قرآن
 جیکر لوڑ ایمان تسانٹوں حاکم بنی بناؤ
 حاکم اہل اسلام اسٹے شرع خلاف جو کر دے
 خلاف قرآن حدیث مخالف ہو کے لین گواہیاں
 حاکم اہل اسلام بہرہ دنیا جا رہا ہے

کی ہے اہل اسلام بہرہ دنیا جا رہا ہے
 بن قانون انگریزی جھگڑا کی اسلام بہراؤ -
 قاضی پاس بیٹاؤ دعوے جھوٹا من کھلو دے
 حرم ہتک شرع مطابق سب کچھ دینا آوے
 خرمیاں ہرمیاں سے دھمکدی جھوٹے مول بیٹیاں
 کیہڑی دفعہ جو بعض حدیثاں دین نہ دل جاتی
 سبجانی قے تقدیران وچ قرآن بتا کے
 کوٹے دعوے کر کے کوٹے دھار جتن لگے
 کٹ اسٹامپ اہل عزت عرضی ناحق خراج کرانہ
 ناظرین تار تفل وکے بیادیں لین چوڑے
 عملے والے جن جن کھادوں کاراں نہیں پہلیا یاں
 وچ مقدسیاں مکدے آلو مارن بقتن لاکے
 پتے جھوٹے جھوٹے پتے ہو دن مال لٹا کے
 پیشہ جھوٹ شہادت جہاں رد نہ کرن تنہا یاں
 کیساں جھوٹ شہادت والا چڑیا پیشہ چائیں
 پھر بھی دعوے چھٹے طرحت کر دے بامسخرے
 قرآن حدیث مخالف ہو کے فیصلہ دین کرانہ
 جھوٹیاں لعنت رب غیبی کہیں نہیں رزائے
 لی اسلام اے مسلمانو سمجھو دلوں بجا لوں
 ہر جھگڑا جو ہوے تسانٹو شرع خلاف بنناؤ -
 کلاہ یک لایو بیٹو جتنی کھاسو کچھ کچھ الٹے
 چرب نوازے کھادوں کارن بیٹیاں چا بیات
 جھگڑا قانون خداوند اعلیٰ پھر پیام سرکار سے

کی جواب خداؤں و پادشاہان و حاکمان سے
 حکومت و پادشاہی کوڑی اکڑ نہ لگتا
 جس کو چاہے ہرچ ایمانوں استعمول نفع نہ کوئی
 خلاف نہ اپنی ہے توں اج ڈگریاں پیدا ہوا میں
 بھلا تھا توں رہا تاڑ کیا اہل اسلام کھا ورس
 پر افسوس مسلمانان فقہ چہرے ہو ضیاں پانہ سے
 نہ عرضی اجرت نہ اسامپ ٹکٹ خریدے کوئی
 نہ یکہ دنیا پیاسے توں نہ ناظر دیاں چہرہاں
 ہماریاں دیلے رب بنی دل ہمدیہ رسبہ آؤ۔
 فرد وہ الی اللہ والی اللہ رہا حکم بجاؤ۔
 پر عاکماں والی تابعداری کرنی فرمن بھراؤ
 امیر میرے دی تابعداری میری اپنی بنی گئے
 قرآن حدیث مخالف جیکر عاکم حکم چلا دے
 عاکم حکم حکومت والے دینوں کتہ بھلائے
 اور سرزاد والی الامر تہیں منبر دار گراواں
 حکم کرے یا شیعہ مخالف تہاں چہر حکم نہ منوں
 عاکم منبر دار گراواں پچھتے جان شیعہ لوں
 کیوں نہ اپنی ہا رشتہ اندیو پرید سے حکم چلائے
 یہوں نہ سنت چالی بنی دئی ادھر لوگ لگائے
 کیوں دھساں نہال ہڑ ہیاں شیعہ کون باز نہ گئے
 حکومت جو ہر دئی استعمول نہ مشرمائے
 سنوں پیرا منبر دار کی دل اندر آ گیا۔
 اگر مالک شیعہ ہر دئی جہتوں متہ بھلائے

پہلے سچے شیعہ رہا تو پھر دنیا میں دکھاڑے
 دراجانہ پر جا رسسی بد ہر حکم بجاواں
 نہ چارو دہاڑے کرسی فی ماسل کیہ کیتوی
 بے فرمانیاں الیال پنڈال مسراپے قے عادیں
 خلاف حدیث قرآن الہی کرلوں باز نہ آؤں
 اودہ کیوں نہ جھکے شرع مطابق قاضی پاس نہ گئے
 نہ کچھ عریض نہاد الگدا دینوں شایش ہوئی
 رب رسول بھی راضی ہو سن نہ عاکم دیاں گہراں
 علم الیال کولوں جھکے اپنا مال بچاؤ
 تابعداری رب نمید یوں دگد سے جنت بناؤ
 جب تک شرع مطابق دین حکم بجا لیاؤ
 فرمان امیر میرے قے پیغمبران میرے
 معن ردانہ چارو ہر گز بہا توں جہان بچاؤ
 ورلے دچ حکومت آکے دین ادا دواندے
 شرع مطابق حکم چلا دین من روا بھراواں
 تابعداری ظالم غیر شرعی کولوں جہتوں
 کیوں نشان غفلت دچ گزار جی منع نہ کیسا ہر لوں
 کیوں نہ مت بھراواں دئی دچ حکومت آئے
 کیوں نہ حکم حکومت کر کے شرک مار ہٹائے
 آپوں دینوں گئے گنوا قے ہو رستی جھلائے
 جتے منبر دار نکچے چن شیطان مبدلے
 حکم نہار سہول آئی کیوں ہے نشان پھلایا
 بے فرمانی تداوند ہو کے مسلمان لنگلائے

۵
 بچہ اسلام کر رہے کسنتی چیرے سب گواہ
 سترکاری کمانوچہ بھراؤ پگڑیاں نہیں مہالو
 چپڑا اسی تحفیلوں آئے پنڈال منہ بہا ہے
 اکواری کوئی آکے آکھے عالم وقت زمانہ
 نکما کوئی سپاہی آئے تھوڑے پھر پر دانا
 ہر افسوس جو مالک چکے دالے دیکھ سپاہی
 پنڈہ پنڈیں شہر گراویں وجہ بازاراں کہتے
 لکھ سداون لوکاں تائیں کوئی نہ کہے لگے
 ادھ کرے دغظ غریب مناتے کر کے نرم زبان
 ربا خونہ ہلایا یا بھائیو دولت مند جو اناں
 ابیں اسلام غریب عاجز و ادارت نہ کوئی دالی
 دل اسلام خیال نہ کرے بھر دار گراواں
 آج اسلام یتیمان و انگول در در دھکے کھاتے
 شیر خدا دا علی چہا کوئی ہے ہن کدہوں آئے
 آج کوئے و انگول دین نبیہ نی شمن ہوئی کوئی
 پڑھ انگریزی یا بوبن گئے داہری پاء منوائی
 کھیل تماشا جھٹے ہوئے چندہ کرن ادا
 دولت مند بخیل ہوئے تہ خلقت ہوئی عیسائی
 ہر اہل اسلام تے جبرت ہو کے بیٹھے ہوئے چھپائی
 جیکر خرچ مال رباں دیون کنوڑاں سائی
 تہ ہول دھمکا ہوئے جتھے ہوئے جمع خدا
 یا کسے ہول سازنگی دالے کہہ رہے اکھر کافی
 دانہ پیسہ دینی وافر دیلاں دین بھرائی

قیمت قدر پچھاؤں گے تہ بدول فرستے آئے
 کہاؤں بیوں کدہ نہ بٹھتے پیریں کدہ ٹالو
 حکموں دونیاں ہوں قیلاں دیر نہ گزراں
 دس دس قیلاں کرنے نالے لکھن جانا
 بندہ آراں پگڑیاں ہا ہا ہا ہا ہا ہا ہا ہا ہا ہا
 ہر دانا سدا ہتھ دھپ لکے پھرے حکم سائی
 ایہہ کدہ حکم عالم و دینا منادی کرے رہندے
 پھر دغظ عالم فاسل رہندے اس ستر گے
 غریب منادی کوئی سدا نایں اجل وجہ جاناں
 رزقا لے لے گئے اسلاموں تہ نہیں ہو یا غاناں
 عالم اہل اسلام تے بندہ آراں تے گل گالی
 کون کرے اسلام حمایت کیوں آکھ سداواں
 کتھوں کڈاں عمر ہا دراشنوں پگڑیاں لیاوے
 دشمن دین اسلام دالے جو اوہناں متھے لافے
 اقبال منداں تے پھر اسلاموں ستر ہتھ پائی
 نماز روزیدے راہ نہ لگن نبیہ ہو دھیسائی
 چندہ کوئی اسلامی ہوئے لکھن دم دبا
 غیر مذہب دالے اجل کرن ترقی پھائی
 تخریب اتے تخریب اسلاموں ستر تہ دھیسائی
 یا ہور واہی کماں اندہ اولک گئی کما
 رو پیہ پیسہ قدر بقدری داچھ بکار لگائی
 نینگر کوڑیاں رتاں مردوں جوتی پیر نہ پائی
 کدہ کفر شیطانی گلاں سداں رات لکھائی

باندہ کیچھ تلندر لیا دن لگی مگر لوکاں
 کپڑا دانہ ڈنڈی مڑکی جوگی بیٹھ لیا
 بھنگی چرسی ہو رافیمی ڈوم ہے دین و دہائی
 ہتھ بازی کنج بازی دولت چاہ لیا
 آئے افسوس ہے عالم واعظ تلک آئے کائی
 اوہ مرد رہا ہے بھنگے پہانے دین کلم الہی
 اوہ مرد بہادر بن تنخواہوں دین راہ ہلیا
 مقابل ہو مخالف اپنے کرے خوب لڑائی
 اوہ شیر بہادر سواحد قازی دلیں توحید صفائی
 کون مقابل ہو کرے شیراں جہاں توحید جگائی
 پر کون غریباں ہو کرے سداے دلہ دلجائی
 حکومت والیوں لوہائی ہوئی کیوں گرائی
 وہ حکومت اپنی عالم کرے نہیں نگرائی
 رب اپنے داخوف نہ کوئی عالم جس بنا
 کس حکومت کارن اڑیو دینوں پھر یاں لکھ
 کس حکومت آئے بہانہ و سچا دین بھلا
 کتھے باب تہا ہے ترنگے و قریاں کماں والے
 لمٹیاں پٹھیاں قبر اندیو دیکھو پئے مانے
 آساں بھی اکدن اوہناں و انگوں کرے قبریں
 چادر نشینی چوہر والی فرشتہ یاد کراون
 اوہ کچھ دین اسلام تہاڈا کیہڑا تمیر دارو
 دینی کماں اندر کوشش کرو نماز گزارو
 جس رب حکومت چوہر دینی آسداے کم سوارو

چہ زبان ہوں سوا یاں ہر فہمین تہا نہ پائی
 نماں کد ہے بے کتا یاں غالی دھڑ بانی
 غالی نہ کوئی موٹے جو آئے دیون خوشی سوائی
 پر دین اسلام دلوں دل تنگی بیٹھ کتھ ہوائی
 سنون رونی کوئی نہ کچھ تلک نظر چو رائی
 ہمت اوہناں غریباں دی وہ فرق نہیں کھجائی
 کالی کو پئے یا ناں راہ اسلام کرن روشنائی
 اوہ بھنگے تھے وہ متادی کرے نہیں کوتاہی
 اوہ آریہ کرے سر آری رکھن تو بہا کرن عیسیائی
 عالم فاضل واعظ ہو کرے دیکھ دین و دہائی
 اختیاراں والیاں فکر نہ کوئی بہا ویناں ویرانی
 اہل اسلام کہاں کے پھر کیوں گڑ و راہ شیطانی
 حکم احکام اکھی چھٹے کلمہ پڑھن زبانی
 لاڈ حکومت چوہر دینو چوہر رسول بھلا
 دین شی داسوتی سچا تہہ نہ آئے لکھیں
 فرعون حکومت دڈی والا اللہ مار گواہیا
 تہہ چوہر نہ رہی حکومت مل گئے دیں نکالے
 ہڈیاں بھٹیاں خاک سمیٹے کون اللہ بن جائے
 تہوں کنا تہہ گلشن باتاں جدوں فرشتیاں
 منکر ہو ریکر دوزخیں جدوہر قبر مے آون
 اوہ تھے کس دا دین دسو گئے سمجھو آج گوارو
 واعظ نصیحت کر کے بہا تہہ سرتوں فرض آون
 علما نواں توں مے ادا اولہ ہمت کدیں نہ بارو

شہری لوگ کیٹیاں کر کے چن سے جمع کر اسے
 تھپتھپاں والے قد و موافق خدمت کرنی سناواں
 اہل اسلاموں کو ہوا ہندو تھے عیسائی
 جس سے کہ لوں چورچو طرفوں پائیں سب کھائی
 اگر ہندو ہو رہی سائی بہاؤ کو کرن تھا ہی
 تو کرو اعظا ایسے رکھو واقف مذہب عیسائی
 آری تھے بھی اصل اصولاں واقف ہو دن بپائی
 اسلام آئے اعتراض جو ہوئے کر جواب دہائی
 دین ترقی جیکر چاہا ہو انہوں کر دھیرا ڈا
 حکم حکومت چو ہر دایاں عرضاں ہوں غلاموں
 پھر جو کچھ دچہ گزواں ہو عمریاں کفر شرک دیاں باتاں
 پھر مراد اولی الامر تھیں مالک ہے گہر والا
 ہے وہ شرع مخالف تھے اپنیاں زن فرزاں
 پھر مراد اولی الامر تھیں مرشد پیر نقا قی
 ہے ایہ تابعداری رب بنی وی دین پوری
 قرآن حدیث مخالف جیکوئی اپنا حکم چلا دے
 ولی اللہ تھے سمجھیں پیرا سے قدم شریعت دہرے
 غیر شرع کوئی کوڑا مکر ہی اوڑھ چڑھے آسمانی
 ولی اللہ انہاں ہرگز سمجھیں ہمارے باقی
 خلاف پیغمبر کرے کیونکر چہڑے لوگ رحمانی
 پوست جنگ اقبول چوس سب نقشے حرام پھپھانی
 تابعداری ایسیاں دلیاں کرنی چاہیئے ناہیں
 شرع نبی وی رستہ سد باقی ماہ سب ڈانگے

جسے تھپتھپاں والا غلط رکھن ہلکا ہلکا غلطی سے
 ہوا ہوا غلطی سے چن سے حاصل ہوئی مراد ان
 دامن سخت اسلام لٹا کر کیوں نہ کہ اٹھائی
 اوہ کیوں غلط کر کے کھارہ نہ کر کے کھائی
 تن خدا تبادون والے ہا ہی توحید مثالی
 عیسائی جو ہر کثابت ہوں نہ وہیں خدا علی
 ہر مجلس دھرم اک تائیں دین چاہا صفا علی
 علم مناظرہ تھے بھی واقف ہو دن چنہ ان کا
 ایہ اسلام جو دیر لگتا ایہیں کیوں نہ تھا
 دلوں بھالوں دین ایمانوں مٹو نہ اہل اسلاموں
 ہونے سے زور چوہے نہاں دفع ساٹھ لائیاں
 اسد حکم قبول جائید شرع شریعت والا
 ہرگز انہیں قبول آئیا جہنم و انشتہ اس
 بھی استاد امام تمامی عالم تنگ رہا قی
 تابعداری قرمن اہنامی چاہئے کرو ضروری
 اوہ شیطان نہ تھے اسد لوہے من تھہ پھڑا سے
 تابعداری رب بنی دین مول غلام نہ کرو
 شکار لنگ دریاواں چاہئے ٹرو اوپر باقی
 پیرا لاواں من دکر کیوں کرو اسکر شیطانی
 مکر یاں دنیا ٹھکن کار اہر کھے نال گیا قی
 نقشے جو بیون کھادون بیڑا سے روے دو ہر جانین
 قرآن حدیث مخالف چہڑے چکے کہ لین رائیں
 ہر اک اوپر شیطان بیٹھا ملے لوگ منکے

رستہ پہنچو ڈھورب نمیدہا ہو رکتے ول ما دے
یہ شہرستی تھاں پرستی قبر میں کیے جھکا دے
ہینگیاں تائیں بھنگ پیانے کر کے دودھ دکھا دے
آکھن بعضے جاہل کوڑے مرشد ساٹھے پانی
ایہ سب فریب کرن ٹھگ بازی خاک تہماں سپائی
ایہ پیر مریداں کوڑیاں رکھے ہنگیاں بات پناہی
نیشا تو لے گئے گواتے دنیا دین تباہی -
ہنگال گہوٹن چرس اڈا دن لغت ادس اولیائی
پیر مراد اولی الامر قیاس غاندہ عورت والا -
عورتاں تائیں غاندہ اڈی گل منن فرمن فروری
جیکر شرع غافلکھ منوں ہرگز ناہیں -
صاحب امراں وچہ تہاٹھے جیکر بھگڑا ہو دے
اول حکم کلام اکہی فیصلے جس دے اعلیٰ
پیر اصحاباں فیصلے کیئے اپنی وچہ حکومت
بعد امال مجتہدان دی بات قبول آتی -
تا بعد دی فرمن نمیدہی کرنی مسلماناں -
جے کوئی راہ شریعت چھٹے پکڑے راہ شیطانی
جہنماں جے دنیاں دین ملی وچہ بدعت جان نکالی
بدعتیاں نزل مار فرستے حوصلوں دور ہٹا دیں
جھپٹے دین نمیدے اندر بدعت جاری کر سن
دین شی بدلا دن واسطے حشر آو دن منہ کالے
رسم رسوم ہتے نوزیاں نکال شرع خلاف ہزاراں
شمار الامور نجد تاتھا سہرہ صاحب کہندے

شیطان دہو ہے اگول والی دوزخ طرف چلا دے
ایہ مراد ہر گل شہنا کے لوہاں پیالہ دے
کیتیاں پاس نکل اولیا وال بکے شیطان آفے
کھوٹی بھنگ تے دودھ ہوئی بھٹک دہر گورانی
بھنگ حرام حدیثوں ثابت کہندے شی اکہی
کہا قدر حرام اللہ اعمال بتا دے داہی
دین اسلام میں رہے ہوئے ڈوبے وچہ گمراہی
حقول اللہ لوکی جاہل مکروں مگر نکاحی
تا بعد دی فرمن خصم دی کھیں یا رکھا لا -
تاہیں لایق جنت ہوں تاں رب پاہے پوری
شرع مخالف بات کیدی قبولن روا کداہیں -
فیصلہ منوں حکم نمیدہا جھوٹا رکھلو دے
بعد حدیث صحیح بنی دی آکھے رب تھاٹھے
تا بعد نہتے تبع تا بعدیناں فیصلے رکھن قیامت
بر وقت تنازع رب بنی دی طرف رجوع فرماے
قدم بقدم نمدا چلو آئیا حکم شہانان -
دینوں دینوں گیا گواتا سمجھیں پیارے جانی
حوض کوثر توں دھکے کھاسن پانی پئے نہ پانی
سنت تارک بدعت واسطے قیامت پکڑے جاون
روز حشر توں کراں مارے دوزخ اندر سڑھیں
رسم سو ماں دین اندر بھی کروے لوگ رزائے
دین نبی دے اندکڈاں رل مل کہے اشتراک
کل بن علم مذاکرہ حضرت نے فرمیت دے

ایک چوتھو وقت رسولِ الہی اول ایسے فرماندے
 چنگا دین محمد بہتر سب دیناں توں کہندے
 پہ آجکل دعوت دہلا چالا جباری وجہ جاناں
 پھر باباں سے کی دس بھراؤ عالم کنی سیانے
 کیے دہائی بستی کہ ہرے شیعہ بھی جن بہندے
 رافضیوں دے نگر جا کے سب سبابہ آکھن
 غیر مقلد جتنے دیکھن غیر مقلد بن دے
 سار حق جو آیت حدیث مطابق نہیں بتاؤں
 لاپتہ دنیا کارن حق چھپاتا نہیں ہے علیہ السلام
 نفس حدیث مطابق و اعتقاد چاہئے کرن ہنادی
 سب نبی دے تابعدار ال اور ک ہسی پوری
 بل فرمانان رب نبی سے اندر حشر خواہی
 ہر کم اندر رب نبی توں حاکم جانو بھائیو
 ویکھو صورت وجہ نہا ہے رب سہا فرماندار
 سب تک حاکم کرن نہ تھنوں اندر اپنیاں کہاں
 تے خوش ہو من حکم نبی وادل نہ ہوشے تنگی
 نصف کر لو فیصلہ لوجہ نبی محبت حد کی
 مسلم ہوں جہات عالمی چھوڑو مسلمانوں
 یوں کہے ہر دھار سافے کیونکر سکے
 نافہ و دے آل نبی دی ہوا اصحاب نبی و
 نافہ و دے عالم و نبی ہو رہا مام یگانہ
 مسلم جو ہر رب نبی سے کہے تا اعدا رہی
 نافہ و دے ہر دھار کی غیر شریعت کا کئی

[illegible]

بپ دانی دیں رسماً کر کے پڑھنے سے پہلے
کیوں تیں رسماً انہادی کر سوجھو لے ہو نہ گئے
تیں جو رسماً انہادی کر کے گئے گوا تے ہوئے
سور شراب تے موثر لگا کھاؤ لے شیطانوں
کلمہ چھوڑ جیو پھنوناں رب پاوے پوری
موتہ دی مسلمان کیسی شرم نہ ہرگز کھاؤ۔
ہینڈت لئی جنازیاں سد و کردہ گللاں وافر
ایسی تھائیں جاہل ملاں کا ہنوں عقد کرینے
اپس کارن حضرت صاحب بیڑی تائیں بوڑو
بے نماز کو قاتل دیوے جنازہ کرو نہ بمانی
تھوڑا نفع نقصان زیادہ عقل خداوند پتی
حضرت ملاں لئی رو تہ پیا موتہ کا لا کرنا
موقعہ آئے آکھ لیں کھاں جو تیرا دا لگے
آپس اندہ کرین ناناٹہ پہلے لکھ وکھا کھاں

کفر شرک دی رسم جو کر دے کیسی مسلمان
تے جیکر بپ تہاٹے ہند و سور کھا وں والے
سور شراب تے سور و ڈکے ہند و کھا کے موئے
تے جیکر رسماً ہند و ال وانگوں کر نیا مسلمان
تے جیکر رسماً دانگ ہند و ال کرنیاں تہاں مری
موچیاں رکھو حقہ چھوڑو اتھے تک لگاؤ۔
کفر شرک دی رسم جو کر دے ہونے مشرک کا فر
ہینڈت سد و پڑاؤ منڈ و ملاں کیوں سالیہند
ملاں بے ایسی تھائیں عقد جنازہ سے چھوڑو
نکاح نہ پڑھو جو جتھے ہوئے رسم کفر دی کوئی۔
عقدوں سو اجازتوں ہکارو پیہ ہووے کھٹی
بے نمازاں لکھے لکھیا عقد جنازہ پڑھنا
غلاماں چھڑ نہ بے نمازاں ذکر لکھیں حل لگے
ہند و ال دلیاں شرع مخالف گیاں آکھ نہ کھاں

باب بیان رسوم کفر و شرک

ہند و ال دلوں و جتھے کر کے مت جہنادی باری
دوہین توں رشتہ کر کے نفس حدیث و ساری
سکر تگیاں کھا لکھتے ہونے و ن پوتے
جیتھو ہوا جیتھو ہوا جیتھو ہوا جیتھو ہوا
اوڑی الوں پھیرن جیتھو ہوا اوڑا آکھ ساپا
پیر و ہاڑے جیتھو ہوا پیر اند تا کھندے
کیوں نکر جیتھو پیر ال و اسجھتہ ہول شریاں

یہ رسم خلاف قرآن حدیثوں مسلمانانہ چہ جاری
بپ چاچیاں و بیایاں نہ جائز ماننا باع رسم کفار
پھر جتھے لڑکیاں ریناں قرآن حدیث نہ منو
بجھے رسم ہند و ال کر کے رکھن نام نکا رہے
جیتھو ہوا جیتھو ہوا جیتھو ہوا جیتھو ہوا
پیر و ہاڑے جو جتھے لڑکا جیتھو ہوا نام رکھ نہ
کیوں نکر جتھے پیر ال و اسجھتہ ہول شریاں

کتھوں لیا نئے روح بھراؤ دستو پیر فقیراں
یا پیراں کول گھر دے غینگر منگن والیاں غنکے
کیہڑیاں پیراں پشناں اندر نطفے ڈالے بھائی
مشرک و اسی کتھوں جانن دیندی پیر مرادان
ج اختیار ہووے کچھ پیراں غینگر کاہنوں مرے
کیہڑے پیر خداوند باہجوں ہے آسمان بنایا
جے اختیار ہووے کچھ پیراں دچہ لدائی تھوڑا
نہ او تنگی دین مریداں ورے چھماں آکے
لوکاں غینگر دیوان والہ لپے کیوں مر جانے
پیر بخش تے بنی بخش ہووے پیراں بخش رکھیندے
ساہ بخش مدار بخش کئی رکھدے نام کیہنے
کیونکر جاتا بھڑیاں لوکاں بخشش پتھ پیر تے
سرخود پیراں بخش والا کتھے حکم الہی
کسے ہتھ پیغام آتیا جو طاقت بخش پیراں
دسو کتھے کیا خداوند مختار کیتے پیر زاوے
نیر کاں والیو دسو کہ ہرے دچہ کلام رتھی
دیکھو بات تعجب دی ہے رب سچا فرماوے
یاں سولا کہہ لوکاں لوں میں نہیں کچھ اختیار
کُلِّ مَا آتَانَا لِنَشْكُرْ آیتاں دیکھ قرآنی
پھر کون بزرگ یا پیر زادہ کوئی ماسے لاف زبانی
جد نہیں اختیار خداوند تا اس حضرت سجا فی
قاب قوسین تعریف جہنما ندی کیتی ذات لانا فی
ویشین گوئیاں ہیج پیغمبر دتیاں ذات سیکانی

کیونکر ڈالن اندر شکماں دستو کھول نظراں
پیر کیہڑے راہ زرق پوچا دن جاہل نہ سمجھدے
کتھے روح پیراں رہے رہندے واضح کر سمجھاؤ
ہے اختیار ہووے کچھ پیراں مٹے کیوں اولادان
اپنی گہیں ہزاراں لیا دن لوکاں دھکی کرے
کیہڑا پیر قضا توں موٹے کوڑیاں شرک کما یا
نذر نیا نکل کارن ہووے حق آن نہ گھوڑا
منگدے پھرن نہ اندر ملکاں درور پائے پا کے
ایہ شرک والا نوچ لوگ پنجابی کر لوفرق نہ پاندے
حسین بخش تے علی بخش بھی میراں بخش بولیندے
غم کروں باز نہ آون ہرگز رہے رب نبی تے
کتھوں خبراں مشرکوں ہویاں کچھنا پتھ بتا نئے
پیر مشرک نہ کوں باز نہ آون ناک تنہاں سرپائی
کوڑیاں دعوے بالکل کوڑے سمجھ نہیں بے پیراں
کیونکر جانن مشرک پیرے بخش والی خدا ہے
پیر فقیراں اولیا دانوں کچھ اختیار خدا ہے
تیجے پاسیپاے نالو میں حکم الہی آوے
جان اپنی ہے جٹے برے دیاں مالک تہم ہزاراں
جہ مالک جان اپنی دنیا میں آنحضرت نورانی
دودھ کر دعوے کرے بنی توں کوڑا کر شیطان
ہو کیہڑے اختیاراں والے دچہ درگاہ نزوانی
ہیج بڑا قیلا یا جہنوں گہر دچوں انہا تے
مثیل موسیٰ موعود میسا انجیل توریث بتا فی

اما علیہ السلام کو ملے ہے شان محمد جاسے
 شریک شائیں والے سرور ہے اختیار کہا فی
 ای وہ نہاں ہو سکے میرا لے کر دے شکر کا
 ایک تو یہ جو اپنی اتوں یکن لگا سی جانی
 محمد وہاں ہے لڑکا جمل نام رکھا یا
 یہاں رہاں نہ نگروے خصوصاً نام رکھانے
 کہ کیا تھا کتباً بتا روڑا بوڑا کا ہوتا
 و سبکی و چچی پاس نہ جہدے نام رکھن فوجدار
 بسا کہ میرے لڑکا رکھن نام بسا کہی
 یہ نام ہو خیرا بسا لڑکا جو مقول نام رکھانے
 و ان نام کیسے رکھے مسلمان ہزاراں
 سوا ہوتا ہوتا گند و چھانڈ دو تو پیراں ماہی
 بھائی نام چنگیز رکھو شکر جہانگیر تاپاں
 ہندو مال دے نام نہ رکھ نہ جہد و غارتے پالے
 ایسے شکر کہ قبر انجوں اشمن نام بولیندے
 لازم پکڑو اپنے اوپر صحبت اہل اسلاماں

جہاں اہل فرشتہ کو لوں لگا جہاں ہے اسمانی
 جان او نہاندی جہاں بڑی مالک فانی
 جہاں مال اولادال دینے لڑنے دین ویرانی
 میں غلاماں لگے نو میں رتبہ مراد پو جانی
 منگل دل جو ہو دے پیدا ہمنگو نام رکھا یا
 تک کن پاپن بادن مری بیتیاں گلین پوانے
 یونما بارے قے پلا ایسا کتبو آکھن جانا
 بدست حتمین یوں بدستو آکھن کیسا نام رکھا رہ
 چتر چیتو چکان چنگو دین دلوں بے باکی
 ہاڑ جے یوں ہاڑی آکھن و اہی نام تمھانے
 ہر اک کلم خلاف کرینک و سنوں کہ نہ ساراں
 شاہناما ہوتا ہو رہتیرے نام رکھیندے واری
 محمد یا عبد اللہ عبد الرحمان نام رکھائیں
 رسم سوم ہنود جو کر دے ہودجے منہ کالے
 روز و شرتوں روز و شرتے ہوسن نہ جھٹلے
 غیر شرت دی مجلس مند کی کر رہ ہنود غلاماں

در بیان فرقہ ہائے مخالفان شریعت

اہل حق ہی ہے دشمن ٹولے ہوئے بہتیرے
 قیام الہی ان کھٹی کارن سرورہ شئی اپنی
 دین نبی و ادریکانہ کیتا حال سبسا ہی
 زناں اکثر کفر تک دباں ہتیاں ہاتھ واپی
 سب لویاں دی دار و داری چاہے ات ہائی

منہ کہ بے مازی را دل جی تیرا شریعہ
 جھٹلے غبار گراں فیلے وجہ گمراہی
 دھوم میرا سی لہر قبر پرستاں گل گوانی
 سنگین سنگوں نہراں کردیاں گل نہ منی کاہی
 نورس نہ رقت شریع مخالف کر دے ہر منہ لہو کاہی

ہے کرنا حساب بھرا و منصف اہل ایمانی
 ہے اک نمبر سے شیطانوں چھیاٹھ تسنوائی
 ایں حسابوں بے نمازاں جانے جان مانی
 بن مال قیاس جواب بتاؤ کہ ہر ابرا زیادہ
 انسان زیادہ ہوئے شیطانوں چھٹھ کلام الہی
 ایا حکم تاکید کی کیونکر بے نماز جہلاؤ
 زانی فاسق چور اچکے رٹناں بھی بازاری
 بے نمازی ہر دن پنج واری میٹھ دیندے
 عباد اللہ نماز بھراؤ کہندے سرور مکی
 بے نماز گھر دیاں رٹناں موٹن حکم تساندے
 مالک جس نے پیدا کیا سنت سے وار تہانہ ا
 کیس موہے بے نماز مالک لگے جا کھلو سو۔
 بے نمازی کافر مشرک ثابت ہوں قرآنوں
 روز خوشروں بعد سے کارن ہو سی حکم الہی
 سجدہ بے نمازاں کو لوں ہو سے کیونکر سائیں
 سب توں بے فرمان خدا سے بے نمازی نیسے
 بے نمازاں روز حشر توں دیدار نہ ہو سے آہی
 فخری دیٹے اٹھ سوٹے ہانگے بانگ الائی
 نکلے بانگ نہ مسجد آدن پیٹے سب گولائے
 بے نماز مرید شیطان سے گبیر شیطان ہوا لائے
 پاڑ سیالے دیکھ موہے کالے ناپاکی و پھر ہندے
 نمازی بندے اٹھ سوٹے منہ نک پانی پائے
 شکر بانگ محمد یا نبوں ہوندی تا جنگ میستان

نمبر دے تسائنوں پورے پھول کتاب ربانی
 اک سجدوں اک نمبر سب چھیاٹھوں چھیاٹھ ہجائی
 چھیاٹھ حقہ زیادہ بے نمازاں کم شیطان
 برا شیطان کیونکر نکرو باطل تسائیں ارادہ
 اسرف بندے مکان نالوں نماز جو کرن ادائی
 پنجواری ہر روز کی دن بے فرمان ہو جاؤ۔
 بے فرمائی کوئی نہ کرو اندر دن پنجواری
 شرم نہ آئے بے شرمناں مشرک کافر تھیندے
 بے نمازی دودھ شیطانوں بات لہو ہے بچی
 تان تیں گھروں نکالو ادھناں پاسہ بن اہناٹے
 بے نمازی مشرک کافر دل تے اک نہ لاند ا
 کیونکر دقت حساب نمازاں دیکر فاسق ہو سو
 کلمہ چوہڑیاں دانگوں پڑھے سے رب جہانوں
 بے نمازاں کمر نہ فیوین اسدن ہو سی بھائی
 دنیا تے بیدیناں ہرگز نمازاں پڑھیں تانیں
 غسل جنابت دور نہ کروے رہن ہمیشہ گندے
 دنیا دین گنوا یا ادھناں ٹپے وجہ گمراہی
 بے نمازی جسے تھوڑی گہرا گہرا گ پوچھا ہی
 گیاں گواہیاں دینوں دینوں ڈیر دایں لے
 کہے بے نماز شیطانوں لگے لنگ سدائے
 پاک جامہ نہ خجہ رکھن رہن ہمیشہ گندے
 کارن پڑھیں نماز پہلے سے دل میستان جانے
 بے نمازی جھٹکے گندے خبر نا کجہ نبیستان

نمازی وہ سیٹاں جا کمرے سے استغفار
 نمازیں تاہنگ نمازاں دہندی جو وہ طشت سے
 ہمارے تخت پاں در کھدے نہیں نماز جو کمرے
 جہی دیکھ آٹھ جاوے کر دے ذکر الہی
 جو کھلوچہ درند پرندے پڑھے سب فیضان
 فوق کفر اسلام نمازاں آکھیا بی سو بارے
 امام غزالی رحمت ربی دیکھ حدیث بتائی
 عن کفن نول چھ نہ لاؤ دلو اس نیا را
 ابو حنیفہ بے نمازاں قید رکھو فرماندے
 بے نمازاں کیونکر آکھو مذہب امام اعظم و
 خداوند مشرک کچھ قسانوں ہی بتا دے کافر
 گئے گواہ سب سنانوں بے نماز کیسے
 امام شافعی کل بے نمازاں کرمے حکم قتل و
 امام مالک بھی کافر کہندے لعنت الہی کما
 بے نماز و کفر شرک دیاں ڈکریاں نفس حدیثاں
 بن اپنے پیروں سنو بھراؤ حق سناں کی کہند
 نفس حدیثوں دفعہ لگا کہ کافر آکھ بولا دے
 سن اک بانگ مسجد آئے دوہی بھی ہو جائے
 کفن جنازہ مول نہ کرنا آکھن پیر جھلائی
 پیر دلوں بھی کافر ہو گئے بے نماز حرانی
 سوزتے گئے بے نمازاں کچھ گندے پیائے
 اندن پیر ہمالی کا پیر کر سوں دلائے
 پیر پیر کیوں توں ایٹھے دیکھوں سوراوند ہی پائے

بھٹاڑی تپ گواہ لین و انگ ہماراں
 ول سیٹاں آون پیاہے سکے یا لچاں کوکھ
 لکان وقت ہی مونگ لڑیاں ہنسے بڑ بڑ کرے
 بے نمازی شہر شہسہ کھینا لو آگن وادی
 درخت پہاڑ سے پلا کا مارے کل تر جہاں
 مومن اوہ جو پڑھن نمازاں باقی کافر سارے
 ترے دن چھ نماز جو مو پا کافر ہو یا وادی
 ہزارہ بھی نہ پڑھو بھراؤ مو یا مشرک بھارا
 تو یہ کر کے پڑھن و جب تک رکھو قید تیار
 وہ سناں فتویٰ قید لگا جسے قتل کرو کچھ کم و
 امام شافعی قید کر لے چاہے مشرماں وافر
 پیراچہ بھی ول نماز نہ آون نہ سب نبی
 جمل کافر آکھ سناون مشرک نہیں اک کل وادی
 رب نبی سچو نہ نہ سبانتوں گئے کچھ بھائی
 کرویاں ہیں سناہے آئے چھو کم نہشتاں
 حضرت سیر ہیراں جھلائی فتویٰ کفر سید
 ایسے بھی بے نمازی دعویٰ مرید ہو وند لچا دے
 ودی وچ بھی ناہیں آیا کافر پیر بتا دے
 وچ کتا باں اینویں کچھیں دلہریا سے باقی
 کب دلائے بے شرمی وچ گندے رہتی
 غیہ وچوں بائو سناواں پیر جو لکھ سد ہائے
 وچ جگل سے سوراک دھما بیٹھا اوندی پائے
 سورا کھیا ہیں بے شماروں بیٹھا سو جہ پائے

شہر تیر کیہا ہے سب اکبر کی سنتوں کی کہیں
 شور کیوں نہ ہو حضرت میرا پہلوں سے نہ بچوں
 اس کا روقہ حضرت پیر جی کا مونس ہے کیا کہے
 اے بھی جیکر بے نماز و شرم تسانوں ناہیں
 تو جگہ کو اسی وجہ شریعت جاعز تیری ناہیں
 سلام علیک نہ عیاں کہیں بے نماز اقبیوں
 مسلمانان دنیا قبر ال اندر مبارک نہیں بلاناں
 بھانویں بے نماز کی کیڈا بے سیر بیکر کہا ہے
 بھانویں کیڈا عالم قاضی بے نماز ہو رہندا
 بھانویں ہو جسے ہزار ہی بھانویں کہے کوئی نہ تھی
 بے نماز کی سید جیکر ناں بھی بڑا ایسا ہی
 بھانویں چلے جہاں ال کفن ناں بھی نشہ کا ہے
 بے نماز نہ بند ہے رب سے نہ امت احمدانی
 شیخ مشائخ قطب سارے ناں بھی کافر پکا
 بھانویں بھلے دیویاں افسہ بہندے ولی الہی
 بے نماز و اجل مجھ و دنیا چار دیہاڑے
 عینڈے ایٹھ شیطاناں ہوس بے نماز جو سارے
 بے نمازے کافر کہتے تھیں اینہا نامی چھٹو
 زہر نجات کافر مشرک و فرخ دل لے جا ہے
 جکل لوک غریب و چارے اکثر ہیں نمازی
 میسناں کا خیال دایاں تائیں کہے پڑ ہو نمازاں
 ڈنگر چھٹے انہ سبھ ناں ہو پیر ال کاراں
 اعلیٰ و پستی پاس نہ تیرے مسالوں کم ہزاراں

لکھی اہل حق ہے نمازوں کیوں نہ متھے لکھیں
 سب دھار کی بھانویں بند ال نہ بگڑ لیکھاں
 بے نماز نہ لگے متھے قول میرے آگے
 شور ہے کہتے تھیں ناں سمجھو بات کداں میں
 کلاں جنازہ تیرا پڑھنا درست نہ ہرگز چاہیں
 دس کیہ مسلمان تیری بول سا دیں میںوں
 کفن و دفن بول ہرگز بھانی چاہیو تھ نہ لاناں
 وقت حساب نمازاں والے و گدا و فرخ جا ہے
 اسنوں ملوں انفع ناہرگز مشرک کافر گناہ
 ادھر مرے شیطان واپاس سے نماز ہے پڑ بداناں
 بیٹے فرماں خدا ہی نہ انفع نہ جسے مسیہ انی
 دین ایمان نہ مسلمان جہاں نماز و نجاتی
 بے نماز و کج ہے سمجھو کرد اعراض سوا لی
 بے نماز دل نہ ہو عاودہ بھانویں ہو جسے سکا
 بے نماز ناں کافر سمجھو خاک تنہاں نہ پانی
 فرعون اتے شہزاد حرامی لد گئے بھانی چاہے
 کو نہ نہ سرکلے حال آداسے ہوسن خشر و بھانڈے
 سلام مصافحہ ملنا گلنا دل تھوں باہر کھڑے
 چھٹ نماز جو کافر ہو گئے ہرگز شرم نہ آوے
 رزاقاں الے ہوئے موندہ کالے ٹوٹے نماز و نا پا
 آکھن میں بول دیا میاں ساڑن کتاں کتاں
 مرکب بھانویں کیٹے آیتے کیہ تینوں نے ساراں
 دہا پیا نماز ناں لویں ساڑن و گدہ پیراں

مال مویشی والیاں کولوں بکھریاں نہیں کھال
 سائوں فرصت لئی نمازاں ہرگز میاں ناہیں
 گائیاں پھالیاں کولوں میاں کن نماز پڑھائی
 تپہ نہ نمازاں پڑھے کون کسائی کر سکی
 زمیندار مال بول یہ جو جہاں نکال پوچھنا
 بھلا جے ڈنگر ہوں ناہیں ناہیں بنو نمازی
 اس تسافے کچھ نہ دوسہ بنو نمازی کے
 بیکر ناں لڑایاں والیاں کچھ کو ڈاڑھ نمازاں
 چکی بھٹی چرخہ پونی ہو گر اندیاں کا راں
 جھابے عینک ہوں نہ رٹوں پھر کی مل تسافے
 بہتک خضم تسافے زدم لڑکے ہونے رہیں
 یہ سب عذر یہاں کوٹھے کر دے رب گوائے
 نمازاں کارن ابڈہا نے کرن شہطان ہوا لے
 بے نماز نہ تو بر کر کے دیا اتوں جاسے
 نمازاں پڑھن نمازی جیہڑی پاس حشر رہا گیا
 حفاظت ناں نماز جو پڑھے ہوسن حشر صفایاں
 نور ایہاں نمازوں حامل وقت جو ہوں دایاں
 بعض نمازی بیٹھے رہندے اول وقت نہ پڑھے
 بہا نیو اول وقت جے کوئی ادا نمازاں کر دے
 بدین سلامت ملک حفاظت برکت گھر چہ ہوسے
 یک مراد اتوں دی چلی جیوں بجلی آسے
 ہمایہ نیک قیامت ہوسی اندر حشر دیہاڑے
 اور حدیث رسول الہی ساقی کو شتر گھنڈے

رتہ گڑ سروا بنڈا کیکے کر دے صحت بھاراں
 دلیہ انداز لہریاں ہی سائوں نہیں کاٹیں
 قوت لیوں پچھ پیا ساٹھے کر سی کون کسائی
 جہود آٹیا پیا ادا دین پہلوں نگر امن سی
 مال مویشی دانق توں کس طرح نماز پڑاویں
 جھلکے مڑے منکے دوسو ہو دو سو نہ کالے راضی
 کیسے غدر ہائے کوٹھے کر دے کافر کچھے
 اکس میاں بالک گوئی کر دے بول ہزاراں
 پڑے رہیں ہمیشہ گندے عینک لڑکیاں ناں
 دانتے ہوں نہ پیش جو گے منوں حکم خدا دے
 خضم مار دے پڑ ہو نمازاں پھر نہ لڑکے ہوسن
 سب کچھ ہو معلوم جاوے گا جس دن رب اٹھائے
 جاگے کھارے دپہ ہنس خیر قرآن بناے
 مشرک کافر گیا جہانوں نفس حدیث سناے
 والذین حم علی صلوۃ ہم یحافظون آیتاں آیتاں
 دپہ نماز کی سستی کرناں کاراں نہیں چکسیاں
 دل پاسے جو سلم پڑھے یا دلیاں جھگڑاں
 اسے ٹھٹھے دقت گو ادان کھپو تا دن مڑے
 مالک کولوں خوفا کرے تپہ سہے ہمیشہ پڑے
 موہ نہ نورانی نیک نشانی دل ہو نرم کھلو دے
 دوزخ کولوں نجات ہو دگی من پیاس دل چالی
 دپہ ہنس دقین سوسی گل زہلی پیارے
 دانت دپہ پڑھن نمازاں کیسے نہیں چھوڑے

چہرے رونق بدن سلامت دل روشنائی ہو جسے
 قرآنہ معاری خوشیاں ہوں رحمت نازل ہو جسے
 خوشنودی ہے قادر والی مل بشت نمازاں
 کہتے ہیں جس نے پڑھیاں ہر دن پنج صلوٰات
 جس نے چھ نمازاں دتیاں دین نبی داؤد علیہ
 السلام سرور کلی ساوے واضح کر ہما کیا
 اہل اوجہ پڑھے اکیلا دنیاں قرآنیت بتا گیا
 سچا قوم امام کسی دا قوم نہ اسنوں چاہیہ
 پنجواں اودہ شرابی جس نے نشہ شراب لگا دیا
 ستویں عورت نماز جو پڑھدی تنگی سر میں الایا
 ناواں سالم ظالم جس نے رعیت لڑا ستا گیا
 سبحان اللہ آتیناں خوبیاں وہ نماز بھراؤ
 معراج محمدیاں توں حاصل وہ نماز تمہاری
 ایسی امت تائیں رب نے دتی نعمت بھاری
 اورس امت کیٹری تائیں علم ہو یا سہواری
 ہو کر کھڑا ہو رب منگو ایسا پنج بڑا حق سواری
 محمدیاں دی طرح عبادت کس نے دیکھ گزاری
 ایا خاص عنایت احمد تائیں کسب فی خالق باری
 بڑھن جو شوقوں ذوقوں روشن گاہ نماز باری
 تے بعضے بالکل تارک ہوئے سمت جہانمندی کی
 لئی طرح دریاں میں نمازاں اچکل ہو یاں بجای
 بعضے میں نمازی ایسے پڑھے کوٹیاں چاری
 بعضے دیکھو دیکھو پڑھے بعضے وقت بیماری

دین دا تحکم نماز ضروری مومن مل کھلو دے
 کتبھی ہے آسماناں والی ہوجہ قیامت تھوے
 پر وہ اک جہنم کارن سمجھ پارے سلاماں
 قارئین دین کیٹا اس بندے میں نیک برائیاں
 مشک کی کھنڈھیں حدیثوں اسنوں اکھڑا گیا
 نماز قبول نہ تھیں صاں دی وہ حدیثاں آ گیا
 دوجا مال زکوٰۃ دیوے رب دا فرض بتا گیا
 غلام جو تھا مالک کولوں ہو باقی نس گیا
 چھوٹاں خاوند رات ٹھٹھے ہے عورت قین منیا
 اٹھواں سو دی سمجھ چاہے بیٹا رہا گویا
 دسواں نمازی نماز جد ہی نے بڑیوں ہٹایا
 پھرا لیں رفیق نماز ایسوں غفلت نال گواہ
 دواہ شان مرحومہ امت حاصل ہو پنجواری
 ہو رس کیٹھے مذہب دا لے دیکھ نماز گزاری
 ہو کر کھڑا کوئی مالک کوڑا ہو سی حشر دھاری
 ہو کر کھڑا جو کسی امتی امتی دیکھ خواری
 قیام رکوع سجود سجھ کچھ جو وہ خلقت ساری
 پر ایس نعمت دا قدر نہ کر دے قیمت جہاں باری
 بعض نمازی وقت و نجاون کر کے شستی بہاری
 فرق کفر اسلام نمازاں تارک ہوں کفاری
 وہ رمضان ہمیشہ پڑھے عیدوں بعد و ساکی
 بعضے جسدن کڑے بدلن پڑھے اک دوواری
 بعضے ساکیں انگلیں جا کے پڑھن نماز اودہ باری

پیر میں جا کے پڑھے گھر آؤ گھر و سارے
 کدن قدر بچا تن گے جد آئے ملک جباری
 کہ غلام بھراؤ بھیتوں پر ہو نمازاں سارے
 تا معاف کریں تینوں دل نماز سکھاویں
 بریاں حدوں باہر بارست کریں بچاویں
 و فرخ آتوں لنگن دیلے کر کے کرم لنگھاویں
 قربان جباری روشن چندوں ربا کریں نورانی
 بھار گناہ پہاڑوں و ڈے کر کے کرم مشاویں
 توڑیں شاہد حال میرے ہور نہ کسے بتاویں
 ابر بہاری رحمت والے والیاں چٹریاں و

پرویکھ غلام نماز پڑھدی ہے اچ غفلت سارے
 اول پوچھ نمازاں ہو سی اندر دھڑکیاں
 زن غمزدان چاچیاں تاواں نہ متکا رہیاں
 وقت غرضے کریں آسانی و سمن پس پاویں
 بیفرمانیاں انت نہ آئے کر کے فضل چھوڑاویں
 غلام حساب توں بچاواں رحمت ابر و سارے
 و فرخ کویلوں آپ بھاویں عرض اسادی مانی
 و فرخ سے درہنالی والیاں نکال نہ دکھاویں
 رحمت سے دریا دیوچوں میں تے لہر دکاویں
 بس غلاماں اس فغندہ می لگے قلم اشعاویں

اور بیان تولہ دویم نازکان ذکوة

دو جا تولہ کیا کو اتا زکوة نہ دیون بھیڑے
 مال نصاب جو رکھے مسلم زکوة نکالے ناویں
 سبھو فرض زکوة مال بجاویں نفس حدیث قرآنوں
 جو مال زکوة ادا نہ کر داپنے مالوں و اہی
 وچہ مال تجارت فرض زکوة اتاں اکثر مذہب آیا
 سر و بیٹا جذب آکھے ساڈوں بٹی بیتا یا
 زکوری وچہ نہیں زکوة اتاں ناویں کھسکے لکھا
 کھوٹیاں کدھیاں خچراں اندر نہیں کلا تاں کیاں
 زکوة نکالو کاسیاں وچوں کر مال حساب شماراں
 جہو وین جالی وچھا وچھی چاہئے دہن و دو سال
 قہ چالیاں بکریاں سے وچوں دیون اک پہار و

قرآن حدیثوں بھلے منکر گئے کواتے جیڑے
 روز حشر توں و فرخ سٹرسی ڈاہیاں تش بیاض
 سوکے چاندھی اوٹھاں کاسیاں تیبہ پہار و جانو
 روز قیامت مہندی حالیں سٹرسی و فرخ کھاتی
 وچہ چیز دھن توں رکھے مومن گن دیوے فرمایا
 وچہ چیز تجارت کارن رکھو دیو زکوة اتاں
 نکل جاہر نہیں زکوة اتاں نہ وچہ پنہے ہیرے
 وچہ غلام زکوة نہ باریز کتبوں کاسیاں کیاں
 ترتیب کاسیاں توں وچھا وچھی اکھ سداں اٹھراں
 ہر ترتیبوں اکساں ہوئے پالیں غفلت و سارا
 چھیاں و پیاں لگا کو دیون نہ تازہ نہ مار و

چھپائی و بھائی توں ہے اک آئے دیون و پھار
 ہر سو قیاس اک پیار و سرور عالم کہندے
 نہ چھاں ادھماں قیاس کم صدقہ چھاں اک پیار و
 ہے سچی پورے ہوں تا دیون بونی جو اکسالی
 چھپائی و چھل دینی آوے بونی تیرے برسانہ
 مال زکوٰۃ نہ ہوئے بڑھانہ کوئی عیب بیماری
 دیون دالے لئے نہ چھل دیوے نہ کوئی مازا
 ساٹھے باڈن توئے چاندی فرض زکوٰۃ کھالو
 سٹ توئے ہے ہوئے سو نافرمان زکاۃ کھالو
 زیور و چوں دیو زکاۃاں سو پچھم اڑھائی
 اک عورت اتنی پاس بھی نہ لے سکی الا کی
 سرور و پچھیا عورت کولوں زکاۃ دیو کہ ناہیں
 حضرت بولے اے عورت ایہ لنگن سوئے نہ
 سبحان اللہ فوراً عورت لنگن لڑائی لاہے
 دیو لہا۔ جوان آنور کھجور اں داجہ بھڑا بھڑا
 تو پانی کدہ پوانی کھیتی استھو حلیہ دیو لہا
 اے زراعت کن بھی کرے لہوئی پیغمبر دے
 مستز مال زکوٰۃ خداوند و چھ قرآن بتا دے
 قالو لفظ فارو بھسم چھ تھا رت فرما دے
 جیو اں راہ۔ بانے اندر دینا واجب آدے
 انصواں میں سے قرض دینا و سلفہ زکاۃ ادا
 سو سن دین زکوٰۃ ضرور دینا مال و عوام نہ ادا
 مال مال زکوٰۃ لایق ہو ادا دینی جاوے

دو سو قیاس ہے دو پیار و دیو ترے ایہ دار و
 چھ چالیس قیاس اک کھٹ پیار و فرض زکوٰۃ نہ لکینہ
 ہر چھاں قیاس اک پیار و نبی بتایا دار و۔
 چھ قیاس ہوں دو سالے بونے آکھیا سرور عالی
 اک ترے سٹھ و چوں چھ نہ سالی دیو حدیث بتاندی
 خوش ہو مومن دین زکاۃاں کر کے شکر گذاری
 دپلے میل پیار و ہوئے سمجھیں یار کمالا۔
 اک روپیہ لے پتہ پنج آئے دیو فرض کمالو
 چھ لیاں حقہ سٹھ و چوں مومن من کھلو دن
 انیس ایہ زیور و روز حشر توں لنگن اک ہو جائی
 لڑائی دے تھہ لنگن سوئے کھیا پیغمبر مراد کے
 عورت بولی جدوے پتہ دنی نہیں کداریں
 روز حشر توں ہوں آگے ساڑن بدن چوں کداریں
 مال رسول الہی کیتے ربے خوف جو آہے
 پنجواں جرت دپہ حدیثاں آیا مکم مشراعوں۔
 شہد اندر بھی حشر ہوا حضرت سنو سنبھیاں
 انفل مال مقرر کر کے ثلث یا چھ تھا چھ دے
 فقراے مسکین ترے بھاعا مل بے شک کھادی
 پنجواں کرن آزاد غلاماں مومن ثلث لیاوے
 ستواں دین مسافر تائیں غنی نہ ہرگز کھاوے
 بنیاں انہاں سے جائیز ناہیں تھہ دکائی ملاوے
 دو نرخ والیاں غعلیاں کولوں اپنا آپ بچاؤں
 مال حرام گندہ مرداروں مومن نہ کوئی کھاوے

لئے زبور بنان زکات جو پہن رب آتش حشر جلاو
 تے جیہڑا مال زکوٰۃ نہ دیوے مگر رب تہا سے
 سنو بعد از زقاں دلیو جہ قرآن جو آریا۔
 تیجے پاس پیا سے دسویں حکم خداوند سبحا
 وہ بشارت برے غذاہوں سرور پاک رسول۔
 اوہ یہ سماں کرم کرین اگوں لال ہو دن جیوں لکھی
 کہن فرشتے مال تیرا یہ جو ہو سہی ثبت پیارا
 پیچھا ہزار برس واسدین ہو سہی اک دیہاڑا
 کہن کرے تے بازو بند بھی بنان زکوٰۃ جو پائے
 جوڑا بایں بونے جھکے ختمال پازیب ہند آئی
 ساسے کھنڈے آگے ہو سن اتھ منہ پیہ جلائے
 بخاری ابو ہریرہ یوں لیا یا بنی مبر فرماہے
 روز حشر اوہ مال بخیملاں گنجا سب بنائے
 سپ وراپھوں پکڑ بخیملاں کہے میں لسا نا
 اوہ سپ زہریلا غضب آہی رکھیں معافی غفا
 ڈرو خدا تمہیں دولت مند وایہ جا جان نکارا
 قاروں دل خیال کرد کجہ لگیا بہائے چارا
 سرور کھل اصحاباں تائیں زکاتاں کرن گراہی
 ارجل زقاں دایاں بھائییاں متہ سڑی پائی
 کی بھائیو تشو وچوں ڈہائی دینا حکم الہی۔
 کہنیاں والیوشن لو بہیناں اتھے کرد صفائیاں
 وہ جنت مے موجا مان جہاں زکاتاں لایاں
 جہاں زکوٰۃ نہ دنی اتھی حشر ہو دن رسوا ییاں

فرشتہ دار مقاماں تائیں دوزخ آگ جلائے
 نماز قبول نہ ہوندی ایسی رب قبول نہ پاسے
 آکر مومن مے نہ صدقہ عذاب قیامت پایا
 جہاں ہی سونا جمع کرے جو زکوٰۃ نہ دیوے کچا
 روز قیامت دولت تیری سخاں کرن بخیملا
 متھے پاسے پٹھال ساڑن سختی دن پونی
 مٹھری سخاں کرم کرن گے لال جویں بجھارا
 بخیملاں ایہ سنائیں لکھیونچہ قرآن آشکارا
 ماریملاں بوڑھے تھلی لوگک جہاں لشکارا
 بنان زکوٰۃ حشر دن اللہ زبور آگ بنائے
 بہینوں دیو زکوٰۃ نہ اللہ اوہ عذاب دکھائے
 جہنمیں اللہ مال ویا پھر نہیں زکوٰۃ ادا
 دانگوں طوقی نچیل کلاونچہ رب سچا لکھائے
 کیوں نہ قسدتا سی توں جو کہ رب فرماندا
 جے اکواری ڈنگ جلائے بدن جلا دے سارا
 دیو زکاتاں مالاں وچوں کرو نہ مال پیارا
 جیہڑے آج زکوٰۃ نہ دیسن ڈاڈھا حشر دیہاڑا
 جو نہ دیوے مسلم ہو کے کرن اصحاب لڑائی
 رب و خوف بھلا اول تمہیں زکوٰۃ نہ کرن ادا
 کہہ ٹری گلوں آج منہ کالا بچیل کر نیلے وای
 آگ دوزخ تمہیں پوا میلو کرد زکاتا ادا یارا
 حشر دیہاڑے بہت سوکھائے کرن خوشی ہوا
 دوزخ دیہہ شہ ورنڈے کھاسن ماس مایاں

زیادہ توفیق بخیاں کرن تر کلوۃ او انی ۔
 بس غلاماں اتنا کافی تھوڑے وجہ موکاے

مال حرام نہ کھا دن مسلم ہو کے دینی بھائی
 اگے تر بے ٹولے والی بیلہی بات ہمارے

ذکر در بیان ٹولہ سویمیرا سیاں و دو مان شو مان

تر سیاں ٹولہ قوم میرا اسی صحبت اینہاں گندی
 راگ سرود تے نقلاں کر کے وجہ معاش کماون
 ایک کسب اینہاں کے گندے نص حدیث بتاؤن
 در در متنگدے مول نہ سنگدے پرین کسب ٹھہرایا
 قول پیشہ ڈو مان شو مان اچھا راگ بنایا
 راگ سرود تے باجے تاراں بنی حرام سنایا
 تمباکو آٹولہ بالکل ڈوبیا وجہ کسب اسی
 قاعدہ وجہ معاش اینہاں اندر سمجھ حرام پیارے
 طیلے تے سارنگی یکے ستار طینور دو تارے
 میرا عامی ہے نام اینہاں اہر کم شرع مخالف
 مراک تابش شرع مخالف تھی کم ہزاراں
 غل نمازاں درو و ظالیف حافظ بنی مستیاں
 ملاواں دیاں نقلاں کر دی لکھنیت بدکاراں
 ان کے بھنڈ تماشا کر دے کلمے کفر سنائے
 غلامی استاد میرا اسی کاون دل سکھائے
 ہر اسی زناکار اندے مرشد پیر استاد پیارے
 چھ بیگیاں مرداں گھٹن رماں ڈوم نکارے
 مائندی داوی آئی ڈھولکھ خوب سواری
 شند لاندی داوی کیونکر مٹی ماسن بھائی

پوست چرس فیم نشے سب کھاؤن رہنے بھنگی
 گندے گوشتے اللہ مائے شرع مخالف جاؤن
 حرام کھائی ڈو مان والی اجرت راگ لیاؤن
 طاقت واسطے کاسب تائیں بنی حرام بتایا
 ڈھولکے سارنگی ٹرنے ٹولہ رب گویا
 اجرت راگ حرام چوون مردار کسی نے کھایا
 سابعباری رب بنی وی ڈو مان بوجہ پہاڑی
 ہر اک کسب اینہاں اگندہ سمجھن ناہ تھیارے
 وجہ اجلا سیاں راگ ستاؤن سندے ربے ملے
 کنجرا نے استاد میرا اسی موجب اینہاں دی حالت
 نقلاں کرن ہندو مان لوکاں کرن شیطان مٹا
 نقلاں ویلے کفر سناداں شرع نہ مول جیشاں
 مسلمانوں غیرت ناپس ہنگن وانگ جھارال
 رب بنی دا خوف نہ ہر گز ہیٹھے حال تنہا
 کنجراں تعلیمان دیون پنجن دل بتاندے
 اکثر درجہ مرشد و ڈاٹاگر دوں کندی سار
 پاگل وجہ تر پوندی ڈھولکھ بن داوی جگ سکا
 پلنگ ڈھولکے کا فیس کماؤن چاہٹے سرائی لاس
 کس کس سے ادھ اک میس سن داسے نال دیاہی

کس کس دی ہو دادی اس گھر سمجھ نہیں داناؤں
 لکھاں نالالوا لوالہ گاؤں چائیں پائیں
 پیر فقیراں مدواں آکھن ڈوماں رب گواہ
 ڈومنیال لانا رستگار ڈھولک گلوچہ پائے
 لکھو لعنت بے غیرت جیہڑے رب قدر و بخائے
 سچدی والے خصم میرا سی کی کوئی اکھ سنائے
 دند دنداسہ کل اکھیاں دیکھنی مرد پائے
 چیر لوالا راجھو ڈھولار لوالا لوالا لیا
 خصم کو پتا سچدیا دالا ہر گونا مشرما
 اے جی سچدی والے بندے بے تیراں لنگ لائے
 بھوئے والے تیری آکھن ب رسول بھولے
 دادی والے بھن تائیں کی نقصان اٹھائے
 ڈھولک لکھو لکھو لکھو لکھو لکھو لکھو
 دادی پوتریاں نواں کالیں والے گونا سکھائے
 جھان نواں غیرت تائیں وانگ شیطان پکائی
 کھلون سننے والیاں پیاسے دوزخ ڈیرے لائے
 خصم میرا سی سچدی والے لہر میں کی ویناں اکھلا
 امیر زادی ڈھولک لے بندی و کھن لوک تھان
 الحیاء من الایمان بھن دھونہہ کالے
 مالک پتے کریں ہدایت ڈوماں قوم شریراں
 و پکھلاو کے دے الاہنی پٹن ول سکھائے
 جیوند بھانویں بھکھا مرد اراجا کھن شیطاناں
 میراں جنھو ٹھیاں کرے تو دھن لعنت جھولائے

ڈوماں تائیں دادا کھندے شرم نہیں جھانوں
 شیر کاٹا لے راگ سناؤں اول لوکاں تائیں
 پیراں کو لوں منگن جوڑی شیر کوں باز نہ آئے
 پوست بھنگا خوراک انہا ندی لشکر حرام جو آئے
 سرمونہہ بنگے راگ سناؤں ہر گز شرم نہ کھائے
 رتاں وچہ بیگانیاں کھلن شرم سلائیال پائے
 کدھر شرم تے سچدی ڈوماں بدوں میراں گنا
 جگنی جھلا بکا بشتو ڈھولک نال سبجائے
 مانہی مانی بھورے والا لیا دے اللہ جو آئے
 سچدی والے کھلن رتاں جھٹھے مرد پرائے
 لالاں جوڑی منگن پیروں کھٹے شرم کھلا
 مہور بھیرے گاؤں گنا رتاں راگ لکھائے
 نواں دھیاں گاؤں سکھن ڈا دھم سبت پکائے
 طفیل میراں مسلماناں لکھیاں لاگ بنا
 کجھراں کو لوں دوہ دوہ کالاں کردیاں بگوائے
 سٹھیا ندی اجرت منگن کسب حرام کھائے
 گھوڑیاں گاؤں ڈھول و جلون دین لوگن ملاں
 بھٹھ امیری تے بھٹھ سچدی شرم نہ اٹھائے
 تہ امیر زادی تے پتے گندے ڈوماں
 دھادچہ گھٹون پیوے قیامت طوق زنجیراں
 دھکھن گھر میت بھوئے میراں و گدی آئے
 مزدہ میت بھادریں عاجز آکھن شیر جوناں
 جو تہ پاس نہ ڈھکی وچھی آکھن دیساں تائیں

دینا تو الیاں روزِ حشر توں منہ کئے داہوں
 لعنت ربی وین جو کردی تالے سننے والی
 شیطان سکھا دے ڈو متیانوں دین اڈھڑا
 کہے پیغمبر مردہ پکڑیا باوے دیتاں کارن۔
 اجرت راگتے منگن والا ڈو ماں پیشہ والہی
 منہ بے ماس نہوے ہرگز در پھرن جو منگدے
 ڈو ماں کو تھتی جنگ پوست دی حقہ ڈٹا بہائی
 دھیال بھینلاں رہاں تائیں دے ڈو ہو لکھل دیون
 گاؤں لے دجاؤں والے سب مرید شیطاناں
 گاؤں سننے والے سائے چیلے ہن مشیطاناں
 سار گھیاں تے ڈو ہو لک والے ہن دے کم ذاتاں
 راگ سرودے اجرت راگاں کہن حرام حدیثاں
 دچہ پرایاں مرداں گاؤں ڈو منیاں بدکاراں۔
 رشتکار لگا کر دھیال گھلن وچہ اجلاساں۔
 کوکھن تے دکھاؤں دالیاں حضرت لعنت پاندے
 کپڑی قوم اجیہی پٹری ڈوم مراسی تالوں
 کپڑی قوم اجیہی پٹری در در پھردی منگدی
 گاؤں ہو رد کھاؤں والا پیشہ دھیال سکھاؤ
 نہ کوئی دین ایمان انہا تے بے غیرت بیدیتاں
 سوراں وانگوں غیرت ناہیں سجدی دالیاں ماں
 ستر جاناں داوہا نتوں یاد نہ مسلمان۔
 حضرت آیت حرام تیاؤں راگ سرودناں تے
 حضرت مرمت آگ سرودناں آیت نفس قرآنی

کتیاں وانگوں روزِ حشر توں کرماں ماریاں روہن
 قبروں وین کریندی اٹھسی اندر حشر مونہ کالی
 ایگے عامان زماں تائیں پٹن راگ سکھاؤں
 کھوڑیاں جو ڈیاں والا اکھن ڈاڈھی یاہن لارن
 دینوں دینوں گئے گواتے خاک تہاں سرپائی
 دچہ حدیث رسول الہی سرور کہن عالم دے
 ربے دینوں گئے گواتے خاک تہاں سرپائی
 غنی خوشی دچہ لکھل داٹا ڈوم مراسی سیون
 انگ شیطان سار دوتا سے سازنگی ڈو ہول دجاؤں
 شیطان امام انہا تے ہوسن اندر حشر میداں
 کھیل تماشا دیکھن والے روہن وچہ براتاں
 مرید شیطاناں ڈو ماں تائیں سمجھ نہ مول غبیشاں
 شرم حیا نہ نیرے آدے لکھ لعنت بدکاراں
 پیو بہر سب سجدی والے میں کیہ اوہاں اکھال
 دیوتاں قول شرم نہ آئے مسلمان سدا تے
 پنجن گاؤں لے دجاؤں دیہی دین حالوں
 لباس خوراک حرام اوہنا تے ہیشہ گندے
 وڈی سجدی والے ہو کے ہوکل منہ نہ پاؤ
 دوزخ اندر روزِ حشر توں ڈالے رب لعناں۔
 لوہاں دھیال گہریں بٹھاتا یاد نہ ڈو ماں شوماں۔
 دینوں دینوں گئے گواتے پڑھے سن شیطان
 کسب جہاندا کھیل تماشا دے رب جہاں تے
 اہل اسلام نہ نیرے جاداں بندے نہنار حمانی

تہ ہرگز صحت کرن نہ بھائی جہری قوم گیمانی
سازاں نال جو گاؤں سندے کار حرام پکچا لے
مسلمانوں رہو عیصہ ڈو ماں قوم نہ چنگی۔

گلاں جھوٹھیاں پنے سانسے دہریس داریں تھلا
نہاڑوں روئیوں چلے دینوں ایہ شرمان سراہی

شاخ ادھاندی دچوں کنجہ نہ شرمان بھائی
یہن گاؤں پنڈیں جا کے شرم حیا و نجائی
لہاس خوراک حرام کنجھال دی اجرت راگ ناہاں
شرم حیاؤں مے استغنیہ دچہ اجلا ساں بندہ

بدکاری تے یاری لانا دھیاں دل سکھانے
کنجھال تائیں حیا ایمان نہ ہرگز ہے مہو لاں
اکواری کوئی بندہ ربا دہے بدکاری کر دا
ایہاں ہمیشہ بے شرمی دا پھڑیا دچہ جہانان

ایسی شجہی مے سر کھلے ہے افسوس ہزاراں
دھیاں نہیں نکاح کر ختمے شرم حیا دینا
اود دھیاں بھی بے شرم اچھاں ہیں دچہ چو باسے
اوتھجے عام اجارت سانبسی چوٹھے پہیہ پا چھانے

ماں چو بھائی شرم نہ رانی تھیں سو دے کر دے
باسے افسوس ایہاں کنجھال تے ملعونان یاں ہیاں
ہر دم تاپنگال کنجھال ہندیان آون سلیاؤاں
کپہری قوم اچ روئے زمین تے کنجھال کولوں مندی

چو ہڑے سانبسی ڈوم میرا سی لکڑے تو سو فاناں
چشت پاجے زور پھیں جہاں وقت غلاماں۔

شیطان بھولے رب گولے کہ پڑھن ربا
لہو اکل دیشا تے لعدوا۔ کجی مہر کی
مشرک کفر دیاں گلاں کر دے دے ہرگز
اک جاہل سٹھے دالہ بچہ نہیں تارواں

بیں گلاں پل گیرے ہر کوئی کیتا پاس
ایہاں لکے پہرے بندہ بن خاک تہاں سر ہا
دل سب شیطاناں غلوم مے فرمان خدا
دولت کھن کنجھال ہڑے کھنکھان یاں

ہو یاں مے دچہ لکے ہیاں کر کے راگ سید
ہر اک نال سلاؤں دھیاں شرم نہ ہرگز کھانے
کپہری قوم بے غیرت ایہی سمجھتا مہو لاں
العیس نیویاں دچہ جہان مے نال شرم مے م

دھیاں بھادان دچہ بازاراں شرم نہیں شیطاناں
کنجھاندی کیہ مسلمانیاں دانگوں قوم کھاراں
دچہ بازاراں منڈیاں کاراں کر دیاں رب گولے
نوتھیاں کر سیاں تے چٹھے میٹھن کھنکھانے

جیکوئی تھہ پڑا ہے پیسہ اوپر پلنگ پانڈے
کنجھال جیکر شرم ہو دے کجہ گہریں بناؤں پر دے
ہر دم تانگہ۔ رہے بدکاری رب نبی تھوں گیاں
دو شبہ غیرت اب گولے بچھن نامو بندہ کالے

دچہ معاش کماؤاں لے کارا ہاندی گتہ ی۔
کنجھال شرمی دچہ اول شرم نہ ہے کم ذاتاں
لکھن سواں مے نہ نچن دیکھن خاص عواماں

مدد کشن و الا چہ کچھ لکھو ان کا کچھ لکھو
 پہلے دلوں کے گوشت پر یاں کیاں واسطے
 یہ حالوں میں دھڑکتے دھڑکتے ہیں سر اٹھیں
 گہراں پر سے ٹھٹھکے اس میں مانی جھوٹیاں
 یہ بیخ و بوج ناگہر ہو رہے ہیں لکھن آگاری
 پیٹھے والوں میں اور لکھا ہوا پھاڑے
 وقت ہوا کی سا آہی جو پھاڑا ہوا ہے
 ان کی حالت اناری رتوں کے تھکا ج کر آؤ
 سب لڑائیوں میں لڑاؤ گھالیاں پتہ رہیاں جاؤں
 جیسے یہاں ایسی نعمت ہے نہ آؤں نکلیں
 یہاں کسب کیتا ہے کاہی وہ پانزاراں بچکے
 رتوں پر بہت سسڑیں مانیان تائیں ہو
 سسڑوں اناری رتوں میں جو دھڑکتے رہے
 فرشتے دھڑکتے تھے تہا کے چہر کاں مار لیاؤں
 کس نہ مال ایہ بندہاں اہمت بیٹھیں رہ گھالیں
 اناری رتوں میں کر دھڑکتے تھکا ج کر آؤ
 غلامہ کر دھڑکتے بنو ایسے چھڑ پیٹھے بھاری
 سسڑیں اس پیٹھے اندر ہونہی جان پیاری
 سر کر دے ہسٹوں چھڑ و خصل مال تیا ہو
 وقت بڑا ہے خصل والیاں کر دیاں ہو ج بہاؤں
 خصل والیاں وہاں لٹ کر رہے خصل کماٹے
 خصل والیاں وہ چہ کماٹے تاکوئی تکرانہ نہ
 کماٹ کر بندیاں جانے رتوں جو اناری

ایک شرم نہ ہے اور نہ ہی کیا
 روزِ مہر لڑاؤ نہ ہو دھڑکتے کماٹے
 انہاں سب اٹھائیں دھڑکتے کماٹے کماٹے
 یہ انہی میں سے ہے سسڑوں کے آگیاں
 عالی سلاں در دیکھی دھڑکتے کماٹے
 کس رتوں کے لئے وہ اناریاں کر دھڑکتے
 وقت بڑا ہے سسڑوں میں سسڑوں کے
 یہ سسڑوں میں سسڑوں کے دھڑکتے کماٹے
 پیٹھے والیاں سسڑوں کے لکھیں کماٹے
 یہ گھالیاں پیٹھے والیاں کماٹے کماٹے
 انہی میں سے ہے دولت لکھیں دھڑکتے
 نیکیاں دھڑکتے کماٹے کماٹے
 یہ سسڑوں میں سسڑوں کے دھڑکتے کماٹے
 انہی میں سے ہے دولت لکھیں دھڑکتے
 ہر اک مال زناؤ کر دھڑکتے کماٹے
 چھڑ بانٹوں کو کر کے اپنا ہوا
 وقت بڑا ہے نہ کوئی سسڑوں میں
 کوہ تانک کو اٹھائے کماٹے کماٹے
 یہ سسڑوں میں سسڑوں کے دھڑکتے کماٹے
 پتہ دھڑکتے کماٹے کماٹے
 پیٹھے والیاں سسڑوں کے لکھیں کماٹے
 وہ لکھیں پیٹھے والی لکھیں کماٹے
 کماٹے کماٹے کماٹے کماٹے

ریدی مار جو رجنہا نون بیٹھیاں دھبہ باز اراں
 سونہ بازی رتوں کدہ گیاں ستر ماں تاراں -
 بیکاری تے مجھے کرنے میں شیطانی کا راں
 سچو بھائی سبھتاں تائیں ہو دن ریدیاں ماراں
 پیٹھ والیاں جبر تہ کوئی اک آئے اک ہا دے
 لکھ فوس ہ کچھراں لے کلمہ پڑھن زبانی -
 جس دن دو تہ اندر پانی ڈالے جاسن بھیڑے
 کیا دھن و عظم ستایا ناہیں عالمیں نہیں بتلایا
 پر کبہ عذر نہ سنیا جاسے دیکھ فذاب سوا یا
 پیٹھ والیاں رتاں بالکل دین ایمان گوا یا
 لکھ خاصا پن کا رن لعنت طبق اٹھا یا -
 بازی رتوں مسلمانوں کچھ رک زندہ رہتاں
 جس دن مالک دیگ سزائیں اسدن روتا پیناں
 آج تو پیکر بازی رتوں کر لو عقد ضروری -
 راتیاں تائیں حشر و پھاٹے رحمت کولوں دوری
 پائینوں معاف کریں توں جو ہو گیاں بریا یاں
 پیٹھ کسب نہا نھے گندے معیتوں آپ ہا دیں
 رستہ دیں احمدی واسلے ریا آپ چلا دیں
 بریاں نال ہو یا منہ کالا رحمت کنوں ڈھلا دیں
 نکرانہ تکریم سوالوں ریا آپ چھو ڈا دیں
 نور ریا عمال والا ایچھے ہتھ پھر ا لہ دیں
 تمام معافی ہر دم منگے ریا معاف کرا دیں
 دھبہ باز ریا دیں شیشے ریا نہ دکھا دیں

شرم حیا نہ بیٹھے آئے لکھ لعنت بدکاراں
 روز حشر توں مالک تائیں کی دھو گیاں ساراں
 کچھ شرم تساوی پنجولا کے بار سنگا راں
 کیونکر سجدی قالے بندے ناہیں عقل گواراں -
 کتیاں سوراں دنگوں عدوت کیوں انسانی دعوت
 غلاماں اللہ آپ بچا دے کر کے فضل رحمانی
 دار و غم دونی دھکے کیونکر ہوئے جہنم ڈیرے
 آکھن دیسا سب اساتوں آگوں اسل جھوٹا
 بچے فرماں تہت سزائیں جہنم ریا بھولا گیا
 اس دن قدر معلوم ہوو گیکادوں فرشتہ آریا
 چنگا چکا پیا تسانوں شرم حیا و سنا یا -
 کچھ رک دقت جوائی رہی اوڑھ کر قبرین پیناں
 جہنم ماناں اوتے جو کبہ آئے پسی سہتاں -
 زنا کاری دا پیشہ چھٹو تار بپا دے پوری
 تو بہ کر دھراؤ بیویوں ہو دو مرو حشروری
 بریاں کچھ حساب نہ آوے آساں تیریاں ساراں
 اپنی تابعداری اندر دنیا توں لے جا دیں -
 تابع داری بنی محمد کر کے فضل کرا دیں
 وقت نز عدی کریں آساں دشمن دس پیا دیں
 قراندھیری دیوچہ اپنے فضلوں شمع جلا دیں -
 پیل صراط اتوں تنگ جاواں رحمت کریں نگہاں
 پیدیاں دھبہ حساب نہ آون فضلوں ابر و ساراں
 غلام حالوں بچہ ناہیں کر کے رحم بچا دیں

جیسا پیارا ربا اپنا میرا شیخ بنادیں
غیر شرع جو ٹولے رہا ساتھوں دور رکھا دیں

جب تک حیوان ریاضتوں بندہ خاص بنادیں
روزِ حشر توں رہا ساتھ جنت دیرے لائیں

باب بیان ذکر ٹولہ چہارم شیخ بھرائی و درویش

کریں دعا قبول غلاموں آس مراد پوچھا دیں
جو تھے ٹولے قوم بہر ایشیاں نکال کرن موری
جو تھے ٹولے دیوچہ داخل شیخ بھرائی ساری
کلمہ داتے لالاں والاد دم نام بولیندے
فجری دیلے اٹھ سویلے ڈھول سارنگی لیندے
گہر گہر دیندے ٹاہراں پھرے گاؤں دانی جی
آکھن دانی جی تائیں نینگر دتا پیراں -
کفر شرک دے خضر سناؤں گہر گہر رناں تائیں
لد ہے والیاں مرج سناؤں ہو رہتیرے گاؤں
گو پی چند سناؤں رناں پورن بھگت رسالو
ہر گہر گہر دے پاندے پیرے رناں گیت سناؤں
کلمہ لعنت بید بیناں رناں بہیندیاں آن دولے
نکیاں وڈیاں بہن دولے وچہ بہرے گلے
کھتھوں ہو دن غیرت والے مدوکارا ساٹے
اہل اسلاموں سنو قلندر جوگی گہر گہر جانے
ماندر پچھاں والے آون گروے ہون بے خیراں
سرم سلائی کنگھی ٹپی دسن سنگتیاں تائیں -

بس غلاماں جو تھے ٹولے کارن ظلم ہلا دیں
کلمہ داتے توں سیون ہردم تار پاتے پوری
کنگن والے جوگی تے درویش نہ رہن کناسے
طبیعی غیظانی گلوچہ رہندا بانگ غیظانی
کلمہ داتے دیباں مدواں موہوں ہون شرک کرے
بہتیرے مشرک شرک کرے عقل خداوند پٹی
رناں تائیں شرک سکھاندے خوف رب بچ پیراں
سی حرفیاں دوہڑے پئے سناؤں شر آون تائیں
سسی پنوں رانچو ڈھول ڈھول گنگال ویاون
ہو رہتیرے ڈھول جو سسی والاراں ہون ہنالو
خضم دیوٹ نہ غیرت کرے متھے تائیں لاؤں
خضم بھی جھڈو کو لے ہونے ٹھاکن نہ موہنے کالے
موہنہ سر ننگے کرن بیدیناں اللہ لعنت پاے
ڈھول سارنگی کنگان والے پنڈول ہون دوراے
اگرے ناں بے شرماں سب ننگے منہ جہانمے
زیست زریب کھاؤں ہر توں بہر لک ماراں ل
اہس ہس ہو دن دون سوزیاں کردیاں پرتو تیار

راول جوگی سہبھاؤں ہتھ دکھاؤں گیا
پر دے والی کوئی نہ لہجے ڈوہنگی وٹنی پیاں

[illegible][illegible]

نے ہانگہ بھٹاں سار سار گئی ڈھول بھونکاں
ہن سازاں تال سرود ہونے نمازی میں شیطان
تے چڑھے ہانگہ شیطان ہی ٹھنکے سازاں دل نہ جادوں
تے چڑھے لود کر طیلے ٹھنکے دوڑے دوڑے آئے
لکھ لکھت جو وہ معاش حراسوں گھاٹا کھاوے
آو ہر دار چو ڈھول دجا کے پادا نہ منگدے
شکر قوم ہر اسیاں دلی سیون لکھاں داتا -
کپٹری گلوں رب گویا داتا کھ سہیا -
جو کال سے لکھاں داتا سانوں نے نہ کو ڈی
بہانوں ادہ کر ڈال دالاکم تسال کیں آئے
پیشو ڈھول سازنگی توڑ دیو نہ اشیاں ہراں
فرمن کیتا ادہ لکھاں داتا ہر ایاں ہے نہ دیلا
تہامت نہ نے ماس نہ ہوسی ادہ در پھرن جو تنگے
خوماک لباس حرام اہنا نہ اجرت راگ جو لیندے
جتنے کم شیطانی اکثر ساہنے بچہ ہر اسیاں
مزدان تہا میں گھر لوادن رتاں وہ ہر ایاں
سختی سرور سے سوک ہو کر در در دتکے کھاندے
کس نے فکرں دوکم ہر ایشو لکھاں داتا جاتا -
لوکاں دسودانی جتنی نینگر دنا پیراں
ڈوم ہرانی پہلی جٹھے پیرد مردو ٹکل داسے
وہ دہر ٹکل کرامت پیراں کنڈا ٹل لٹکا یا
ادھر دینے کر کے رنان جن ٹل پیراں دا
رناں مرد اپنے رکے کرے دیکھ خرابی

نمازی میں ٹھنکے داتے اہم ہر اسیاں
ہر ہانگہ دے کوئی مقتدی دو ٹکل کچھ مرد سیاں
ادہ ہنکے رہے خاص رحمانی تھم نہ ہر گز پاوی
ادہ سب مرد شیطان سے بلی سرور خود فرماوے
اجرت راگ حرام ہر ایشو مقل تسال نہیں آدے
لکھ داتے دیاں دواں لکھن نہ کر کیوں مقل د سنگدے
کیونکر قوم ہر ایاں ایشوں لکھاں داتا جاتا -
پیر جنہا نہ لکھ دتکے دتکے پیر کیوں آدے -
شیخ ہر ایشو دسواں کچھ عقل تسال دے
در در خواہ تسالوں کر دہر باہیک شگافے
اسد نام نہ لہور باہی چھٹو اشیاں کاراں
رل ملے داون قوم ہر ایاں داون دتکل مینکاں
ساقی حوض کوثر ہے کہنے صاحب جو عالم ہے
ہو رہتھریاں چنگیاں کاراں راگوں نہیں موڑینے
ہینگر یا وہ ڈھول دجا دلی لیندے جنواں سیالیاں
جڑی جادو دا کرن بہانہ ڈھول دجا دلی دیاں
پیرادہ خبر نہ پچھے سرگز لوکاں پئے امانے
لوکاں نینگر دیون والا کیوں کر تسال سنھاتا
شکر نہ مہ ہڑیاں رالی بچہ نہیں بے سران
ہر گھر چال داری دس دے شرفے متکلے
سر کوئی چھے ٹل کنڈا ہون ٹل شیطان بھلایا
پر جو کچھ ادھو ہے بے شرمی لکھن دل دچا ہند
اک اک سن ٹوں دو دو چکن چلاون ٹل تسالی

بہن غلاماں چھٹے الگے کرامت و ہر و نکل والی
تہ اکثر بے خبراں رل جادون حضرت پیر جو کھنڈی
جے جانیے نا جائز باتاں تاں مشرک ہو چکی
ایہ سب رسماں کفر شرکیاں کرے کھٹیاں کاں
مباد پر و ہر و نکل دے جو کھنڈا ٹل بنا یا۔
اہل اسلام پیراں جو چھٹو د کسب نکارے
سانگی ڈاؤل شریعت اندر نبی حرام تیاں
غلاماں چھٹ خیال پیراں ہر کوئی کیتا پا دے
ہایت دس خداوند مالک تیرا کم سنا نا۔
رب نبی دی تابعداری آیا حکم رہا تاں
میتاں پیراں دین اندر کچھ سستی کر کے جانا
عالم دا غلط پٹے جگا دن چھوڑ و غفلت خواہاں
میاں ایں غلام بچا رے ثابت قدم لے چلیں۔
ربادہ توفیق غلامے تیری حمد الا و ا۔
میں نالائق حمد جو کا عاجز بہت نا تھاواں
لا تقنطوا بعدا پڑھیا تدا منگل گاواں
ما و دعائے شان مبارک بسدا شفاست اس بچا
ان اعطینک الکوفہ ہے جہاں شان سچاواں
طفیل اسیدی منوں بخشین نامے بہن پیراواں
شاگردیہ میرے بخشین جنت مان چھاواں

راں کوہتی جاندی او قیام مشرک منہ کالی
تہ چٹری دوجی داری جاندی ہو دے بیکٹ لٹائی
قرنیری تہ جمع نہ ہونا آکھیا سرور کی
ایہ شک بازاں روز حشر توں دچہا نکھیاں لٹوں
جو من والی رسم نکالی کوڑیاں کوڑ چلا یا۔
منگل پن کار نکمی نص حدیث پوکا رے
منگناں سارو جا کے پہلی مزار چوں کوئی کھلے
رب ہدایت کرے جس تہ سانسوں کون پہلائے
جو من سی سو جنت جاسی کیا ابد کیا را تاں
جس نے غفلت دے گزاری اس ڈگھانا پانا
روز حشر توں ہوگ نہ امت ڈاڈا پچھو تاناں
غلاماں الگے کم ادھیڑے پیتاں دس جلاواں
چککا دیوں دنیا اندر قیامت چککا کھلیں۔
تا بعداری سرور اندر سارا روز رنگھاواں
بدیاں حدیں ماہر سلیاں کس متہ قلم اٹھاواں
ان رحمتی سبقت غفیبی سن سن پر چاقاں
قدر خلی والیاں سن گن درزان ہرگز نہ گہراواں
ماہر منطق پڑھیا جس دن داسو سو نفٹ لکھاواں
ماہر خوش قبیلے بخشین ساریاں یار آشناواں
مرشد پھر استادان بخشین و سناں آکھ سناواں

باب بیان ٹولہ خیم راول جوگی کہ بدیہے دے غوطہ نند

سارے قبول غلاموں میراں تہا عداواں۔
اگے لے لے پچوں کارن ہن میں قلم اٹھاواں

پنجواں ٹولہ راول جو گئی کسب چہناتے گئے
 رہی ماخوار جو انوں غیب دس اخباراں
 موٹے جھوٹی ہتھ دھو چٹائی پھر دھو چٹائی
 بیٹھے لوکاں طالع دس کہو یاں کج نہ ساراں
 پیہر غیبی خبر کوئی کیا ہوتاں کل پیارے
 تے کی حق کسیدے ہوتاں لکھیا پاک الہی
 بد فرشتے پاک رسول نہ جان غیبی خبراں پہانی
 سٹو عزیز و سلیمانوں جو گئی قوم لوٹیرے
 کتے شناسی کتے براگی کتے برہمن بن وے
 بیکر خبراں غیبی جان نال کیہنڈ نہ منگن ۱۰
 ہر دم جھوٹ اہتاہے پیشہ گہر گہر پھر دے رہنڈے
 انکس تیل پٹی چو دیوے کل بلال جاوے
 دے تے سنگیاں سٹ ہنڈے وچ پرائیاں رال
 ٹھگن تال فروہیاں لوکاں روہن روز دھڑے
 وکیں تھہر گیاں نال دس جھوٹ نکاٹے
 ہریریاں شیراں رال جو گیا سدیہا وں
 دو مشنڈے ہتھ پھر پندے بد خوف تہ لٹی
 جو گئی سبب نہ چاہے مینوں ہر گز ویرا
 منت رہی جھوٹیاں اتے دس دلوں نیاں
 ہر مہیناں کپڑے سنوں کرین علاج چنگیرا
 اکلا کلا داد کپڑا سہ رخ بتاندے
 داد کر کے دیون رناں جو گئی قوم لوٹیرے
 کتاہاں راول جو گئی کافر گے گواتے

لعنت اللہ علی الکاذبین رب تعالیٰ کہندے
 کافر کفروں ورن نہر گئے لعنت لکھیاں
 ہتھ دھو چٹائی تے دس خبراں گہر پھر پندے
 غیب خدا بن جائے کیہنڈ اچھوٹے ٹھٹھن تاراں
 عمل حقیقت مینہ کچیاں کدول کسب پارے
 چہنڈے دس غیبی خبراں خاک تہاں سر پائی
 جو گیاں راولاں پیدیاں نال کدوے خبر ہوائی
 کافر مشرک گئے گواتے کرن کچنڈ پھر دے
 جھنڈاں و انگول سانگ نکالن کسب اہتاہے
 دیوے ہوئے خزانے مین ہر گز کتوں نہ سنگن
 دن پچھے تے سب جاک ہلائی گل موہوں کتے
 ہر اک تابیں گریہ نہ دیند خوف نہ رہاٹے
 کلاواں کپڑا گندے کرن فریب ہزاراں
 کل فریبیاں جھنڈے ہو سن اکٹے پاس دھڑے
 حمالاں دے وچ نہنگوں سن لٹو لوں ماتے
 ہتھ پھنڈاں غوان مرواں منہ توڑ کتے لہو
 رناں ہر اک گلاں پونچھن شرم جیا کٹائی
 جے کتاہے ہو جو نہیری دیساں مال و دیرا
 ختم خیال ہو ریدار کد اتینوں دلوں چٹا کتے
 جو کچنڈ گین میں پادیاں تالچ ہو جے پرا
 ہتھ رکھنا کتے سنگیاں تے غیبوں نیاں
 کافر مشرک تے دس ٹولے دین نیاں کدیرے
 روز دھڑے کافر مشرک ورن دس سٹا

معاذ سبب غلاموں ربا خاتمہ خیر کر ایس
معاذ غلام شریں ربا کو قبول خدا بیا

قدم بقدم محمد کی کر کے فضل چلا میں
اول چھینویں ٹوٹے کارن چاہے فلم او

باب در بیان تولد ششم پیراں بے پیراں آنا ناکہ مردماں سان لوح را ہچوا پس لبسین گمراہ و بدراہ کنست

چھینویں قوم اک پیر سید سیدی لیں پیر پیر
پیر سیدی کسب بنایا اول بے چھما میں
موظ نصیحت کہ نہ کرے لوکاں شرک کھائے
بجو کھے لارے دیکے زناں نہ لیں پیر زادے
نال فریب لٹیندے دنیاں بنکے ولی خدا ہے
نڈاں نال ضرورت رکھدے ورہ چھما ہیں آون
گھوٹے اوٹھ صند و قانونے خون غریبا پیر
میرے اک رفیق پیارے پیر کی نول کہیا
گرد عا یہ نوکر ہووے ہو یا میرے تساندا
دراک کاغذ لکھیا ہو یا اندر موہنہ دباندا
دے تعویذ کہیا جالڑ کے توں نوکر ہو جاندا
نال تعویذ چیرا پیر زادہ نوکر ہے کرواندا
موت کشت نال تعویذ الہیہاں کو نہیں قسماں
برکت جنہاں تعویذ الہیہ کی کیوں مقصود
چیرا نال تعویذ لوکاں نیوکر ہے لوواندا
اک رفیق میرے نول پیراں و ہچوا لارا

منگن منن دہنگ بناتے نوٹھ کھوٹے پیر
ویہہ تر تیک چلیے نال کھیندے غریباں
اواٹ وظیفہ شرع خالف نماز ان ہو رٹا نمے
آکمن جاہ ہن پیر ہو سی نو شرک خدا ہے
دلیاں کی ضرورت دہنگاں جو کرے پیر زادے
قصر پستی پیر سستی لوکاں بے سکھاون
ال تعویذ چاتی لیکے او پیر مہر لکین
لڑکے پاس اساتھ کیتا نوکر ہو نول رہیا
پیر شہابی نے کاغذ نول جلد تعویذ لکھاندا
مونہوں کدہ تعویذ شہابی او پیر مہر لکھاندا
لوکاں نوکر کہیو لاد دے کھاندا
کیوں نہ چٹھا کدہ اپنے و قیمت ہی کھاندا
ہو مقروض بدس چلے لاپہر کچھ ڈنگاں
آپوں پھر پھر ہلکیں شنگے لوک غریباں
شمر نہیں کچھ آئے اسنو جدا ہتا مر جاندا
مشت تیک نہ ہو یا نوکر پیراں رہیا بیکاندا

از وقت سالان بچوں ہو یا وہ پورا
 من باپ بیکار تھے لڑکا نوکر ہو یا تھوڑا
 یہ جو جہاں گیاں جڑے لٹن عالم سارا
 ساقیے ملکیں لایاں پیراں شرک پایا تو
 گم ہوئے اوٹھ صندوق تے تینو ہونا تو نہ تھا
 نڈال کارن غیبی خبراں نینگر دیون لارا
 ہو ہو کر کے لوگ اکٹھے کرے نگر سارا
 یعنی مال گہریاں کھیندے دوروں کرن لارا
 ایسے باتاں بھگان کارن ہوندا ہونا
 تھے بھنے روئے دل آسنا پختہ کرن تیار
 پیہر فقیر سہیتے کوٹے کر کے مال اوجاڑا
 ان امینا پرین والیاں تیاں صادق سن شمار
 روئیہا نیو چہ گدیاں والیاں شرک بنایا ہوا
 دیوے بالن قبرال ادقہ ساراں داوڑا
 فلا تجناو آقبری عید گیر بھلا دن مارا
 دنیا میں نہ رہو رہا جو ہرگز نہیں درکارا
 کانٹہ نہ کرنا کچھ نہ دیت وچھوٹ مارا
 عام لوکاں کی مارگائی تخت روال اسوارا
 یہ غارتہ اچ شرک سکھائے بدست جہاں کھلا
 شہداء اللہ عسکرا اتحاد رہو مگر کہن و بارا
 سے کوئی دوسرے یہاں کرے ان اوتارا
 بول لا بندہ یہ بیوا ہے جسے حکم مریداں
 ہر اک لہجہ کرن علیہ و مرید کوئی نہ تھا

والد اپنے دی جا لیکے لگا کرن گذارا
 سلطان محمد نام میرا وہ جانی یا رہا
 پیہر زانے نہ مٹے شرکوں پیا قہضیہ بہارا
 اگے عام لوکاں جہاں اللہ حافظ یا را
 یہ چاہی کارن مرداں زناں جہاں لکھا ہوا
 بیٹا مرداں نیڑے آئے پائے شور اکارا
 نینگر کٹریاں دوئے آون آیا پیہر آمارا
 تے بعضیاں نال میرا سی رکھو جیسے تار و تارا
 تے نہ نیا زناں لیکے یعنی بناون محل چو بارا
 منگلے منگلے تھکن ناپس سن گل بزخوردارا
 ہولیاں بختہ تے گہرے بختہ قہر اوسارا
 اخوان الشیاطین ہر او حکم خداوند پیارا
 کرن طواف و والہ قبرال متلے ٹیکن یا را
 و رہے چھما میں کر دے میلے سن متھوون لارا
 چیلے سد سندن لال لیتے ویہ پناہ غفارا
 بہا وین کلمہ سبھے چھدن حرص نذر ہوشیا
 ہر اک حق و عانیں کر دے خاطر نڈال یا را
 دانگ پیراں کہ کرو ایسی حضرت بنی سولارا
 بن تھوول بقا و مکاران پڑن تھیو غمیا
 گدیاں لہجہ شرک کریندے دیکر کون و چارا
 جیکر چرن نہ ملکین یہو نمے ہونا تھیں گنارا
 غرض کر د جس حاجت کا ہی حاصل ہون لارا
 کوئی پتہ کوئی مشکہ دولت خوف ترپ پندارا

کوئی آکھیا حضرت پیرامن فلاتی سوانہی
کریں دعا میرے حق پیرامن فلاتی آوے
جہاں بدقتی رن تینوں درگنڈا لیا و میں
بھنے آگن حضرت پیرافتخ نامہ لکھ دیوں
اکثر سوچو چوراون ڈنگر حصہ دیوں پیراں
رناں آکر غصاں کر دیاں یا رملادیں پیرا
پیرزائے ہر اکہ سے تائیں لکھ تعویذ چھڑائے
پیر فقہاں غصناں نڈال رہا خوف نہ رانی
بہا بل آنا مول نہ سمجھن جے کچھ دس پیرائے
جے اختیار ہووے کچھ پیراں دروچہ ان نہ منگے
ایہاں میراں لوگ بہکائے شرکا نول سکھا
پختہ فعل چو باسے پکے قبران گچ کرانیاں
دوروں دوروں روضیاں آتے رنا کدو بادیاں
پیرخانے جو ہونے میلے جانیا رب گویاں
پیراں کو دماں دانگو بہاؤ وسیپاں ہن ٹھہرائیاں
یقیناً جہنم ہن وئے چھہمائیوں جو ٹھہرائیاں
نفس حدیث بہلایا پیراں ناں کہن پیراں بیان
سوئیال رنل وکھن کہن آتیا نوکچہ بہلایاں
سوئی نور اندر ہے لکھیا پردہ کرد ضروری
وہاں آکھ آگ کھاناں پردیوں کرن چھوکی
پیرنچا بنی کرن خرابی خرچ مخالف ہو کے
نہایت گھر دیرے کرے ندلن لین نکاے
تجرباں حق کرن دماں لٹنی آون ہمارے

دیہو تعویذ تے برکت تیری رن پراگی گہوتی
پیر زبان وچون فرماے ہونٹھ پلا تباوے
ایہ تعویذ ساڈا جیو کے کیوں سوں گھول پلا گیا
پوری جیلہ کر کے لیاواں مجھے اساتھ لایوں
حرام حلالوں فرق نکوی بعض پیر فقہاں
نڈر نیا جو چاہیں لیلے رحمت کریں فقرا
چوسی یاری دالے ہر کوئی ہن تعویذ کرانے
روپیہ پیسے لئی اتھانے جال فریب لگائی
دنیا نوالی دولت ساری اپنی گہریں لیا جائے
گہر وچہ بیٹھے رن ہمیشہ کرن نہ سوئے ہنگامہ
پیرخانے بیگانہ شرعون بہاویں دیکھو جا کے
عمار تاں روضیاں لیا پیراں لول سماں جڑ لایاں
ایسیاں ناں کارن چھہدیشاں چھٹکانیاں
لعنت اللہ ذرات القبور عھٹکا ہوں شعاں
ورے چھہمائیوں بوہا ملے رنل کرن ادیاں
حکم خدا رسول نوسن حرمناں نفس دوہا یاں
پردہ جائز نہیں ہے پردوں گہاں چارنیاں
کس وچہ سیپاں لکھیا پیاسے پردہ کرد نہ مانیاں
پیرزائے جو گھنڈا ہا دن تار بپا ہن پوری
رب تبیدیاں بیفرماناں ہوں کیوں حق کوئی
دین نبی دے بلایا ملے پختہ دہو کے
نجرے دیکھن کنجہاں ہے اللہ ولوں مارے
کنجہ کہندے دھیاں جمن پیراں گہریں ہمارے

اندر ان کا رات کران و عاقلین پیسہ غافلہ
 کہ انسا بان غلال پاؤں ران لٹن ہارے
 کچھ اختیار نہ پیر فقیر ال سبھو لے مو نہ کالے
 لو کیا مے گل بھنیاں پیسہ ال بین دو آپل
 ایک کیونکر منت کہے نوں یوں آپ بھنیرا
 غیر امت ویاں دین نیال ال بھنیرا پیسہ
 نوپ و پیسے گلو چنرا نقان نوں ال مرادی
 لیلے مے سار گئی کھر کچھ پیسہ بھنیرا
 کھر نیچے مٹیال ال ران جنہاں نوں بھاتی
 نال حرام مال پیسہ ال کی لو کی جی کرانی
 پیسہ فقیراں دین مہم کھیل تماشا جاتا
 طعوا الحیث مراد سرودوں پیسہ ال کو بھاتی
 پنا صرناں نیچے آکھے ہو ہو کر ن پکا ران
 بید بیتاں لٹے مشراں ران استقبالی آون
 جس کھر پیسہ ہوتا او بیلا آون ران مٹیال
 مو نہ کر نیچے پیسہ فقیراں دین لوگ بھاتی
 اگے پیسہ ان نال کاران سر مشہ مٹی پانی
 غفلوں شرکوں منع ذکر مے اجل پر بھاتی
 وقت زمانہ پیسہ دے کھتے سن ران بھالے
 کہوں بھاتی پیسہ دے پیسہ مریدی کر دے
 کن اماں وچوں پیسہ و نو کر نال میرا ہی
 پیسہ بھاتی بد فو ران جو محبوب سب بھالی
 کہ اوہ نڈال لوں دے پیسہ پیسہ بھاتی سب

اتوں پیسہ دے کہ ران و عاقلین پیسہ
 کہ ایک پیسہ دے پیسہ لکھیاں ران
 نال پیسہ دے پیسہ لکھیاں ران
 سال بھالی زیادہ اک کہ سٹا سٹا کوٹ
 ران کیاں گلیں و دھار پیسہ دے
 کھانیال ال پیسہ گلیں مے کم کھر پیسہ
 پیسہ دے کھانیال ال پیسہ گلیں مے کم کھر پیسہ
 بھالی کوٹ پیسہ دے کھانیال ال پیسہ
 پیسہ ال پیسہ دے کھانیال ال پیسہ
 بھالی کوٹ پیسہ دے کھانیال ال پیسہ
 ران حرام قرآن حدیثوں کیوں بھالی
 بے قرآن ہو سہ پیسہ دے کھانیال ال پیسہ
 پیسہ مناؤں آون آون گاون شرک گواران
 پیسہ مناؤں چلیاں آکھن با سٹکار لگاؤں
 پیسہ بھالی بھالی منگن پیسہ دے آکھن
 حیات ختم جو ران لکھن مین کی اہنلا کھالی
 پیسہ نہ آکھن نال تائیں پردہ کر ہوامانی
 تدریسا ران کاران پیسہ دے کھانیال ال پیسہ
 کس اصحابی قول ہی ثابت دھار پیسہ دے
 کہ پیسہ دے بھالی کوٹ پیسہ دے
 پیسہ دے کھانیال ال پیسہ دے کھانیال ال پیسہ
 کہ اوہ و دھار پیسہ دے کھانیال ال پیسہ
 کہ پیسہ دے کھانیال ال پیسہ دے کھانیال ال پیسہ

ہنہاں میں نہیں ہے اندک کہ وہی شیخ بتا
کتاب قرآن مکمل کر کے دے گی یہ الہی
تے جب اس کے حسب نبی نے سانوں کو تیار ہوا
پہر فقیہ نے غوث قطب سب تابعدار الہی
پہر فقیہاں اچکل پیاسے گہری شیخ بنائی
ہر چیلے کسے نال و میلے دولت جمع کراہی
کیسوں بخش مہیاں گانیاں کیسوں تن کی
ایسے گاہاڑی تہیر فقیری لہن وی اولیا کی
رباڑی لوشیر و ٹولہ سانوں آپ بچا وین
پہر میرا ہی اچکل والیوں سانوں ہنہاویں
مضامی ولد کی کارن ہمایو ہونہی پیر مہی
کوئی بچھا فقیہاں اچکل کوئی قصور و تے
حکیم خدا رسول نہ تے نہ نیار نہ تے
خس کر سیدے قبر اچکل فقیہاں سیدان
وینا اچکل کسے وینگوں چیلے آکھ وینے
قبر اچکل جابر نامیں کل والیوں پیر و
یخنے کہیا پیر میری قبر نہ عید بناناں -
پیر فقیر و سنت پکڑ و چال چھہ مکی -
قرآن جانیث مخالف پیر و نہیں مناسب
اوٹھالو الیاں پیر اچکل نامیں مگنوں پانہ پیر
پیر فقیہاں کیوں قبروں بشاک چیلے مہرنا

سب گواہ اہل انستان خاکستان پانہ
ایہی بات جو اللہ مالک انوں فقیہی مہرنا
ہے وہو بہت سی ہوئی ہمایو ہنہاویں
جیکوئی پنا حکم پناو سے وٹا ہونہ گہرا
گہوٹیاں اوٹھالو اچکل کسے پیر مہرنا
گہر فقیہاں نال بہاؤ دنیا گہر لکھائی
کسے نوں ننگہ جلالا و پناو الہی
کیسوں بخش و اللہ لے اندک شریک
ہستی توں سرکار اسٹوٹی جھوٹیاں مارگوٹیں
قبر سستی پیر سستی سانوں چیلے پانہ
اچکل کیوں مہرنا مہیاں وین تہیر کس پانہ
کفروں تہ کون کوین مضامی نور الہی
نماز و زیدی کچھ کوئی پیر اچکل گندہ پانہ
چیلے عرس نہ جابر پیر مہرنا کس تانہ
شادیانو اچکل فقیہاں پیر سانوں چیلے کو اول
الاشیخو اچکل میری عید اسمہو روز فقیر و
واگوں عیدال جمع قبریں جابر نہیں کیاں
نوپاں کمال سبتوں بریاں ہو گہرا ہی پکی
کسے فی النار پیر انوں چیلے ہر مہرنا
غریب مہرنا جو بھلے تے پانہ ہے و کرنا
و نہ قادر مطلق پیاسے وجہ اسرافاں

ساقی کوثر دے لہندہ - کیسے عینہ امر کا
ہنہاں مالیش حندہ فقیہاں و پیراں چیلے ورتا

باب در بیان ثلوه ہفتم فقیران بے پیراں خلاف شرع کہ
از علم قرآن پھچورافضیاں بے بہرہ اند آئکہ لباس مومنان و کثوت
کافران ازند و جاہلاں خصوصاً بے نمازاں برخاقا مان کسانند گویا
ایں ثلوه پھچو شیطان لعین اذین شرعیست محمدی است

بس غلاماں قوم ستویں مچا بیئے قہر لانا
ستواں ثلوه فقرا نوالا عسول و ام شہ تارے
کات انکا و فے پاؤں و ٹوہن و مخوضوں و
پوست بچنگ فیوناں کہاؤں انکے کھانے
نماز و نہ رخصے راہ نہ انکا فقر و برکت
غرض نماز چھٹی پچو تھی چھو و اللہ ماسے
بہنے فقر و انکے کھانے بند و کاون سنگ
بہنے ہو یاں انکے بہنے فتنوں کرینے
انہوں سنگے چیرے کھنے سلمان کہانے
بہنے و ہواں او تے یکے انگ و کاون اسی
انکے حکم پیسروالاد اہری مچو مہنا نا
و انکے بعد ان آتش پوچن جیسے ٹول شیطان
غسل نہ ہرگز کرے پیرے پانی مال کینے

پیر فقیران نص حیشاں چاہے ہر تہاں
ماہری مچیاں گرو مناسے تہو و پوچھ
و ہویاں اتے پھیرے ہر تہاں کون
کل مسکرام کہاؤں مسور و فرما
و لوچہ کمن نمازاں پڑھنے و شیطان
بے فرمان الہی ہر کے چلے شرک سہلے
سروچہ سوا مان پاؤں پیرے و اسل کماو کھ
سوا و پوچن سوا مانے پیرے فقیر کیم پوچھ
و انکے فتنوں تارک ہو کھ ہر ان شکل بنانے
و اہری مچیاں ساڑن لکوں و بے جگر ان
آتش نال حجامت کرنی کتھے حکم ربانہ الو
چہاں ہے کہ تہو نہ پوچھے رب چہاں ان
سرمہ جسے و اہاں اللہ ہے رب بنی ہے

وچہ کائنات حلال گدن چوں جھٹلے شیطانی
 وہو لکستہ سارنگی ہر دم جسے ولیاں ڈھیسے
 راگ سرود حرام اجماعوں کیجہ آیات قرآنی
 نذر نیازاں لوگ جو دین کے حصہ لین گئیانی
 دین کی ہرے پیڑ پیڑ کو کرناں میرا سی
 کہڑی منزل اندر فقرو راگ حلال دکھاؤ
 جیکر راگ نہ سنیا کہ میں حضرت بنی سو ہاں
 راگ حرام شریعت اندر شاہد نص حدیثاں
 کھٹی کارن ناں میرا سی فقراں نوکر کھے
 دنیا کھٹی کارن بھنیاں سر مہر مٹی پانی
 پیروں سب کھانے ہن کل پیغمبر سارے
 زناں چھڈ فقیری کرتی کھتے حکم الہی
 رتان پاس پرانیال رکھن اپنیال چھڈ نکاسے
 فقراں اندرون نبی دے گہر دی شریع بنائی
 جیہ ہرقہ نماز نہ پڑا ہے مردود الہی
 اقبوال اذۃ والیاں مومن فقروں کوئی پڑہا
 بے نماز ہے اوڈ اچا جسے تاں بھی کافر پکا
 اچکل پر فقراں ملے اکثر کم شیطانی
 دشمن کا دن بھنڈاں وانگر پشن کسبب جانان
 بعض مال جہاں رکھایاں سرتے مہود ناں باز
 سو پھاں بعض چوٹ کرانے بعض نہیں کرانے
 بعض ناد و جانے جاہل کہندی علی وجایا

دھوم میرا سی کنجریاں بھی حاضر ہن گئیانی
 لوکاں سا پہا دن کارن کرے مکر پتیرے
 آرتار سارنگی فہو لکستہ جہین شیطانی
 مال غریباں کو لون لیکے کنجراں بن مادی
 پنج تن پاک اما مان باران کوئی قول کہیا
 یا کسے دھیسے پیر اپنے دی دستاویز لیاؤ
 تہ محاباں ولیاں پیراں نہ حسین پیارے
 بالکل کار شیطانی ہے ایہ پکڑی چال خبیثان
 طلبہ قے سارنگی کھڑے مرد ناں آ پھتے
 خلاف شریعت دلی ہو قے کوئی لعنت ہے ولیاں
 ارج دودھ پیون کارن مکر دی اول ترک نکاری
 حضرت عقد پڑا ہے ہن خاک تہاں سر بائی
 بیگانیاں رناں نینگر اولائے دیون جھوٹے لائے
 لیس علیہ اعلیٰ تا فہو مرد نبی حدیث بتائی
 بے نماز ہے کافر مشرک غیر قرآن سنائی
 پھر بے نماز ال کافر کہنا ساتی حوض کوثر دم
 پانی اوپر سوکا جاوے آکھو مشرک کیا
 اول راگ سرود سنیدے تار ستار بجا فی
 دھول و جادو کہہ گہر پنجن شہم نہیں جونا
 دین نبی دے جھے مخالف دے رب بجا فی
 دین حنیفی ابراہیم ول پیڑے منہ جونا دے
 بالکل کوثر ال عوی کوڑا جھوٹ الزام لگایا

بعضے پئے دجاوون تریاں جو آرات شیطانی
کل وچ تہیج لمی پاتمے بعضے تہیجی قس
بعضے سٹہ چونی رکھن بعضے اوہ مناوون
بعضے کن پر پڑاوون ہیئرے مندال وکن
کچھ پیغمبر دسی بابت یا سارا منواؤ
بودی بالال سے ستر کھد ہند و ان کی کو
متھے اگول وال مناوون یا فرمان نبیاری
بالا نئے سر سائے رکھو یا سائے منواؤ
گر گڑ مناوون داہری ہیئرے شرم نہ ہر گز آؤ
ایہاں تھیشاں داہری تائین محض ہر گز چھپا
داہری رب سے مرداں تائین عزت خوب تباری
بعضیاں فقراں منگن وال اپیشہ کسب بنایا
بہ نمازاں خادم کرے مذہب نیازاں کارن
بال پکھنڈو منگے پھڑے ہوسے حشر وامت
حضرت نبی اسائنے کہنے منگتا مال دہاؤے
نہی کہیا جو کسی لیکر بالین بجا لیا وے
لکھو ٹریاں اوٹھال والے منگدے سخت واناٹا
اوہ چٹکا انہاں جو بالین وچین محنت کر کے کہاں
نہی مہر و سائے کہندے سن دل جانی
رینی غرض نہ فقراں ہر گز بیت کت چیلے لینا
راہیہ ہٹے دین اندر کج توہیاں گھلان کر دے
پھونڈیا تے لوکاں تائیں دین اولاد لاسے

تھوگیا بگلوچ منگے لوکاں اہان جاوے
یہ سب شرم کن لکھا لوکاں کر دے نیا کارن
بعضے زانگاں زانگ اگول چھاتی تیاگیاں
یہ سب باتاں شرم مخالف بات اسامینا
اگول پھول آلوچی ہر گز نہ بنواؤ
داہری ہیئرے تائیں نامنواؤ لکھیا پاک تہی
مخلاف شریعت اسمال کرے برعقصد گنہے
چو کہاں چوتھے وچ ہر گز نہ رکھواؤ
سائے وچول تائیں ایسے پیغمبر فرماؤے
داہری تائیں وگول پاک کی کت جاتا
جنہاں اسٹون پاک ویکھاؤ کھین خجاری
چیلے کرے پھرے ملکیں توہاں طریق جگا یا
دینی غرض نہ چیلے کھد مذہب نیازاں کارن
منہ تے گوشت مول نہو تہی سوال کر دے شامت
کم ابیت اوہ اک انجیار ورنج جمع کراؤے
و پتھ کرے گزارہ اپنا منگن مول نہ جاوے
کفر شریک تائیں سماں سن جگاں تے جگاں
کھڑے اوٹھ تے خادم لیکے لوکاں تہی کلاں
و رنج بالین پئے بناوون منج کسب نادانی
نیں گز دینے پھرے ملکیں کم کچھ نہ جگا ناں
کرین ہایت لودی مہرے چھٹان کم مکرے
لیکے مل تعویذ دیوان پیر فقیر و چارہے

تمہیں کھانا کوٹیاں گواہوں سے انوں پہ لکھیں
 یہاں غلام مافی اچھا - ہم کما -
 ویاں وہ شمار نہ آویں رحمت کریں چھوڑیں
 عہد پاری وہ خرابی کریاں گئی خدا کا
 یہاں مافی گنبدی غلام نہ کچھ کما گیا
 غلام اس غنبدی سے انوں پہ لکھو کھاتی

کتابهای سوره عالم عدم بقدم چلا و می
یوار کند و بهر دست تریاره که گفته فضل مشاوی
محتش نه را لک میرے پیرا پار کا مری
قول این بخش و است منون مستقرے
ای رحمت سبقت نفسی شکمن پر جای
بس این انصوری ثورے کاران جاپه قلم و

باب بیان بستم زماں بے ساماں آنکہ در تبیس کردن استاد پس
هستند و مخالف است بر آن و حدیث روند و از غیر مردان خصوصاً از پیرا
و فقیران که اول گمراه است پرده نکنند و بسو حدیث الحیا من الایمان هیچ
التفاسات نیست

ٹوٹا اٹھواں رہنا تو الودینوں کی خبر نہ رانی
 جو چاہیں سو کر دیں و تن کون انہا نولوں کو
 دین ایمان دلوں انہا نولوں میں گنہگار گنہ
 میں ہیں یہ فقیرین جہاں جو گیاں تہہ کھاؤں
 دل جو گلی سدا ہواں بے شران بے نیاز
 نام نہ کیچہ نہ چاؤں آکے کہہ دیکھو دیکھا ہونے
 ہو سدا رہی کران تما شے زمان جو مہیا راں
 جیسے فقیر کہ انوں آٹھے تال دیکھیں جہاں

کفر خیر لکریاں پتلیاں ۛۛ ایہ فیہ بیان چچہ اہم
شیر مہیانہ آفسیہ شہ کون انہاں سرے
غیتکال کا رہی ہر تھل جاوے غصہ و غیہ
قوال اوقے متھہ ٹیکن پیڑ لڑا دے بال
مرویکا نے تھہ چہ اڑن شرم نہ کجہ ایضاً
نال انہا تھہ ہن کہیڈن اھت رہ جانے
سرم سلانی کیٹنا ہو یا اوکھن یہ کاران
تھہ چوٹن تھہ لاوان گوڈین کاوین ہر تھان

وہو کا ہے حسرت سارنگی نالے سندیان گ نہراں
پاس فقیراں پیراں جاکے منگدیاں ہیں اولال
پیر فقیراں ویزاں کولوں پر وہ کرن ضروری
بعضے جاہل علموں اتنے کچھ جواب سناجے
الوآں سے یہی انوکھ ہے اتنی سمجھتا ہے
پیر فقیراں مرے پچھے نالے پیشاں یہاں ہی
نہی تکرور ہے ہوں پیراں اپنے کیونکر مرنے
جو کچھ مرضی قادر و الٰہی پر تن و لا کہہڑا
ہو رہے ہیاں یہ غیر اندیاں منیاں تیریں ملایا
وچہ سورت اعاق خداوند حضرتوں غراما
جیاں اپنی داگہاں ماہر گز و س نہ میرے
جہد ساقی حوض کوثر سے ساٹھے مس تہا کچھ لکھتا

منگتیاں کولوں منہ دیکھن لعنت لکھو بھاراں
کیہاں جو گھر نہ اندیشہ پڑو شک و فداواں۔
ہوئیوں نیتگر دینا اللہ سمجھو بنو حصور کی
عاقبتاں رو نہو نہی لیکن منہ ہیخ لکھے
علم الہی وچہ چو ثابیت اُسوں کولوں مٹاؤ
اک دن پیر فقیراں منا خاک تہاں سر پائی
اپنی گہریں نہراں لیا دن کو نہ مرنے کی کرتے
نوح نبی دی عرض نہ منی تو مٹانی جیہڑا
پیر فقیراں کچھ شہر سے وچہ شہر قساووں نالیں
کہہ لو کائناتوں پہلے بڑیا مالک یہ دعویٰ اساتما
لکھو چاہے مالک سپاہیہور کینھ کچھ کہہڑے
ہو جیو تھے تے کچھ کلاوین غنیمت کولوں منہ

قُلْ لَا اَمْلِكُ لِنَفْسِي فَتَعَادِلْ اَلَا مَا شَاءَ اللّٰهُ

اشرف مخلوقاں جیہڑی شان جلال و لا کی
جان اپنی دے پہلے بڑیا مالک رب حکمیتا
رفوڈر و غلاب تیر و جان کنڈن دا ہونا
وقت مصیبت او کھڑے ملے ماروں کولں چھوڑا
جنہاں خاطر بڑیاں زناں کردیاں شرک نہراں
ج رناں گہری شہر عجمی و اہ و اہ مسلمان
شنگن منگولن تے رسم رسوماں نال کرن کرڈاں
ہر جہڑی ستمد رڈو و نگار سماں رتاں والا
نہر کس شاگرد پیا سے سی ایہ بوجہ اوٹھایا
مٹھی بولی نال والا سے پوچھ زناں تھوڑا دے

شافع روز جزا سے ساٹھے حوض کوثر دے ساقی
ہو کر کچھ اجو مر نہ دیند زناں غنیمت مینا
پو تو تہ دہنیاں زیور خاوند سہنیاں چھ لکھو نا
خاوند جس دن مسوہ ہو جو عورت ہو رلیا سہی
اوہ اسویلے ساتھ ندین کوئی نہ پوچھیں سی ساراں
ہندو و آل و انگولن گن چار اک ویاں شیطانی
بہاویں عالم و اعظا ٹھاکن مٹیاں نہیں نموڑاں
غلاماں پوچھ عزت کسینوں ہو سہن تے کھوڑا
بچ سست روز لکھا دے ماں بختیں جس خدایا
غلام رسوماں سے کر کر کے یاو لکھا دے

سیرت صورت عجب نہایت واقف و صبیح نیازوں
چکری قلم قلم مکرزناں سے حجت تراز و توتے

بے کر بولے ہولی ہوئی خوش خوش و خوش آوازوں
کہا ہوں لکھ موساؤں میاں جی کر بولے

بیان رسوم ہائے زنان ٹولہ شیطان کہ مجسم بگراہی است
آنحضرت تارانی و خانقاہان بہ پائے برہنہ رفتہ مرادان اولادان
طلب کنند و از خوف خدا پر خذر نشوند گویا این طائفہ از حمیت
و رحمانیت اللہ جل شانہ بہ درجہ غایت دور افتادہ است و از دین
مستثنیٰ ہستے بکھرہ

کے لسی و دو سہ دیون ہو رہی کالاکھ منادوں
جب تک دیو لکھ رہے گئے ناچا ہرن خانقاہوں
تے بعضیاں سنگ دیو ناچیں دیووں کیوں گیان
لستی نالوں پانی چکاروئی سگی کھا رہیں
نقہ نا پاؤں پچھلان والی ران شیطان لیوے
رستے نام بہ دولت پچھلاں چھڈیا دیکھ لیتاں
بک سر تادہ ہوں دین زچھاڑ و جڈوں گڈوں کوئی طاؤں
ایہ سب رسماں پیار لہلی ساؤں روز لکھا ہے
کاؤں اڈاؤں اوسیاں پاؤں شرک نہ لکھا ہے
او ہومر و قادیان دا اکھن وینوں گیان

کے تیل زینن و انگ ہنہاں مسلمان کہاؤں
کہ کہی دیہاے و کھر گینے ان طاؤں ناہیں
بضیاں توہاں سٹی پوجندیال بھنیاں سوچ چہاں
جس ہنہاں یاہوون چہاں پیاسہ کہاؤں نلہیں
کے ہنن مٹیل کلاب پتیا پچھل چاہے سوئے
پچھل جوہ کوئی وٹھ کاشٹھ وٹھل دیکھ بھینا
کے روز جیدہ داسہ نہ پاؤں منگل دار نہ ہوں
کے بہا والی جیہا تین سرنا پاتی پاوے
یہ آہیں کہی ناسہ ہوں میل وٹھریاں چاہے
راناں جیدن مود کہی سر لہلی ہوں نہ ہاں

بعد فیاں تان شامان پڑ چھاننی آکھن تا میں
 جد کوئی کم کے نولن جاوے پنھ مریدا کوئی -
 یا کوئی شرفے ہوتے تائیں پھپھول کوئی بلاوے
 وقت شرفے آگ پاتی دی کرن دھار ہلال
 بعضیاں قوماں سے فوجی بی موت بالال والی
 آٹا بھٹکے کاؤں کر دیں کسے پر ہنسا آہے
 بھٹکے کتا بیٹھے کتہہ ہوا کے سیلی -
 مال کوڑا سے چرخہ ٹاڑے کہے پکیا نڈا آہے
 دو دودھ والی بے چھان او لنگے آکھن دودھ نہہا
 ہک گہرو بخی آتے دہر کے دودھ نہہ کر کن شامی
 کم نہاں جدیا کوئی لاگی آہے تیل چو اون
 جیٹھ مینے بعضیاں قوماں سار بناون ناہن
 لڑکا لڑکی جیٹھا ہووے شادی جیٹھ نہ کرے
 بعضیاں آکھن ڈوئی پیر ہری پانی اک نجبا سے
 وقت بیماری پتیاں رسماں کر دیاں بگولیاں
 بعضیاں تیجے تیجے رسماں لٹھے کرن پیرے
 منجی او تے چرخہ اٹکے او پر دیں رضائیاں
 بعضیاں رسماں لٹھیکر قبریں لیکے گل و پھ پاون
 جو پستانے کئی نجبا ہندیال کیاں تہاں دٹاے
 اک راہیاں نولن آکھن سادون ساٹالے جا رہی
 بعضیاں لیکے سوتر کچا آکھو دے گل لگتے
 بعضیاں مچے یا ڈوسماں دارن سہو کر دیاں لٹھے
 اس نقراں پیراں ہما کے نیند منگن واہی

مالان چوں بکل دیکے لنگھن پیاں کوراہیں -
 شرفے ہوتے ٹیکھ کھلوے وہ بہہ بنگنی ہوئی
 بہہ کے شرفے کرن دھاراں شرفے کون باز نہ آہے
 ایہ ہندو آں والے سب طریقے پائی رسم گواں
 پیٹھ چیرن نیلا کڑیہ سخن گئے مونی کھلی
 سمجھنا بولی کاوالی دھارا دس پلوٹے
 ملی موہہ وہوہی چو دیکھن آکھن مٹی سیلی
 ایہ سب باتاں پھٹیاں نال پیا بیٹھیاں
 کتاک کہاون نہہ کو سکھایا کی دھارا پیندا
 اک چٹکے چٹیاں نال بن چھکے لے بیاں
 جیٹھ مینے بعضیاں نال پٹھاں موٹہ کھان
 چوٹیاں سوت شرفے ناہیں پیا کھلی
 رسماں کہ دی شرفے بنائی روشن رخسہ دے
 اوہا کے مکے حج کرنیدی پیا پیا بتاوے
 شرفے کون کھروں مٹھیاں میں ہونیاں نال ہوا یاں
 قبر بناون قبر داراں لٹھیں من سویرے
 وہو کھاتے تے تپ چھنے نولن ہا پٹرن رب دھایا
 سمجھ نہ رسماں تو ال فالہ خوریاں مٹھاوان
 کیاں پوراں توہا لے دھاکے اندر کا لٹھا
 اپنے ساتھ نجبا میں اسٹیل ہوون مٹھیاں
 اپنا تاپ درخماں ہا پٹرن مندرین راہیں گت
 خصم نالایق ورن ناہیں ہون نکھے دے
 چیرے خصم دھوہو رسماں نکال تہاں پانی

شرم سلفی کر کے رنایاں چلین پیریں
 کھٹے پیر چڑھیں دیاں کھٹے پیر گھوٹے کئی گھوٹے
 ہک ہک پیر چڑھیں دیاں ہر سنگن منجھیں گئے
 بعضیاں رنایاں لے سر سٹے تے رت کھانڈی
 ستاں رانڈی سر مٹی پاندیاں کر کے ٹوٹے
 ہک ہک دے غیر اللہ کے کھن آس مر آتو رکی
 ہک سکتاں جان دہر وکل جیکر نیت گدے لکھ داتا
 ہک دیندیاں جھے لکھ داتے نول چرنگاٹے جان
 ہو رہاں رنایاں رساں چٹل رنایاں پایاں
 ہندو آں تے تہوار جو کرے حضرت خود فرماون
 راناں وچ پرایاں مرداں گھیرن جاٹیاں راناں
 بعضیاں رنایاں لوہی دیون اپنیان ہیاں کھان
 سانوں وچ جیسے سانوں اتو ر پکاو -
 لوہی بالین سنگن لوہی مسلمان کہا -
 لوہی والی راتیں رنایاں ہندی لاون کھان
 جیکر نول ہندو آں والیاں سماں کر دھوری
 ہک چوکیاں دیون لکھ داتے دیاں سنگن گھیرن گئی
 منتھن دیاں بید رنایاں کوہیدن مٹھے ختم جنہاں
 سیلا ہوگی تہ اک جاتی ہماں تہ کرن گدا سے
 شاہ مدبر سالار بزرگھاں سیلیاں بن ہزاراں
 جال دیہاڑی رنایاں بید رنایاں بستر
 بادن چھنیاں بڈاتاں سکھن لاہن ضروری
 ہندی چھنیاں چلو چھنیاں قدم بہر دھوری

لے او لاو پتیرے ٹوٹے کر دیاں جان فقیریں
 پیر فتح کئی کھیر لہاؤن اللہ تول مکھ موٹے
 کئی گلو شاہ تہوں نینگر سنگن خوف خداوند تہا
 وچ چور ستیاں نہاؤن بہ کھٹاؤن کہوہ جاتی
 خصم دیوت نہورجن موٹے ہوں نہ لکھ دوتے
 پیر اوہی دھن شیر مٹی نارب پانہ پوری
 نینگر دیون والا کھٹا کھٹا پیر پانہ جاتا -
 کئی ہزاراں مرد بیکھتے ہر گز شرم نہ کھاؤن
 رنل کھٹیاں رنل کوٹیاں سنگن ماہو ماہیاں
 مسلمان اسٹے جلی ہر گز نہ کھلاؤن -
 شرم حیات آدے نیت کھاسن دوزخ ماراں
 ہے ایہ شرم ہندو آں والی کر دیاں مولہ رہیاں
 اوڈ مارا کوہیدن رنایاں جو ہاڑی گداؤن
 ہندو آں تے تہوار جو کرے دین نبی بلاؤن
 آماں جلاؤن ہندو آں ٹانگوں رب کہ کر دیاں جہاں
 موٹر گواہاڈے دیوتوں نال رب پانہ پوری
 چیلیاں بن کھٹیاں رنایاں جوگی تاج جاتی
 بہاڑی جوگی سنگن تگڑے کرے جو دل چاہتے
 خصم دیوت نہ کرے بغیرت اللہ دلوں ملے
 نام کرن بدنام بزرگان لکھ لعنت بدکاراں
 ڈھول بہاڑی نال دھاتے گداؤن ماریاں کرناں
 بعضیاں سکھن مونہ چھانناں رب پانہ پوری
 بعضے جاہن چٹے جوگی ہر گز رنایاں رہے

رتاں تھے متنتہ جو رمل قدم نگاہ پائے
 بندیاں چشتیاں والیاں جادون ہر کوئی اونہا
 ہارے ہارے کائے ناں شریاں پیر منادوں
 کہہ کہہ تھان سخی سرور سے چوٹ پڑاؤنگ بیلے
 لغت ربی رن کو پتی میلپاٹھے وہ جاتی
 ایسے خصم دیوت سداون جنت بوند پاوان
 تھے بعضے گئے گواتے دنیوں کو لے رانوالے
 اوس میلے وہ جاکے رتاں چلیاں تھوڑے اوان
 اوہ ڈوہنگ پانی کھڑے رتاں کر منہ جو من بہا
 ایویں ٹل دہر و نکل والا جاپن سن یاراں
 جیوں کر رتاں چشمہ اُتے نہاوندیاں بدکاراں
 بعضیاں جہان اماں اُتے میلے پارت کرنا تو
 بعضیاں جادون شاہ جہاں تھیں جہان کج گیار
 وقت بنی ہے دیکھو وہینوں ناں جہان
 سن لوہینوں مسلمانوں پر وہ کرہ ضروری
 ہراک کو لوں پر وہ کرنا رب سچا فرود سے
 مرداں کو لوں کرنا پر وہ کو پکیا نہا ہووے
 دیکھو بھگتے شہر میں بہینوں مرداں ناں پائی
 و جوں سارنگی سٹکے وہ وہ کیاں وڈاں بھی
 پر سے دالی رسم ہشتانی اچکل پیر فقیراں
 مرید نیاموں پیراں کو لوں پر وہ نہیں ضروری
 رتاں گل وہ پلو پا کے سجھے کرن فقیراں
 غیر خداؤں سجدے کرے کم کفر سے سارے

جہاں یاراں ملتا مشکل دا او تھ فلک جانی
 بوسہ بازی دست درازی او تھ کے نہ دیکھے
 پیر ادیبہ قول ملااں جوڑی سب بیدینا کاو
 لغت ربی دیکھ رتاں ٹرے ولنگا ہے
 خصم دیوت رٹھا کے چوٹ پڑاؤنگ گئی تنہا ہی
 چوٹ پڑے رتاں گلے میلین دہر و نکل ناں لپکاوان
 رن کو پتی ٹرے اونہا ہی ناں ٹرے مونہ کالے
 او و جیلے باقی وہوڑے کو فصلاں سداوان
 خصم کو پتے بہندے بنے لغت شرم د آفے
 جیونکر ٹل چوٹ پڑاؤنگ ہے واقف جگ سارا
 بیدیناں فصلاں سے نیتاں دوج کھاس ملاں
 شرم سلائی رکھیں پانی کر دیاں جا کر تو تاں
 پرواں والیاں رساں بلی ناں وچہ نہ رہیاں
 دیکھو جاپاں وقت اماں جانیوں رتاں چلیاں
 رسم سوم کھڑی پھوڑتاں رب پاٹے پور می
 دیوڑے شہر پہنچیاں کو لوں اللہ گنہ گدہاوسے
 الحیا سن الایمان مومن من کھلاو دے
 بہتر کھیندن منہ و کھلاو دن کہہ کر داندہ آٹیا
 اک تلو دھوں پر سے دالی ایک نہ ہرگز بلجھے
 لوٹے مکرسی مکر جگ لگے رتاں کہن بے پیراں
 ایچوٹ فریب فریبی کہند نہ رب پاٹے پور می
 گوڑے پنہ لو اوں پیرے دھنکے کئی تدبیراں
 پیریں پونیاں اکھن رتاں کم کفر سے بہا سے

ہر کسی کے گلاں میں کر دیاں رب گویاں
 کہیا پیاسے جو گویاں تائیں ملدیاں چھ ہوا ہوا
 منی اولاد پتیرے دہائے مار دیاں کذا تاں
 تنگیاں ہو گئے چار دھڑہن آیت وار سور
 سیکوئی چھوڑ دیا آکھن کیتا یا دقلا سے
 ماتاں پوچھ والیاں تائیں اتنی بھرنے آوے
 کاپڑی ماتاں پچھانوں جو جاتوں مار کاہ سے
 جے کر ہو دے پچھاناکرے نہ رٹ خور سی
 رتوں کر نہ پوچھا سدی وائیں کدی نہ داجو
 اچکل ہو ر خلاف شر بھٹے کر دیاں مسلماناں
 کو لوں کو لی بہن باقلائے گلاں کرن چھوڑاں
 اک دو جی توں مسلماناں پر وہ کرن فروری
 بار مسافر تال ٹکرے پیا لکھا دے رسپاں
 تو رت دی قحیم کو کھانے اوہ مشرک ہو جان
 بعضیاں کوئے کھڑے جے لاوان ٹکے کھڑے
 کئی ایسین جے لکھ کوٹھے تے جیدن لاہن کدا
 کئی دو ہانے گل بالائے چھوڑت پاؤں واکھی
 اپنے پیار الین لکھ دے رساں عام لکھا دے

جو گویاں کو لوں جڑیاں لیندیاں عساکر
 بار کل تنگیاں تھکے جڑیاں لیندیاں پکا
 رات دیوانی کر دیاں ٹھٹھے کتے گنارن رات
 تال پوچھن وائیں داہن کر دیاں مشرک گنیر
 طبعی خبراں مسلمانوں کون اللہ بن جاوے
 جیکر پچھ مج ہو دے ماتاں پچھیاں کیوں ست
 شالا ایسی مانو دے چھوڑی دیکھ پچھا دے
 مسلمانوں نہیں رے ماتاں کوئی خوش رہا
 سدھرا سن ٹھوڑا لکھ دے کھانے مولدہ دیا
 باہر پکھلے کرن کلا مال گویاں نہ تال
 اونس دیر پکھلے جو کر دیاں گلاں بخت پھٹوں
 نہادوں نہ ہو تنگیاں پیاسے ہو دیں تال جھوڑا
 آکھن ناں پھڑپھڑاں غلام کو دیں قسماں
 کئی خوش کوٹھے ساٹھے پیاسے دیکھ تال
 سو لکھ لیاں اورین کر دیاں دیکھو دیوان
 اتھیں ہو دے کھٹھ لسی دلوچ کھڑا داں
 یو دیاں کھن واکھ ہنوداں خاک تھما سر لکھ
 پر کر گیا غلام دیاں تال ساں کوئی تال

بیانِ سنوآت اہیات بیاہ و شادی کہ زماناں کس

پھر کھیا دلیر پیاسے رساں لکھو لوچیاں پیاہو
 اکثر لوگ ہنوداں والیاں رساں کرن کیٹے
 سٹھے ساٹھوں رساں شادی عمدہ ظلم خاؤ
 دینوں دینوں گئے گواتے رتے رب بنی دے

جیکر کلاں دنگ ہندو ان کرنیاں دکن فخری
 دنگ چکاون جے ہندو اس کالے کرے سدا
 یہ منیجہ دلی طلب سب خدا کلاں سن کرے
 دیکھو جس دن با ۱۷ دم حوالہ دیا ہے
 سب پیغمبر اکیتیاں شادیاں ہو اک کج کے
 حضرت سرور صاحب ساف ساف ہنس کوئی
 نامی کوئی سنگ منا کے ہندو آن لگا کے
 اوہناں نالوں دد کچھ پٹیاں کر دیاں لاناں
 وقت نکاح جے کفر نیک دیاں رسال کر دیاں
 آئے لگائی تیل چو اون رمل کے بر دیاں
 تیل چو اون مایں پاؤں تھو دچھیندیا چھ
 ہندی لاؤں مرداں تائیں جنن گائے شہرے
 سار اسن دے واک فیہ زمان ہون ہزاراں
 جگہنی چھلار ملو بگا گاؤں چیرے والے
 اوہ ہو کے دیکھنے جاک سناؤں غم دیوت اساد
 لسی پیر تے گوت کنا لا کر دیاں مسلماناں
 گانا سہارم کھدی کافر جنن ولاد چھو
 رنگ کو سٹھے رنگن جامہ نوٹھ دھن کفار
 آئے تھو پو اون سرور رمل کے مٹیاراں
 کھوڑا بیڑی آبیڈن ناں جاسنجی ہون منٹھے
 نوٹیاں دھیاں دے ساسے دیکھن پندو دوا
 اندر تھال کٹوراؤں رمل کے بیدیناں
 لوگ چھڑاؤں نینگر کو لوں کر دیاں مت دلائی

[illegible]

سدا کے نوں موٹھ کہا دن شرم نہ ہر گز رازی
 آپس اندر مرد و ناں رل کرے دست و رازی
 سر لڑکی دے نینگر کو لوں کنگھی بہد پھر اون
 جٹدی کہیں کئی گندھن ہو رکھی بد رسماں -
 کھاسے چاہٹن لڑکا لڑکی پورن چوک کمینو
 لڑکا کی ننگی کھاسے چاہٹن شرم حیا و نجایا
 خصال و الیاں ست رنال ل تیل علی ست پان
 چٹاٹھی گزٹن نینگر کو لوں سٹھن پو اون نالا -
 جتج آئی نوں رلکے رنال استقبالی جاوون
 کنگھی پٹی ہا سہیال کر دیاں جتج دکھلاوون
 ماسن شرم ہو کاک مال وجاے غش بیدینا بولن
 سٹھیاں لہجہ گویاں گامون لسل رب گواٹیاں
 کوٹھیاں لہجہ آوون و طبعن زمانہ سراپائے
 مودہ طبعان جیسے گندھکے دین لونگٹا قان
 جتج جد آون جاتنی رمل کے ٹیاریاں
 آفے جتج تے جتج بوجے جتج جتج تان کھلون
 اتھے جوئے شرم مال کر دیاں کیہ کیہ آکھاپیار
 جاتنی لڑکے چیریا نوالے پاسر مہ ویاں دہاراں
 او تھے جتج لاک پہنا کوڑا اکوڑا نایا یاراں
 رماں منگن لاک اسدا اچنی والا دیشاں
 جاتنی لاک کھول دیون جلدی اگے خوب نظارا
 لہجے ختم ہونے جتج جتج جتج جتج جتج جتج
 بعض جتج جتج جتج جتج جتج جتج جتج جتج

چھاننی وچہ ورنے گندھن بہنو غضب خدائی
 شرم حیا و نجایا سہتاں ختم بنائے بازی
 بعضی تھلاں پیر نوشہ دیانی پانچا وون
 مایہ وہا سیاں خیال نہ ہر گز جانداں تھیں خدایا
 دیوا نیچے بال و ہر شے ردی رب بنی
 ایہ ناں کھ شرم کدیاں بہریاں ٹولہ رب گویا
 لٹوریاں گھنڈ گھلاوون رنال نینگر پاسن پان
 پتیدوال و الیاں رسماں کر کے رنال کرن محکا
 تریت زرب ونداسہ سر سر ہار سنگار کٹان
 رمل نکیاں دڑیاں رنال آون جتج لیاوون
 شرم حیا نہ آفے شرمے غیبی گولے تو لسن
 بولن گندھ پھر اپن کو لے لے ہو وون سواٹیاں
 جتج اتک دھنڈے ختم کو پتے کیہ کوئی آکھ سناے
 جتج لہجہ جتج شرم کر پتے ہوواید دل کی آکھاں
 ہلدیاں جتج بڑھان کے کر دیاں مچ بہاراں
 سوار و پیہ لاک پتی دایا نجیاں کھول پوان
 اوہ منگن اوہ دیون تاپس ہونے خوب نظار
 اوہ ہر رنال اید ہر منڈی کرے مچ بہاراں
 ویکھن تے دکھلاوون و الیاں سہدیا او تھکاں
 جاتنی لاک نہ ہر گز دینے اگے جتج جتج جتج
 لنگھی پٹی سر م سلای ہو یا اپرا پارا
 بے شرم مانوں شرم نہ ہر گز دلبر آکھ سناں
 ہن تول ربامعاف کریں میں پڑ پڑا ستفلا

یعنی تلمیذ وقت کھڑے کھینچاں شرم گواہان نماز
 نہ جو ایچہ یو الہ لیا دن ریلان والال
 لیا دین الایمان وچہ حدیثاں آلیا
 بر لڑکی نول دویا کر مے جوں چولی چپان
 مہ ولا گہر دیا کہے لیا دن گند کھال بولن
 وچہ پو ترے سر تول مانی پانی وار پاندی
 دہی آئی تائیں پلوں بیریاں ست کھونڈی
 دوی رسم جہالت والی مسلمانا نوچہ جاری
 ریاہ کے لیا دن جد گہر دولا بات آلو کہہ لوکن
 مال بھینو جیال ٹھٹھا بازی کر دیاں ہ گواہان
 سور سو سے دا کہن اولادان لکھ اعنت سر کھٹے
 فردا بول جو آکھے بیٹے پوچھو مال دلا سے
 ۶۰ لی یا ایراتی خرسی کیو تکر ملیا تینوں
 قتلی سور تے کند سور دی بھتیال بول رو دا
 کو لے ہونے سے باری کھوٹے کو لے زنا نوالہ
 خرتے تے سور ہنادن ہیون ہنادن خصماں
 جمیا ہو یا حرام تبا دن انہیاں دیکھ اولادان
 جن والیاں بہتر جان حلال حرام کما لیا
 چھٹ غلاماں کدہر ٹریوں رسماں آکھ سنائیتر
 لڑکا لڑکی قبرین کھڑ کے پیریں قبر پو اون
 غیر غدا نول سجدہ کیتیاں ہے ایمان نہ ذرہ
 نقہ پترہ منگ منگ منان دن دسلا دلبر پیارا
 کا نے بنھن بہا لڑیاں تائیں رسم کفر دی یار

چھال رنلو بجا شبتو کا دن دن یونان
 بے شرم ماں بھینا کرویاں رن لو منہ لا
 پر اجکل رتاں شرم حیا و نام لعلان و نجایا
 سہند داس دا گنڈو دن چھ پیار کساں لکھال
 دای نول از غیبی گو لے دل بید تیل تولن
 دہی نیکر تیل چو کہے اندر لیا ندھی
 ہو رہاں کائی ہو رساں جال لو ککر سے
 دن رساں مویں خیر نہ کوئی کرے بہت ہو اسی
 رسم سو ماں سب ہیو دلا بن ولوں کھنوں
 اولاد اپنی ہنوں مٹا بولن ہو کہے دن جیال
 سور ہنادن خصماں تائیں شرموں ام نہ پٹے
 کیتر سے ساہند مال بیا بیا دہی کھٹا کھٹا
 یا تے کھوٹے خسر تاساں دسواں ہنوں
 سور ہو خسر کتا سب کہے خسر ام نہ کہی دا
 ہس میں دن سولے ہون درجن نہ منہ کھٹے
 ایہ بے شرمی دہر زانے کوہاں ہیشاں
 ایہ گل جنگی گادانا نول خود جان ناماواں
 ہو رکوی کیہ جاہ کیتر سچا بھوٹ بولیا
 سو پاک پوڑہ وراسوی منگن نہاں دیکھ بھین
 دن پوئے شرم کا نوالے بانیاں گون گلن
 کلمہ کفر یا تکر کھایاں جائے مقدہ قہر
 چاک چکی سچھی جہا کا روہ سب رسم کفارا
 جانیال تائیں دجا کراں زناں سن سہ واراں

کہا نہی شریکے ماں غینگر دی کردی خوب کھانا
 کا دن آکھن لے فی بیٹے کھان سنل دی
 لڈی مارن دہرت اٹھا دن پا دن شور کمال
 پہننا نہی گھر تپہ ساہناں آکھن بن ولد دار
 ما پو بھائی کول نیچے کردیاں جدوں بولار
 خلاف شریعت گا دن زمان میں ہو رومال
 کہ من پا دن گا دن زمان رسل کے ٹیپاں
 وچہ دیوان بے شرم مال نون شرم حیات آفر
 قحش بید بیناں اتنا بولن شیطان بھی شرم ملے
 بس غلاماں دلبر والا دفتر تم نہ ہو دے
 واہ واہ ہمت یا رہیا سے کیتی کوشش بہاری
 یہ میں بار کھلو تا فضلول پیا را بس نہ کروا
 کیا عزیز عمیق اندر بدر سماں والا زمان
 اینہاں زمان گہری شرم بنائی ہو یاد جہان
 تھا مال ڈوردا ہو اینہاں توں مندصال زماناں
 جو کوئی مگر اینہاں سے لگے بہاویں شاہ زماناں
 بہتر زوم کدو بہشتوں سکھیا کم بھولا ناں
 ایچہ بے وفا قدیمی نو لہ کا رفرب کماناں
 بہتر یوسف جینے غمیر کیتے قید ناداناں
 بلغم جیسے جے بہا دے شیخ شمعان چکاناں
 پتیلے مکر فریا نوالے ربیاں بے فرماناں
 منہ سر ننگے کرن نہ پردہ ہماویں دیکھناں
 حب انہاں دی بالکل گندی ڈالناں چال شیطاناں

بٹھے پئے ڈھولک دے سے دیکھ نظارہ
 گا دن دن پونے گا دن کول سے جگ ستار
 گہری سمی گا دن زمان ٹول نیپاں
 ہنس گا دن یا رہندیاں شرم نہ بر خور دار
 کوئی ٹیپاں ور جے نا میں عیب و ذالیہم
 حلقہ بھین کے سال اٹھا دن پن پان ہمالا
 سمٹیا نوچہ گالیں دیون رب گویاں ناں
 ڈھولک گہرا و جا دن بیکے شیطان پیا سکھیا
 درجیاں ہنکیاں مزدیاں نا میں سو کوئی زور لگا
 لوک زبان سنا سے سماں ذرہ نہ اکھ کھلو
 میں بکھل جرن دیون جو کا فضل کرے رب باسی
 میں پچھیا کس قدر لکھا دے سوچو نظاں دلدار
 عبور غلاماں کد کر سکیں جہان نہ بنال
 ایہ کو بھاراں کرن ہزاراں ناں چال شیطاناں
 اینہاں مردانوں مردایا خبراں وچہ جہاناں
 دیون دیون چا و نہا دن خوار کرن سلطاناں
 ماروت ماروت فرشتے نیچے بھگتے حکم راناں
 ان کی دن بھائیو ایا حکم شہاناں
 جو کوئی پچھے پیا انہاں سے ہوا خوار ساناں
 امام حسن نوں زہر دلا کے کیتا کم ویراناں
 کفر شرک توں یازنہ اون رویاں رب جہاناں
 منہیاں گھلاں کر کے ٹھکن ہو کے نرم زماناں
 وفی فقراں میراں تائیں لٹن پیر پیراناں

ایک نہ کر سکیاں نہیں کسید یا بہاؤ میں جان
 سکیاں بہیناں قتل کر اوں گندہ شوق نہانا
 شوق صحبت کر کے مارن چکن پیاں قرآن
 بہاؤ گندے شوق انہاں سے کرو یا خواجہ انا
 حیدر اوں تہ توڑ تہاؤں چال قدیم زتاں
 اے مالک میں بندہ تیرا کر کے فضل سجاویں
 بن تیرے اے بادی نیسے کون کرے امداد

بہاؤ کو کچھ اعتبار نہ زنا توڑن عہد پیمان
 سچیاں تانیں قید کر اوں کر کے مکر بہانہ
 پر اوڑک و غافریب کھاؤن کردیاں سخت بان
 کرن پر ہیز انہاں توں چنگا بہانوں میں لورن جان
 غلاماں چھڈ فریب کردیاں رتاں جلال شیطاں
 شہوت حرصوں دور تھا کے آپ سہنے لائیں
 تابع دار بنادیں سرور حاصل ہوں مراد

بیان رسومات زنان مخالف شرع کہ در ماتم و خصوصاً در عشرہ مہکینہ

بس غلاماں آس فضل دی اگے آگہ سنائیں
 اللہ حکم معیت ائے جبر علو آہ سنایا
 تن دن سوگ میرت داکرناں جانو مسلماناں
 بندواں و آنک تیں روزینہ کا نہیں لکھو اں
 وجہ عاشوریاں کمان موکھان کر ابینہ ماناں
 دسویں روز و دسواں گھر سے واہ واہ مسلمان
 و رہے چھما نیاں سوگ لڑتے زینت کو یا نایں
 میرت سے سر ہانے داتے چھانسی وجہ پاؤں سے
 باں میرت لے کر دے گھر تھیں بچوں ڈولن پانی
 گھر باہر بچوں ڈولن پانی جس گھر میرت مری
 آکھن ملک الموت فرشتہ ہو چھ پان ہو جاندا

جو ماتم وجہ کردیاں رتاں کر کے نظم تباہیں
 روون پٹن کپڑے پاؤں کدہرے نہ قیر مایاں
 و رہے چھماں پاؤں پٹے رویاں رب جاناں
 و رہے کچھوں شب قدر و سائے نہ میں رخ لاؤں
 ہو جو جمنے دین الاون شاگردن شیطان
 چالے تکت کفن چرخے زناں مرید شیطانی
 دس پیاسے کچھ کچھ رساں تھوڑو چھو کھائیں
 وقت نہ ملے و نیالوا بہاں بوسے گپیل چڑکے
 کسی جد و جب مرن لہر انہوں پانی ڈولن جانی
 زناں گھڑی شرع بنانی نہر کوئی اپنی کوئی
 ایدوں گھوں ڈولن پانی ناقص دین زلفاندا

کچھ غلاماں کس نے دھٹی چھری فرشتیاں
 جس دن مردہ مرد اکوفی دودہ نہڑ کر گئے وہی
 سو تک والی سے جے کوئی زناں ہتھ لاون
 بالانوالیاں آکھن زناں ہے پرچھیا وال چڑھا
 بعضیاں تہجے دسویں تیکر نہ دھون مردہ
 دھونوں دھون آون زون لمل کے ٹیارا
 وانگوں کتیاں نہان کالن جیون کیکرے رفے
 لعنت کرن رسول خداے جو کوئی دین الا
 تالے ہوئے غزبیت نول دین جو کرن لچو نیا
 دین کرینیاں قبروں آکھن سرور عالم کہندے
 دوزخ سے وچہ ستر سن زناں دینا نوالیاں پیار
 دیناں دیناں دیناں تانیں بھٹاں دوزخ کر سن
 وچہ کھاو کے لے لاتی رن شیطان موکالی
 دوزخ دلوچہ پیناں ہوسی جینوں تپا پانی
 عیب اٹھوین شیروندے دوزخ دچہ ہزاراں
 دوزخ ایسا سختی والا دے ملک رہا
 اک دن جبرائیل فرشتہ پاس نبی سے آیا
 دوسرا نبیاد دوزخ میں آج اسدی ہیبت ماسے
 دوزخ والیاں ڈو گیناں کہا نیان یا مال گما
 جانیو جینیوں جس تھان کو لو دھو ملک الہی
 جس نال جنانے دینا نوالی جادہ دین المادی
 کان موکان کدہوں آسے دیکھن جادوں ال
 نکیمان دویاں پچھے آون دوی آمان اگے

کس دی مال یا نانی دھٹی سے کوئی موکالی
 بعضی تھانیں میت سے متھے لیکن بھانی
 لڑکی لڑکا جسد مرد استوں آکھ چوراون
 استوں کرن پتیر پتیر ہدیناں ناگ نہر کال لڑوا
 سال بسا لال متال کچھوں نی موکان جگانی
 دین کرینیاں رل بیدیناں لعنت ہون ہزاراں
 لعنت ہوئے رب بید سی سوئے کردیاں گند
 سننے والے تے بھی لعنت سچا بنی تباوے
 ہوسن روز خشتہ نول تمکال کتیاں وانگ لعناں
 گندرف مال پالیاے گلوچہ بیٹھے عال تنہا نے
 بے قراں رب نبی دیاں دوزخ کرن گزارے
 کتیاں وانگ آواز کرین دوزخ اندر ستر سن
 شکل کتی دی کر کے اسدن دوزخ جاسی والی
 اندر پٹ جلا یا جادے نکلے خرچ اتھانی
 دینا نوالیاں دودہ دودہ کھان ہو پتیر مال لڑوا
 پیپ لہو تے پچھوہ ماسی بریاں اوکھ کھاتے
 رنگ تغیر ملک الہی نبی نے حال پوچھا سیار
 تاج رنگ تغیر ہوا آکھیا ملک پیارے
 دین پھڑو تے پڑ ہو نمازاں کھو فکر اگاہندہ
 خاکیاں کیوں باگی ہوئی فبے کیوں کوتاہی
 جہازہ ناپیں جائز اسدا ہوا وہ قہر کماندی
 ویکھن والیاں آتے لعنت کہند گشاہ ہزاراں
 دین سکھاون لاتی لاتی لاون بہنلاں اگے لگے

سپہنشانوں دل دوش کھڑی قابل ریاضی
 نماز روزے سے راہ سجاد بن بے فرمان الہی
 حج زکوٰۃ نہ یاد اہانتوں میں ایسا لوں گیال
 جان کنڈن دا خوف رٹاں ناؤں خوف قبر دا
 امت احمد وچوں خاچ ویناں والے جانی
 سوچو سمجھو دینا دالیو بے کوئی ہے مر جاندا
 کیا تیاں پیدا کیا ایسی مردہ مٹے والا
 بے کوئی ہے ادبار تانوں اسدی جہر چھو
 بعضیاں رتاں دچہ محرم ہستہ پن وانی
 اک دوجی نول کرن یکمیرے درونیکہ مال
 پن والی حضرت کہند گناہے وچوں ناؤں
 بعضے دچہ محرم مسلم سر منواندے ناؤں
 تن دن سوگ میت واکرنا جائز مسلماناں
 خلاف شریعت سوگ جو کرے بیفرمان الہی
 سیکڑے سال گذشتہ ہوئے ہویاں شہید پیاسے
 دچہ محرم پھوڑی پاؤں کرچے سوگ اماں
 ہندہ سی لاؤں سر موہندہ و ددن سر نگہی ہٹی
 بعضے دچہ محرم ہاڑے پھولے سون کیہندے
 مصرال وال گراؤں قبرے گہری شمع نہان
 بت ہناؤں قبران خالی سمجھن نہ ستھیارے
 ہتک کرن اماں بہیرے کرے نقل برزخاں
 تعزینے والے سر موہندہ کالے ہر ایڑیاں کیندے
 اوہناں حراماں دیکھ حراماں سی اکوار کویا

درجیاں آکھ گئے ناہیں رتاں نول شیطانی
 کفر شرک دی بات نہ چھڈن دین وکیہ تباہی
 رب رسولوں خوف نہ رٹاں کفر شرک کو پہ پیاں
 منکر سو گئے سوا لوں نہیں رہاں دل دوزخ دا
 را کریں ہایت اہل تیری ذات لا الہ الا انتے
 رب صاحب جس پیدا کیا ہو ہی لے جاندا
 کی لیکیا تیاں اکھ تھوں سمجھو سخن سوکھا لا
 دیوان الہی رو دن پن چکا کم نہ جانوں
 کردیاں دین شہیداں شعلے این چکر اہی
 بلکہ مارو دھڑلہ پن لعل رب جاناں
 روز قیامت دوش اندر سن دوش بجا ہوں
 صحت عمارت ترک کرنا ہے پتے چلے راہیں
 کسی سیراں تک سوگ جو کرے شہید کا زانو ناں
 بے فرمان الہی شہید ہاڑے ہرے عقوبت
 سوگ کرچے شمع مخالف جالی دیکھ نکاسے
 بار سنگار تارن زمان زینت ترک فلان
 دچہ محرم ترک جو کرے عقل خداوند ہٹی
 پائی ڈولن نام اماں محرم دچہ جینے
 بعضے پوجن تعزینے مشرک شمع جوت لاؤں
 میلے سال نہال کرچے لائے خوب اکھاڑے
 آپ ہناؤں آپس پارن لعل نہیں کہہ کرکوں
 آہواں کرے کردیاں حصے جاہل شہید سے
 تعزینے والیاں دیکھ پیاسے ہرے کراؤں ہناؤں

اہم حسین بن علیؑ کے ہائیو قتل کرانیا
 یزید پیداک دار تمامی سارا زور لگایا
 وجہ تکلیف اماں سے اس جو کچھ کرم کمایا
 ہر ایک سب کچھ لوگ فریدی کر گئے کیتا پانیا
 ہر ایک بھی نسل انہاں کی دھون چنے شور مچایا
 سنی اک دار یزید یاں رمل شہادت جہام پلایا
 نسل یزیدی اجل باقی اماں بت بناون
 حسین تائیں اک سال اندر اکواری قتل کروان
 وجہ بازاراں سال اندر پھر ان کھٹی کارن
 اجل نسل یزید یاں تائیں تیر تفنگ زلجبد
 سو سچ کیہ ہے دشمن دودھ اماں حسینا
 چھوٹی جے سنو یزیدوں فکے لیں اکا ماں
 کھنکھے کاٹے چھڑکاں دیو کا غد موڑ لیا کو
 دھانڈی جو ہتک مرثیہ بوچہ کر دے
 کیونکر یزیدیاں کہندے چھوٹے بتاؤ۔
 دیکھن دے نسل یزیدیاں چھٹے مارن دوروں
 پٹن نام اماں لیکے جھٹن بن بن درہی
 بھائی دے آؤر سے نے تعزیر پوجن دے
 جے جو شو طانی منے دجن مگرتا بوتال۔
 اماں پاشہادت بجائیو کیتے جنت ڈیرے
 شہید اول گلوں ردون جنت مان شہیدیاں
 تیر دے ہوئے اجل سوز و فے پانی
 کوئی اللہ والا ایہ بتاؤ توڑے
 یزیدیاں اجل لٹ مچائی کون انہاں مول

اکواری مظلوماں لے ظالم ظلم اٹھایا
 جو کچھ کرفی سی اس کیتی تیر نشان خدا
 حرمال مال بے ادبی کرفی ظالم عام دہرا
 جو کچھ کرنا سی اکواری تو بہ تو بہ خدا
 کرے ہتک آل نبی قے تعزیر جہاں بت
 انہاں لیں آفریاں سال بسال کو بار
 تیر تفنگ حاصل ہوون کوڈیاں ماروڈا
 یزیدوں دسویہ اکو بھر شرمان آون
 چڑھاویاں لئی بنادون پٹناں دین پوش اتار
 کوڈیاں فلتے مارن دوروں کرے کم غضبہ
 لیں یا دوزخ حرامی سمہو کرو قمریناں
 لاہوچم امام حسین دایاں کروٹھیاں
 حسین سہنڑے پوش اتارو بد خوف نہکھا
 عین یزیدی کرن پلیدی ہریوں مولن مڑو
 پائی جواں تے دس دینہ کوڈاں کارن بت
 یزیدیاں دھلی دسم جو کرے رے رب حصوں
 نقل کرے کوئی باپ کسیدی کیونکر کا ڈر جڑ
 غالی قبر بنادون بہٹیرے کرے نقل موکا لے
 مرد رنارل دیکھن آون لغت لکھ پیتاں
 دیکھی حاسد روون پٹن کرے حسد بہتیرے
 درجہ دیکھ شہادت شہراں ردناں پیا پیدیاں
 مرد اللہ کوئی ہو دے غازی جسے خلیل الہی
 یزیدیاں اجل لٹ مچائی کون انہاں مول

چڑھا دے جو سب تعزیر والے بالکل کھان بنائے
 بس غلاماں کدھر شریوں کھوٹا پھیر قلم و
 بعضیاں رنال کجیاں ٹھوٹھیاں بھڑیاں نام
 ویکھن رنال تعزیر جاو نرمل کے مٹیاں
 نوایاں پس پوشاکاں جادون سرم سلاخی پاکے
 دیوشت بیغیرت خصم اونہانے ماپے گئے گواتے
 رنال تائیں قفر زیارت کیتا منع نبی نے
 بس غلاماں اتنا کافی اگے علم اٹھا دیں
 ہندواں و انگوں کفر شرکیاں باتاں کرن لیں
 تعویذ والے لوں سوکٹا الیاں و نبینہ نانیہ
 بتھہ مولود بھاون گلنے کیہا کھٹکنا و
 چوتھا تہاروز مقررہ کر کے باہر و داو ن
 نہ گنیاں نے چوہڑیاں دیاں لاو ن رب گویا
 جسدن غسل کریندیاں رنال اکی پیہر ایٹرن
 جون وٹریوں پاو ن جھولی چھٹے مار کھلا رن
 بمن والی تائیں اسدن روٹیاں پنج کھواو ن
 مس مے پیر دھلا کے رنال عین وقت پلاو ن
 جمن والی رن مے کوئی نہ رنال بتھہ لاو ن
 جیناں دودھ ہو مے کبہ باقی گودیوں بال ٹپکے
 ساتی جو من کوثر مے ساٹے سرد عالم کھندے
 بے پرچھاواں سچ مچ گلدامرے اوہ لنگن والی
 بعضیاں رنال چھوٹیاں لڑکیاں کھاناں داو ن
 ہور نہراں لکھ کر وڑاں رسماں کردیاں پتیاں

صاف مچ علی انصوب پیارے وکھو آیت فی
 رسم رسوم زنا نہ کھین فکر کریں کچھ کم و
 مولیٰ کچھ ویکل بھجن دھن دیا نیاں خاں
 شرم نہ آئے دیشہ مانوں پھرویا نوجہ بازاراں
 مشہدیاں بے دیناں ملل کھن میلے جاکے
 لغت رب جو جادون شہر میں بتاں کرن سیا پے
 بھیڑیاں گہر دی شرع بنانی عادت شرک پچی
 وقت تولد رنال جو کچھ کردیاں آٹھ سناویں
 آگ سے چند رکھاں کارن طعن سن دلدار الو
 رب گویاں شرم کریندیاں کر سن دو پنج ویرے
 دھماں کھواو ن کچھ کانوں بھی ہندواں انگ لٹا
 ناڑو طفل ضرورت سمجھن لیکے ہل بناو ن
 سورت فواد بھلائی رنال جو متحدہ لایاں
 دو بے ہیٹھ ڈنڈی رکھ گیند پھرتے کشتی طال میں
 پہلوں سوچ دیول سن باہر جہول سد ہارن
 سرسوں اک کوٹھی تے سن لکھ لکھ شرک کھاو ن
 بعضیاں سوچ متھاتھن مسلمان کہاو ن
 بھیڑیاں گہر دی شرع بنانی منکر دو پنج جادون
 استوں رنال کرن کنارہ پرچھاویں لگ ویندے
 مرض کیدی مول نہ لگدی جاہل بٹھلے رہندے
 اندر شکماں کیونچہ لگے گلاں کرن غیاہ لیں
 ایہ باتاں ادھ کردیاں رنال بال جیناں مرجا و ن
 کدول غلاماں توں لکھ سکیں آخر چاہے کپہاں

لبتیاں نکالیں یا پیا سے سالوں تک نہ نایاں۔
 کفر نہ کریاں چھ دن نکالیں ہوسن تمہوں رہا یاں
 شمس و مطاہر سب کچھ لکھیا ہفتا نہ ہوں دیایاں
 پر نہ والیاں باہمال سکھوتاں ہوسن دویاں
 وچہ ریکہ یاں مڑواں جہنہ یاں ننگی موہیاں آیاں
 تپاؤں و کجاووں کاراں جنہاں نہ نایاں یاں
 تپاؤں والیاں ننگیاں یاں دھنیں دپ گواہیاں
 جنہاں بے شر مل چھاتیاں اے چھوڑیں نہ چھوڑیاں
 ہسالا والیاں گل ننگے کرچہ ویاں دون سوہیاں
 دوزخ قہر آہی ایسا چھہ کل کل جاوے
 اجکل مسلمان بے غیر تہہ ہود و نظر نہ آوے
 رنالا خوف قہر انا میں نہ دوزخ خوف قہر دا
 جان کندن دیا خوف نہ ہرگز رنالا تارہاں پیا سے
 ایہ سب چھوڑ فانی رتوں نل نہ ہرگز باسن
 بنارز کو اے رومہ رکھن نہ کوئی پر وہ کردی
 وچہ مہیاں گاؤں کندے مشرم حیا گوا کے
 و ہولک گہرا و جاو نہ رگے موسوں مندالوں
 سٹھمیا لوزہ گالین دیوں ربلخوف نہ راسے
 چھتہ موبیکا نے ہوں مسرمنہ ننگے جاو
 غصہ نکاسے اللہ ناسے گئے گئے گئے دینوں
 ناہرم تھوں چھہ رنالا پر وہ کردیاں ہیں
 فرض چھپاؤں بدن تمامی رنوں سنو فردی
 بکاف تائیں کڑے باہاں جاو پیراں تائیں

کتاب دوزیری ہوں کولوں قہر اس نکالیں
 بالکل خوف نہ آئے رنالا جاسن دوزخ کھایاں
 کفر نہ کریاں سہل چھہ ویاں ہوں نہ ہلیا یاں
 روز حشر توں پوچھی جاوے کڑیاں جن چھٹکایاں
 دوزخ اک جلاسی بھی نہ دوسوہیاں دوہیاں
 سب اٹھو ہیں دوزخ کھاسن گھالیاں نیشیا آہیاں
 چوٹے والی ہاتھ لٹکا کھیراں کرناں اوہیاں
 اوہ تہہ نکال مول نہ کن بالکل نہ مل لہریاں
 قبریں سب اٹھویں کھاسن نئی جہتیاں مایاں
 جہہ یاں رنالا کرناں نہ ہرگز دوزخ رب جلاہے
 پر شمس جنہاں گئے گئے کو اے کہ کوئی آکھ نہاں
 پلہاٹ و لہو رنالاں نہ دوزخ حشر دا
 دودہ پھر تھہر لہو رہاں رنوں حشر دا ہے
 گئے نیکے عمل کم آئے شتر کوں ماں کی سن
 کفر شتر کتے بے پردی سب ہر کن یوں نہ
 جولیوں پاؤں جسم و کھاؤں رید خوف اٹھا کے
 دون سوا یاں ہو ہو گاؤں غیبی گولے توں
 ریدا رن تریدا اہنا توں پنے غضب خدائی
 رب گوا یاں دوہیں جہاں ہر گناہوں نہ شتر لوں
 ورجن ٹھاکن نایاں رنالا بھو سچ یقینوں
 دوزخ اندر سائے آتش ہو ہزار بلانیں
 باہر آؤ جاو لیکے تار بپا دے پوری
 پلہ سے کڑتیاں کرو نہ ننگے مکھ خداوند سائیں

بعضیاں شرم حیا سے تیرے آہن تیرے پھل
 بدن تمامی رنگارنگ تیرے ہو جسے کہ تصویر
 کہے کہانے لگن نائیں کرویاں چو دل آریاں
 بس غلاماں اتنا کافی ڈالیاں مہیوں مایاں
 غلام غریباں شیک نصیبیاں غریب جو غم مان
 بس غلاماں کیتیا پاسن دیاں جہمیاں کما یاں
 گہریاں بیلے پکڑے جاسو پیر و قے لایا
 سدا بھرا وال پاس تر رہناں جاسن کٹ تھایا
 ریشہ ویری ترسن شرم کھسن جو موہند آریاں
 غلام غریباں من نصیبیاں جہم ہون بہاسیا یاں
 ریا آس غلام تیری آہ بدیاں انت دسا ثیاں
 جان کنڈن دی گھاتی اوکھی دمن کرسی دیاں
 پلے اطلوں آپ لنگھادین آفیدہ جو آتش کھایاں
 بس غلام فضل دیاں تا نگاں آئے غلام چلا دیں
 ایہ گلاں شرمی رو مشرک جو مہندی نظم بنا دیں
 غلام موکے نوں کہسن خاطر رمل دینی بیانی
 رسم رسوم قے دو کیاں چالال چھڈن مسلم ہیاں

بھاتیال دین موہکے جھڑی مار لھنیاں
 پڑے والی رسم گواہی ناں ٹول لھو آریاں
 ہر ایہ حال او ملانا دسا ایہ لھو سکھو آریاں
 مرنی اپنی جو کہتے ہوئے کرویاں ہو دھن ساہیاں
 دھن سے پات او تہا نہ دھن دھن دھن آریاں
 غلام اوکھوں دسا دناں غلاماں نہ دھن آریاں
 مرنی کدوں کسا نوں کہنا اوکھ شرم لایاں
 ہر تان دھن یاد غلاماں جو پل لکھ لکھایاں
 ہر دوست حق اساتھ جھڑی ملن ملن غلاماں
 ہر نفس اما شہنشاہ شرم لایا دھن لایاں
 پلے چا سے غلامی جھڑی پلے دھن لایاں
 قہر غلاب اوکھ دھن پاس نہ ہو دھن مایاں
 شرم جتا دیں سرور احمد ہند لایا ہاں لایاں
 رہنھے اک دو شرم جھڑی بہاں لایاں
 یاد کرن گے یار چلے گئے قلم اٹھا دیں
 بہاں لایاں دی خیر خواہی کارن میں ایہ نظم بنائی
 قہر پرستیاں پر پرستیاں شرم دھن لایاں

باب بیان نولہ نم فقیر مانگت کہ الزام مانے ناحق بر ذمرہ
 حیدر کرار چند گویند کہ کچھ کول گرفتہ گدا گردن از شیر خدا ثابت
 است و چو افضیاں لعین و شیعان بیدین اُمت مرحومہ

را از دین متین حضرت رسول صلعم گمراه کنند بلکه پا کاه را از
گالی گلوچ یاد کنند گویا شریعت را از خانه خود تراشیده است

پنہی کسب علی و اکھن لافاں کوڑ مرید سے
موسہ سے بھلی کد سی پانی آکھو جھوٹا نہ سنگد سے
کد اوہ منگن چڑھے فقیر و پتھہ وچہ لیکے ٹنڈاں
علی و عمالان کد سن پاپاں آکھو انوکھ پچھا نی
ایہ وادی پیشہ اینویں جانیان تھم علی لکھایا
حضرت علی ڈرو پے پھر کے کد سی پنن آ لیا
پا بھلی کد حیدر پنڈیں گھر گھر سی ارٹا لیا
اینویں رہنماں ملریاں ٹھکان من و اجڑ سنایا
دائرہ فیض خیر خدا سے کس دن رگڑ منایا
کشتی تھہ وچہ پھر کے حیدر منگن کن چڑھایا
پیر مریدی کوڑ بھانہ کوڑ سنگ بنایا
لکھو کروڑ سے پنڈیں کتھے علی سکھایا
پنج تن پاک کد وٹن چڑھے لٹن ملک خدایا
سار گھیاں دو تار تھانے ڈھولک نال رکھایا
پر منگن نالوں بالی و یمن خوب حدیث بتایا
کسے لٹن لڑوں لکر دیوچہ طہلہ آکھ رکھایا
بیعت والا ڈھنگ بنا کے ٹھکان زرقی کھلایا
مہیاں خوش کرندی خاطر جانیز پیر کرایا
ایہ سب لوریں اینہاں ٹھکان بزرگیاں نوم لایا

نوالہ فقیر جو بگت پھر سے در در سوال کریندے
لے مکھ و وسو کہہ سے کد سن حیدر ونگد سے
سی کد حیدر نا و جانی پھر کے اندر پنڈاں
ڈھول و جاکے کد سی منگیان سے دہر جانی
منگن والا پیر ملان قومیاں پیشہ کسب بنایا
کد ستار ووتا سے تریاں ڈھولک غلے بھجایا
لیکے میلے منگ پٹاڑوں اجڑ کدوں بنایا
کد حیدر رہو تیروں ننگا وٹ لنگوٹ پالیا
کد حیدر سن مندر مل پالیاں پتھے غنیمت خدایا
کد سن جوئے علی رکھائے تھہ کلاب پالیا
گھوڑیاں اوٹھانویاں منگدیاں بالکل بھجایا
کنگ چکار نا وادالیاں گھر گھر شور مچایا
انہی دیوچوں کیسے ایسا ڈھنگ لکھایا
دیس دیس پھر ان لیسے رہا خوف گویا
بتیاں نو لیاں منگنوں لے پیشہ کسب بھجایا
بست فقیراں بست پنن لڑوں تخت رول پھلایا
کسے مہیاں وٹن کاران آچا لوپ سلا لایا
راگ مسہ و دھرام تمامی نال جو ساز و جانیایا
نال سازاں جوگا کے منگے بھہ حرام بھجایا

والہ عذاب میں رب سے فرسہ یا سیاہ
 مرید شیطان سے ساز و جہاں رزق حرام کما یا
 ان المہذبین والیہاں آیتیں حق انہا سے تو یاں
 تماشاں جہر لیاں دیو چہرے دھنکے رب کو اسے
 مکاوں شکے دیوں پیسے کھن کی دوا یا اسے
 نالے بنے بھرا شیطان سے کبھی عزت یا اسے
 کہے غلام بھرا دیاں تاریں راگہ سینو کا گے
 جسدن شیطان رہ ہو یا سی و چہ جناب اتنی
 کبیا خداوند جہر دو اتیری آس دیو چاچی
 نال آواز اپنے سے سدریں گھل اپنے ہمراہی
 مری و غلی ہو رنگو ترے ہیں لے تر تخی بتانی
 سوار پیاسے شیطان سے ڈوم ہما سی و اسی
 مدار می ہو ر قلمتہ رجیہ ہرے مری جنہاں و جانی
 ہر دیش تو ال تے بھند نقالی کرے درن تباہی
 ہو ر نال جاہل شیطانہا بارگہاں جو کو تباہی
 کا دن ہو رو جہاں واسلہ سننے واسلہ دانی
 تو دم تو ال مرا سی کبھی ساری قوم بھراچی
 جنہاں راگ حلال بتایا منکر نبی ۱ کہی
 ایک خطا ہر دیو چہ دلی سداون کو کی بہت پھنسی
 پیر فقیر ساگ بنا یا میں شیطان ہمراہی
 دیکھو ساقی جو من کو ترے آک دن جائے راہی
 تمناں کرو اسے مسلمانوں دس جو اد لیا می
 ڈاکر لے سار بھی دے ہونا می جمع لو کا می

سورت وچہ لقمان بھراو ہو حدیث جو پایا
 شکے دورے جادو چہرے او نہاں شیطان کو
 دینے لینے ساٹے جاسن اندر دوزخ کھایا
 وہ مرید شیطاناں سا سے میں شیطان ہکاٹے
 سخت غلاب دوزخ وچہ ہوسی خبر قدر آلوں آئی
 رب رسولوں کے گواتے جنہاں تار بھانی
 راگ جو یا اسکا دھڑکا چاہیے بات ہلائی
 قیامت تک حیا تی دینا منگی شیطان و اسی
 بھکا لے جندیاں وچہ چہرے منسن تیر تیاں
 آواز شیطاناں دھول سار بھی تار تار منا ہی
 تا و فکد ہجرون جیہے بالستر ہی ست امان
 جو گی تیج شکلی سا سے ڈوم لادال بھراچی
 دایے ہو رو جہاں والے سب شیطان ہا سی
 ہو ر نال چہرے ان کو دن گنہ وچہ لال لہ بائی
 پیر فقیر اد لیا وادی لیاں ال اولی می
 سب امدادی میں شیطان دیکھو صرت جوتی
 اوک سب لشکر میں شیطان سے شکست ہرگز راہی
 جانیو اکھن والے پیر۔ فلا تمناں سربانی
 قرآن حدیثوں منکر ہو کہہ دنیا و دین و نجائی
 تا بعد از شیطان سے سا سے تیج جیند کی مای
 سنا آواز پیر کن دو دلی اکھل کن وچہ پانی
 نال تو ال سداون کی رکھی کہ دی شہر دنیا
 یہ گھبرا زل چن کارن جو با سہیل چلا ہی

پر عام نہ جاہل سمجھن سوچن مکر شیطان ایمانی
 مردوتاں جس ڈنگن پیس گودیں آتھ لوائے
 بعضیاں مکریاں مکر بنا کے رزقوں نظر ہوائی
 رنناں چھٹ فقیری کرنی کتھے حکم آہی۔
 گئے گواتے دینوں دینوں بن بن بن مولائی
 کھانڈے پیسے سہ ورساٹے شادباں لیتیاں مانی
 قیور کوٹا الٹ پیغمبر کردا جو اد لیا
 خلاف شرع کوئی ولی سادے پھر پکھنڈ جگانی
 بس غلامی کدہ شرپوں کدہ ہر قلم چلا
 اللہ پیراں مدد آکھن مانگت اجھن نکالے
 غیر اللہ داتا نام چولینارے کرن حرام بولارے
 مولیٰ اعلیٰ مدد جو آکھن دبدے حکم دسارے
 بعض نام اماں سنگن پڑھے پھوٹ اکھاٹے
 ملائی چھول کتاباں مبتدویوں جمعہ لائے
 کدہ کتاباں جمعہ ہاپوں آگے جاہلی سارے
 غیبی خبراں دس دن والی کون انقلاب پیارے
 جوگی راول بالکل محبوبے دینوں ہن لکھے
 ایو سب حرام جو منگدے ماہیت اندرون ہمارے
 اوہ پیکار حرام چھوڑن خنزیراں باجوہ مکرواے
 ماہو ماہی منگن رنناں ہندو اچھے تیو ہارے
 جو کچھ منگن مل بیدیناں راہیاں تھوں کر ہارے
 پھل پنجاہ دن اکثر رنناں جنہاں دین وگاڑے
 دے عطا بعضے کھٹی کارن الیے دے عطا کر نیہے

مذہب نیا زناں کارن ایو سب دام فریبہ لگا علی
 ہنو نوڈ آکر ہراں شکے چاک نذر لیا
 سا باں پیون اللہ ماسے پنے غضب خدا کے
 بیگانیاں رنناں نینگر دینے بھٹہ پنی اولیائی
 کدہ سن بھنگاں پیندے جیدہ ریا ہو رشی آہی
 بن کیوں مکر چھٹن رنناں بے فرمان آہی
 اوہ کورا مکر مکر جگا کے لٹے پیا لو کاہی
 آخر سمجھو شرع مخالف ہن شیطاناں بھائے
 ماہیت والی آگے تھوڑی چاہئے محل ملائی
 اکھو آگے دیاں مددواں اوون آکھن مشرک بہائے
 پاوان خیر حرام اچھاں آیت حدیث پکارے
 بعضے بیج تن پاک شادون وقت سوالاں ماسے
 راول جوگی غیب سیندے رو سن کر ماں ماسے
 جڑیاں جادو دس رنناں کہندے علم ہمارے
 ڈنڈی مٹکی چھٹا پیسہ لیندے لٹ ہتھیا
 پھل پھلار فریہتی ملاں جھوٹے کرن پھاسے
 پلیوں تیلیوں لہن بلائیں کرے جھوٹے لائے
 غیر اللہ جسے نام چولیندے جو نیسے مشرک باہے
 اے سب بیان قرآن حدیثاں کر دیاں سنوں پیاسے
 ماہیہ پیسے ٹھاکر ناہیں پھر دواں حال آواہے
 ماہیو بغانی سب نہ بٹے درجن نہ ہتھیا
 پر کون اوہا ننوں متھے لاقے جنہاں مرد لٹا
 شیعہ وچہ بن بہندے شیعہ سب صفا بہندے

مقلد ال دچہ مقلد بن کے تقلید ان ثابت کرے
 نص حدیث سنا دن نادیں لیکن ہمیشہ ڈرے
 بس نمایاں دل ہزاراں کرن خلاف نبی دا
 توں حسب حیثیت طاقت اپنی خام بین شفیع
 دامن پکڑ غلام محمد تا ہو سی چھٹکا را
 رباوے تو فقیہاں مینوں صاحب سر جنہاں
 انکی کافی متعین ہوئی سن عرضاں غفا را
 بیاں دچہ شمار نہ میرے بخشین توں ستارا
 دچہ حساب نہ مینوں بدیاں و فقر کا لا سا را
 جے کر عدل کر لیس سائیاں علو مارا مارا
 عمر جوانی گذری سائیاں میری حل آوارہ
 نبی محمد کریں خدا یا حشر شفیع بہا را
 دچہ اند میری قبر خداوند نور دیوں چھٹکا را
 میں ہونا دم حشر و ہمارے کر سائیاں کیوں نظر
 گناہ صغیرے کل کبیرے کیتے اے کرنا را
 پیر جے کر توں درکار سائیاں کبیرا سمجھو ہر
 وقت تیار تیڑے آئے آگے منزل پہلے
 نفسی نفسی ہر اک کہسی دہسی کون سہارا
 اوس دیلے اے مالک میرے چلسی سخت پہنگار
 متی عرض غلام خداوند صاحب سر جنہاں را
 توبہ توبہ غلاموں سائیاں ڈر کے کراں پوکا را
 ہر مالک ڈرے تیرا درد کر الی ککا را
 غلاماں حافظ ناسر کر سی جو اس دہا را

قسم کو تہ کھیل کارن سر موجود مٹی مدے
 تھوڑا کوانیاں دا کھو و عقال دیوچہ پڑے
 توں اپنا پد بچاؤں عمر کول کھس ساف حق
 بن تا بعد اری سرور علم کہ مرے نہ اپری جا
 قدم قدم چلیں سورجے اللہ بخش نہا را
 ہن عاجز درتے تے ڈکا ہو کے پست ککا را
 غفور رؤفی الرحیم سنا جے ہو یا تد دل سہا را
 نفس شیطان متارگوں غلام عظیم دچا را
 حساب عدلتاں پیدا تاں را کٹر بہا را
 لا اقلو دیال پیشین گوئیاں ہزاراں دیا را
 اتے بھی گن نہ دیتاں کیش نفس امارہ
 بدیاں رہو ہرے کا ملک فضلہ سی جت جت
 وقت نزاع دے کر میں اعلیٰ تر اخص
 گوئی نہ چھٹی جے خدائے تو سن ستار غف
 رحمت کسوں معاف کچھ جت کہ میں آسا را
 کوں رساں رہی رہی بن ایچے مالک سچیاں
 غلام کلام جہاں ہوتا ہوتا لعل ککا را
 سوا ترے تے سوئی ہو سی فاؤ ہا سوت ہا را
 کر مر افتادہ گیسٹ میری مالک ہو لیکہ ہا را
 روز حشر توں پردہ کھیں دیں نہ انجبارا
 معاف کریں جو ہو یاں بہاں نو میں بخشہ ہا را
 توبہ بھی بخشین مینوں جوسل نسوح توں یا را
 رکھ تو کل مالک اتے سور نہیں کچھ چا را

قلام غریب تو بہ دال رکھیں درد زبا نے
 خودی بکھر ٹھٹھا بازی کرنا کم ہو ا نے
 بیانیائیں تائیں کریں نصیحت اور ملک دنیا قافی
 راج حکومت راجیاں والے رہیں ایتھے جانی
 پانی پاپو ڈرن نہ ہرگز کر دے ملک ویرانی
 زور وں گٹھوڑیں کیدی کر دے قلبہ رانی
 ڈگر چٹا دجاڑن کھیتی کر دے جو من بہانی
 رب دا خوف بھلایا جکل علیہ والیاں بہا یاں
 بھر ملک ڈراون لوک غریباں گالیاں دین سوا یاں
 بھنے علیہ مکر فریباں پنڈاں بن بھا یاں
 نے رشوت چھڈ دیوے چوڑاں سپیاں آکھ سنایاں
 سوا استہاں گم کرینے کھادن حرام کما یاں
 بدھنا ڈراون لوکاں آکھیاں ویکھ بھوا یاں
 ملا اچھے راتو رانی کر دے افسوس دہا یاں
 چور حفاظت دچ جہاں دے پہرہوں کرن کوتاہیاں
 بھنے بھنے کرن مقر و سہاں دچ پرا یاں
 کالیں دیون کارن جہناں جیاں ویکھ دہا یاں
 عمدا نو اے اکثر بہا یو کر دے جو من آ یاں
 سوا ہی جندا ہو دے نو کر دچ تھیں ملاں سا یاں
 سوہرہوں سا یاں رمل سپہاں لٹاں خوب مچا یاں
 جکل ظلموں فرق نہیں علیہ والیاں بہا یاں
 ساہوکارنتوں لے آون سو یاں مچیاں کما یاں
 کر گٹھوڑاں پتا افسر لہا دن مفت آدیاں

در در خالق مالک کو لوں چھڈیں کار شیطانی
 چنگے عمل کما دیں اڑیا جو منظور رحمانی
 تھاکیاں خاک ہو جانا کدن لکھنے جند مناجی
 ظالم ظالم جو کر دے پیڑے ویکھن حشر حیرانی
 غریباں نے جو ظلم کرینے جہلسن قہر طوفانی
 ست زمیناں پڑ و چکی جیوں ظالم دے گل پانی
 روز حشر دے رو سن پیڑے سڑسی جند منافق
 وڈا ہی رشوت لینی دینی ظلموں رسماں پایاں
 علیہ والیاں لٹیا عالم دین غریب و دہا یاں
 مارن کٹن چاہ منادون ظالم وانگ قصا یاں
 کی ناحق پھسارن ظلموں بیہیاں کرن ادیاں
 مال غریباں گم کر اوں آپ جو وہیاں گنا یاں
 افسر نو کر لکھ دواں نقدیاں پھلے پایاں
 سہ ساری لے پا وں جھولی چوڑاں کرن دہا یاں
 رفل مل کبیاں نال چوڑاں سہا ویکھ لوا یاں
 ایہ عیب کہ حشر حساب ہو ویکھا جان و نوخ کھایاں
 زبانان ہر نے چنگے ہو سن حشر ہو دن رسوا یاں
 پیڑے خون غریباں لالہ ظالم وانگ قصا یاں
 مقدمیاں والیاں نال لہا دن سوہرہوں سپا یاں
 بہا دیں آڑ پون غریباں ناں بھی بریاں جوا یاں
 لینے باجہ تاریخ دسن مثلاں ویکھ دہا یاں
 دس ٹپے وکدی سولاں لینے کاراں بھولا یاں
 حرام ملاوں خبر نہیں کہ علیہ والیاں سا یاں

ظلم کر دیاں جہاں بہر اداں عادتوں نے ٹھہرایاں
 تو یہ کہہ بہر اداں ظلموں کردہ جو من آئیاں
 دانگ کچھو راں ڈنگ اٹھو نہ ہیاں لڑیں ظلم بہایاں
 سو ہزاراں شہر تے کالے نانگ کسنگے دایاں
 بس غلاماں کیتا پاس جہاں پنڈاں چایاں
 عامادی خیر خواہی کارن میں ایہ لکھ دیکھایاں
 آتش پڑیں جس مجلس یاد کرن پہلیاں
 نیک نشانی ہے اساتھوں ظلموں جو بنایاں
 قلم پر پڑتے تھتے واسے کرے دعا حق میرے
 ولیر جاتی رل کی بہن ساتھوں چنگ چنگیرے
 یات ٹرنا یا کل جھوٹی غلامی کوئی سا بھتی
 شہر ہیاں عامی کسی نہ سمجھا باچوں فضل سجادوں
 ہندوئی رکھ غلاماں عملاں چھوڑ کھانی
 غلاماں ایہاں سائیاں ذات تیری رہیانی
 ہر جگہ گناہاں والے رومی جان مانی
 شفاعت حق اساتھے کرنی بھی محمد جانی
 صاف دعوت دایاں ریزان سن سن جانکر افریقی
 تانگال دیچہ شوقی اساتھوں نعتاں پڑاں زبانی
 سو سو چھوٹے دیو پڑیوں دیکھاں جامہ کانی
 پیر دیکھاں روضہ سرور دیوچہ تانگہ ہانی
 ہار دیواری دیکھاں سرور سکدیاں عمر دانی
 شوق حبیب الہی ساٹھے کیتی جان ویرانی
 صلی اللہ علیہ وسلم بیان کراں قرانی

روز ہشر بھی قبر اندر ہوسن خوب رسوایاں
 دوش اندر سپ اٹھوسن ہوسن ہوسن بلایاں
 پانی سالاں درد اک ڈنگد اگلاں دینیاں آیاں
 ظالم اشمن کہسن پیرے نیچ بنیدیاں مایاں
 پل غلاماں ٹوڑا گیرے کی بہہ رہنیاں راہنیاں
 پڑ پڑ تھتے واسے یہانی دین نیکت عایاں
 جمل کی مسافر کرنا تال نہ جاناں بہایاں
 سوسن مسلم عمل کرینگے پاؤں تداں رہایاں
 بخشش حق اساتھے منگے ہوون جنت ڈیرے
 غلام مسافر اک دن ہونا اوڈر کال شیخ سوسے
 اک اکڑی جیسہ منانی آن شکتی پھانسی
 لا اقلعوا دیاں آساں ساتوں آساں دروزبانی
 کیا غم جدوں رؤا الیوم ہے سن ہی ذات دہانی
 کوہیں منور سینہ میرا بہن دہم شیطانی
 بن تیر کوئی تیکہ ناؤں ذات تیری لاثانی
 خدائی ادنیٰ جیستوں سوہن آئیاں جان قرانی
 داراں جان سچ دیکھاں روضہ اس حضرت سبحان
 بہ کون غلام نکما ہو کے دعوائے کسے نادانی
 زیارت شوقی بیت اللہ والار با اس پوچھانی
 روز و رمضان کراں خدایا کر توں فضل رحمانی
 مدینہ دل لیجائیں رہا دیکھاں سچا نورانی
 رہا کر میں نفیب اساتھے حوض کوثر دایانی
 تم متاٹھے ہجروں روایاں کر مال مانی

انکریاں ملے پڑھیا حکمہ منشی وچ ہیکہ فی
 اشتغال تیریاں دھال چوہیاں کراں کہنا
 سوچو وچاسی مشیل موسیٰ سے سرور ہائی
 سرور جان خطاب انجلی پو منا پلے بولائی
 صد افسوس جو ایسے نہیںوں منکر ہوں کرائی
 ایسے نہیںوں جان تصدیق چہ جائے فرمائی
 کی تعریف کران بیدیاں جو ہم خیال نہ تھی
 تا بعداری تعویں رب راضی سنت پکڑ دھائی
 پیرا جیل تا بعداری چھڑ کے پکڑن ہال خدیوائی
 سستی جیلن اوتے جاتاں نفس حدیث گہلائی
 مشکواتوں اک حدیث سناواں سن چلی دہلائی

مویاں گواں وہن گواہیاں تیریاں لہائی
 موسیٰ عیسیٰ تیریاں گواہیاں کہنے کی چھائی
 پو جان بدستی کو اسی دتی چہ لاٹائی
 پو جانا کہندہ سنت ہو سکھوان الی وین وین
 پو جانا کہنے پو غافل پو انا شرکار نادائی
 جیو جیو پو لایا موسیٰ کبر وچ اچھا سے
 جیو جیو آپ صلائے اللہ امتاں وچہ قرائی
 چلو ہال غلام شی پو ہوسی رسم رعنائی
 توہم کہت کر کے دین شی واپس بن آہ کجائی
 توہم کہت کر دیاں شرع جہادن پچان شیعہ پائی
 کوہ شیعہ بن ہاواں ناہوس چھو چھو اوٹھائی

ان رسول اللہ صلعم کان یقول لا تشدد علی الفسک فلیتہ

علیکم فان قوم تشدوا علی انفسہم فشد اللہ علیہم فلما

بقایاہم فی الصوامع ولدیہم ربانیتہ ابتدعوہا ما استحبوا

علیہم (مشکوات)

بہانہ ساقی حوض کوثر سے وچ حدیث بتائی
 تشدد و شرع مخالف کرنا کیتا منع تھی
 بعض لوگوں جو نصاریٰ و انگلوں کرن فیری
 بعض فقیر چوہیاں فصوحہ پہن ٹاٹ دولے
 تنہی نکال وچ بعض فقیر ال بندہ نہیں اپنے
 اور کھن ایہ درد و غمش منگی پو بن حکم الہی

بعض جابا شرع مخالف کیوں تکلیف آتا ہے
 شرع مخالف بہانہ لے کر ان کو دھمکی
 نہیں دیتے جہاں ان کے جیلن و لو غلیبہ
 کسی آبادی وچ نہ ہوتا ہے جہاں سن رزاس
 انہوں نے زوریاں لٹی لگاں نے زمین ذکر ک
 رہا ہوا ہے اس میں نہ ماضی حال سناں باقی

ایسے حکم خداوند کتھے کیوں جبلت نکلیاں۔
 دیکھو دلفزاری فقرال سرور نے فرمایا
 جبکل شرع اچھا و فیراں وانگسہود بنای
 آج سوکالے آدم نالوں وڈے بن سودانی
 حضرت احمد۔ موسیٰ۔ آدم۔ شادیاں کیتو بانی
 بے فرمان خداوند ہو گئے پنے غضب الہی
 بعضیاں بھکے دیویاں اٹے ہے تکلیف اٹھانی
 لنگ سوکائے بہر دیویاں ہے کی دل انداز
 کھائے رنگ برنگی چھڈن راکھ حرام پوجائی
 بہر یا ندیوچہ رات گذارن چھڈن لیف تلائی
 بلادان نال اکاٹھے پنے غضب خدا علی
 سوکالے کم ضرب مکر چھڈن پھیند جگا
 بعضے آہم حشر زور کدسی تار سبجائی
 غلاماں ہر رائے ہے کک لنگوٹی پائی
 حضرت علی ہوراں یا پنج تن پاک منائی
 کدی ریسوں تساں فیری کیتی ریش مفاہی
 وہ مکان نشان رکھیندے کدے دین تہا ہی
 بن انگریز یونین گئے بابو کس ہے مت سکھائی
 گلاں فیر کریندے جو جو کتھے حکم اکھی۔
 بعضاں نہر گز کھائے کھا دن دودھ ملائی
 بعضے پین شراب غرام جو آکھن دودھ کوتا ہی
 دھردنکل دل مٹا ہے جانا تشد رسم لائی
 کدے حکوں ادا دروازہ ہوا بہشتی سائیں

فص حدیث مخالف چھڑے چھڈو کم جنبیاں
 سنتیاں جبلت شرع مخالف کرنیاں جاری نہ آیا
 رناں چھڈ فیری کرنی کتھے حکم آہی۔
 ختم نبیاں نالوں دودھ کئے خاک تنہاں سر پائی
 تے یسے نون نہ موقع طیشادی والا پائی
 الکلاچ بن سنتی پہلے بھہ پٹی دانائے
 دینوں دینوں گئے گواتے بنو ہود عیسائی
 رزق حلالوں ترک کریندے سواناں پیوں دا ہی
 کھائے رزق اسٹھے سرور جاہلاں خبر دکائی
 ہٹھ سیالے دیکھ رزالمے رکھن اک جلائی
 جھولال نون خبر نہ کائی جاہل عام لوکائی
 پنج تن پاک کدوں مایوں کدے خاک تسلسر لائی
 شیطان کاران جاری کدے جن شیطاناں بہائی
 پاکی دال دیکھا دن لوکاں لکھ لعنت اولیائی
 یحسین جیائے دسوتساں جے چٹ کرائی
 پنج تن پاکوں گئے گواتے بن بن ہین مولائی
 نماز رونے دے راہ نہ لکھن بنو ہود عیسائی
 داہڑی دااں پاکی سمجھن سبھی بات سنائی
 احمد کی مع کریندے انس حدیث بتائی
 کتھے ایسے حکم خداے آتوں کدوں مناجائی
 بہنگاں پیوں کئے گواتے ڈبے وہ ٹکرائی
 ایویں پاک پٹن دروازہ جاہن بہشتی داہی
 کہیاں والیاں مکر فریبوں دام فریب بھجائی

پنے آپ پرست بنایا کہ مر مقل گو اہی
اجکل لوکاں خوشی غمی وچے تکلیفناں سماںیاں
پیر فقراں نندراں کارن لٹاں ویکھ مجایاں۔
لے لے مال غریباں کو لوں پختہ قبر بنایاں
جے کروڑہ بنے نہ پختہ زناں مول نہ زیاں
ول اسراف خیال نہ آئے آستان ویکھ پہلایاں
کلیجے اتھ غم جیاں پگھلنڈراں لین سوا یاں
واج حلیج جے ناہیں وافر خاویاں چاٹکایاں
قبر مبارک سرور عالم کچی سندی ساٹیاں۔
حدوں دودھ کے کرن تعریفناں سرکاراں ٹہرایاں
پیر خانے بیگانے دیتوں باتاں شرک سکھایاں
زناں جنہاں میدینیاں کرویاں پیر خاندان یاں
ہو رتشد و مسلماناں وچہ اجکل ہویا جاری
ایہ مصیبت روانہ رکھے پہاڑو مشرخی ہماری
رندیاں جان عمر جوانی کیونکر گذری پیاری
فکھواں یا می شکم آیا حکم ستاری
رب نبیڈیاں دشمن ہویاں پہنچے غضب تمہاری
کس وڈیا مئی سچھے پیکے سہندیاں سخت خوائی
مطلقہ تائیں دوجی جاگہہ چاہیے عقد کراناں
دوبے تھا میں عقد کرانا جو سمجھن بریائی
نبی صاحبڈیاں بیٹیاں بیوہ ہو کے عقد کرانے
حال سنوا شرافانوا کیونکر گذریا سا ہی۔
ادوہ کافر رہیا نہ مسلم ہو یا پاک بنی اس چھوٹی

ایہ سب تکلیفناں شرع مخالف ہیں لکھنوی
وچہ شریعت زلی پیا سے اصلاں نظر نہ آیاں
خاندان سازاں تے ٹھکباراں قبریں کھ کھایاں
ہمارا تان رہ ضیلاں ویکھ فقراں دل آسمانیاں
میلہ سال بساں شوہرے نہراں گیاں گویاں
اے المہذیب بنے سب بن حرام کھایاں
کیاں گھڑیاں والیاں لڑکیاں مارک بن بھایاں
سات چلیہ کرن ضروری نکاں کارن ماریاں
اجکل دودھ کے لڈیاں لوالیاں وکھاپاں ہنویاں
خوف خدا بنی داناں دیتوں نظراں چایاں
وہ ساندیوہ وڈیاں نکیاں نندراں کرن اداں
نمینکر لیکے جادون پیر مٹی کر کے شون۔
نقصم مرے وحقہ پڑنا وکن مہیشی رہے
دارتاں تلہیں حکم تاکید کرکے نکلت دوج
چھوٹیاں بیٹھ رندیاں پالنے کی تہی
بجھیاں توہا نموڑا جوڑاں ساری عمر گذری
رندیاں ہو تکلیفناں فلن مٹ انا نہی ماری
رب رسول نہ راضی جس کہ ملن کیوں لاچاری
اسنوں ناہی حزقی سمجھو پہاڑو حکم ہر بانال
رب رسولوں گئے گولتے خاک تنہاں سرپائی
ادھناں نالوں کون کوئی جو عزت دار کہاے
بنی رقیہ ابوہلب بن عتبہ نال ویا ہی۔
عثمان غنی نال عقد کر کے عجب بنایا جوڑی

محمدی سرمد سفید و چون اولوں کی انگوٹھوں کو پانچ چھاری رہنا

ہی حقیقہ دے کہ ام کلثوم زوجہ نبوی صلی اللہ علیہ وسلم
 پھر عثمان غنی مال اسدا حقہ نکاح کر لیا
 اتے ام کلثوم علی بن ابی طالب بعد وفات نبوی
 قمار لے جنت خالقون ہوئی تا علی امام کرے
 یہ ہے پیچھے بی بی صاحبہ کریں پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم
 کچن جہڑے پر پیغمبر ہادیوں کو تاکہ کھن ہیاں
 کچن کے دار کھاون وہ رسولوں پیارے
 جو دہ لرن جو ہتیاں کچن اہل اسلام نکا کے
 عائشہ صدیقناں عمامی بیوہ کیتیاں سواریاں
 سوہ مال نکاح پڑھا ناں سنت پال شی دی
 حنفیہ حنفی سنتی ستر و زنجو فرما گیا
 سو لکھنا نام طاعت نبی نکاح دی سنتوں کوئی
 عمامی ہاں بیوہ حضرت زینب ان جو لاکھو لے

وہ بھی کافر رہیا نہ مسلم چھوٹی شاہزادی
 بعد وفات رقیہ بی بی و النورین سدا لیا
 پہلا منوں محمد و جاحید اللہ تہجا کرو سی
 وقت نہ عدسے سنو پیارو قول علی حیدر سے
 بسا اللہ ولی اللہ سے کرن نہ شرع از لکھن
 وہ رہ رسولوں کے گواہ خودیا علی چہ پیاں
 دنیا و چہ بھی خوار نہ لیا نا لے حشر و ہار سے
 خدیجہ صاحبہ بیوہ کیتی ساڈے بی پیار سے
 چھتیاں مال بھی عقد پڑ لے ساقی جو حق بہاں
 قدم بقدم محمد جلو حضرت حشر شفیع دی
 طاقت والا کرے نکاح نہ سنتوں مشہد ہاں
 بیوہ کواری رنڈا کواریا ہوں بے حد کوئی
 اوانصاف کو لوں کو ڈر دے رکھن اک سو کھلے

شہر

ہمارے کتب خانہ میں قسیم کی کتابوں کا ذخیرہ کافی ہوتا ہے اور بہت
 دو ستر تاجروں کے رعایت سے فروخت کیا جاتا ہے۔ یکم مرتبہ منگو اور دیگر
 المشہور حاجی چراغ الدین سراج الدین تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

فیاضہ حاجی چراغ الدین سراج الدین تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

یہ تمام باتیں غریب و غنی کی تواریخ (دعا) صلیفہ کا پتہ نہ

باغ و بهار چها درویش بخوابی منظوم

دستان امیر حمزہ بیجاوی زبان میں منظوم

این خواب که منبت سوز خوشتر می گویا
 نام خیا چو چینه بنوازی خجانی
 کجاست علم کرایا بر جو و کجاست
 ظهور الایسلام نیجایی

یاد رہے کہ رسول کریم صلی اللہ علیہ وسلم کو خلفاء راشدین کو عزت و
تکبر کی بجائی عریض میں شہادت کی میریت تہذیب و ادب کو شش سحرانی
نہجانی نظم میں ترجمہ کر ایسا ہی جنگ جہول اقوام خالفین
و ملکات و ملک میں آری ہیں جو اولاد ان سلام کی تاریخ
تھا قدم پیش نظر کی گیا ہر نامہ ان پنجاب کو کشتی تاریخ عربی
ناب کے دیکھنے کی ضرورت ہی نہیں ہے۔ قیمت صرف دھ

ظهير المظلوم ترجمه كشف المحجوب

جامع شریعت بادۃ لوجہ جبر علیہ لیس مساجد بکرہ معارف و فہام
ہیہاذا اغانہ قرین حضرت عالم الاکمل فاضل اہل حضرت محمد دم
علی مجریہ ثم اللہ ہدی عقب حضرت آغا علی بن صاحب الزما
علیہ ترجمہ کیا ہوا اور لکھا جاوے گا کہ حکیم شاہ طرہ اللہ علیہ
بایں فی کتاب الاجابہ فیما حکام کے لئے صیقل

قلب بصداق ہن امر کے سے
نہی سخن مفیض عالم مفید و ضابطہ ناقصا را کمال کا ملاں را حتمنا
میرتان طرلق اور شکان حقیقت کے فلسفے بہت ہی
یہ نظیر کتابت قیمت صرف ایک روپیہ آٹھ آنہ عید
قصص الحسنین مصنفہ مولوی محمد امجد علی
مسٹر

بیتین بنام چرخ غالدی

کامرنج عوامیت مقبول

کا من میں شکلات

اسماء الله و اسماؤه الرسول

لَقَدْ اَحَالَ قَوْلُهُ لَاسْمَاءَ اَمْتِنَ فَا
تَوَلَّى سَاحِلَ الْوَدْيَانِ سَبْعَ سَاعَاتٍ
وَحَقَّقَ زَيْبُونُ بَنِي شَيْسَ اَنَّ
خُرُوجَ بَشْتِ بْنِ اَمْلٍ مَوْلَا
نَجْمِ بْنِ قَلَمٍ وَتَوَلَّى اَمْلٍ

...

في الامم المتحدة

...

الاسماء
في
القرآن

۱۴۰۰

یہاں کے دریاں

ہاں نہیں عام چل سکتے ہیں

الحمد لله الذي جعل

راکت کبریٰ نازک الهی

